ΟΤΤΟ ΝΤΙΤΡΙΧ

ΜΕ ΤΟΝ ΧΙΤΛΕΡ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ

Με τον Χίτλερ για την Εξουσία

Προσωπικές Εμπειρίες με τον Αρχηγό μου

απο τον Όττο Ντίτριχ

Κεντρικός Εκδοτικός Οίκος NSDAP· Φραντς Έερ Νάχφολγκερ, Μόναχο

Αφιερωμένο στους
Ήρωες του Κινήματος

Σειρά Κεφαλαίων

	Σελίδα
Νυχτερινή Οπτασία...	9
Η Δύναμη της Προσωπικότητας..............................	11
Ο Αγώνας της ηρωικής Κοσμοθεωρίας......................	15
Κατά της Απόφασης...	20
Αυθεντία στο πεδίο των πολιτικών διαξιφισμών..........	24
Μεγιστάνες της βιομηχανίας στο κρίσιμο σταυροδρόμι...	29
Μεταξύ Μονάχου και Βερολίνου...............................	33
Η πιο μεγάλη στιγμή του Αδόλφου Χίτλερ................	37
Πετώντας πάνω από τη Γερμανία............................	41
Ο νέος τρόπος ζωής...	45
Μια τολμηρή πτήση σε καταιγίδα..........................	49
Η πρώτη νυχτερινή πτήση...................................	53
Η Αποκάλυψη στη Μασουρία................................	57
Πώς κατακτήσαμε το Μεκλεμβούργο.......................	61
Η πτώση του Μπρύνινγκ.....................................	65
Μια Αξέχαστη Νύχτα...	69
Ευελιξία στη διεξαγωγή του αγώνα.......................	73
Η 13η Αυγούστου..	75
Το σπίτι στο βουνό...	79
Η δοκιμασία του Κινήματος..................................	83
Η Νεολαία κάτω από τον Αγκυλωτό σταυρό.........	87
Παρεμβολή..	93
Στο Κάιζερχοφ..	97
Πώς υπαγορεύει ο Αρχηγός................................	101
«Πού είναι ο Χίτλερ;»..	103
Ο τελευταίος Άνθρωπος......................................	107
Παράκαμψη στη Κολωνία....................................	109
Προοίμιο στο Λίππε...	111
Η εισχώρηση στο Κράτος....................................	115
Κράτος και Κόμμα...	121
Ο Αδόλφος Χίτλερ σαν καλλιτέχνης.......................	125
Εθνικοποίηση των εθνών......................................	129

Το βιβλίο αυτό είναι μετάφραση του πρότυπου στη γερμανική γλώσσα.
Όλες οι εικόνες είναι προσθήκη του μεταφραστή.

Νυχτερινή Οπτασία

Με ησυχία και ασφάλεια το αεροσκάφος διένυε την τροχιά του τη νύχτα της 23ης Φεβρουαρίου. Η πορεία είναι προς τα νότια. Κάθομαι σε μια καρέκλα με ψηλή πλάτη, με δερμάτινη επένδυση. Η καμπίνα είναι σκοτεινή. Μόνο τα στάχυα της φωτιάς από τους σωλήνες της εξάτμισης ρίχνουν την τρομακτική, κόκκινη λάμψη τους στο παράθυρο απ' έξω. Οι σιλουέτες του δεκαπενταμελούς πληρώματος του «Ριχτχόφεν»[1] φαίνονται μόνο αμυδρά. Ο βρυχηθμός των μηχανών πνίγει κάθε ήχο.

Μπροστά μου, στο παράθυρο στα δεξιά, ένας επιβάτης κάθεται συλλογιζόμενος, με το κεφάλι του γερμένο προς τα πίσω, και κοιτάζει έξω πάνω από το γυαλιστερό ασημένιο φτερό μέσα στην έναστρη νύχτα. Είναι ο Αδόλφος Χίτλερ. Καγκελάριος του Γερμανικού Ράιχ εδώ και τρεις βδομάδες. Πριν από μισή ώρα μιλούσε μπροστά σε δεκάδες χιλιάδες στη Φρανκφούρτη του Μάιν, ήταν περιτριγυρισμένος από φλογερό ενθουσιασμό, ο αέρας μετέφερε τα συγκλονιστικά του λόγια σε όλες τις πόλεις και τα χωριά πάνω από τα οποία τώρα γλιστράμε με 280 χιλιόμετρα την ώρα.

Αεροσκάφος της Λουφτχάνσα (Lufthansa) με το όνομα του Μάνφρεντ Φον Ριχτχόφεν

Οι απερίγραπτες επευφημίες του πλήθους στην αίθουσα συνεδριάσεων της Φρανκφούρτης αντηχεί ακόμα μέσα μας, η απελευθερωτική συμφωνία του γερμανικού εθνικού ύμνου ακούγεται ακόμα μέσα μας, οι χιλιάδες πυρσοί αυτής της συγκινητικής, εθνικής γιορτής εξακολουθούν να αναβοσβήνουν γύρω μας, όταν εδώ πάνω έχουμε μια νέα, σχεδόν κοσμική εμπειρία. Δεν μπορεί να εκφραστεί με λόγια.

Τι μπορεί να απασχολεί τον Αρχηγό σε αυτή την ήσυχη και όμως τόσο ονειρική, φανταστική ώρα της νύχτας; Ψάχνω στο μυαλό μου μια προοπτική, αρκετά ευρεία και περιεκτική ώστε να χωρέσει την εικόνα της εποχής μας σε αυτόν τον σχεδόν υπερβατικό κόσμο των εμπειριών, στον οποίο το έργο του Αδόλφου Χίτλερ για τη Γερμανία πραγματοποιείται μέρα με τη μέρα. Αλλά εδώ όλες οι παραδοσιακές έννοιες αποτυγχάνουν. Μια νέα μορφή δημιουργίας που δεν είχε

---

1. Μάνφρεντ Φον Ριχτχόφεν (2 Μαΐου 1892 – 21 Απριλίου 1918): Ο σπουδαιότερος γερμανός πιλότος μαχητικού αεροσκάφους και άσος των καταδρομών κατά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, γνωστός με το προσωνύμιο «Κόκκινος Βαρώνος». Αυτό το όνομα έφερε το συγκεκριμένο αεροσκάφος της Λουφτχάνσα (Lufthansa). (Σ.τ.μ.)

φανταστεί κανείς μέχρι τώρα, ένα νέο, εντελώς θεμελιώδες νέο στυλ γερμανικής διαμόρφωσης της ζωής έχει γίνει πραγματικότητα εδώ και έχει αφήσει το στίγμα του στην ανάπτυξη.

Αλλά δεν υπάρχει πολύς χρόνος για να το σκεφτείς. Ο χειριστής του ασυρμάτου αναφέρει τη θέση μας στο Νέρντλινγκεν κοντά στον Δούναβη. Το φως της καμπίνας ανάβει. Ο Αδόλφος Χίτλερ μελετά τον χάρτη. Σε λίγα λεπτά, πριν τα μεσάνυχτα, θα φτάσουμε στο Μόναχο, όπου ο Καγκελάριος αναμένεται να έχει σημαντικές τηλεφωνικές συνομιλίες με το Βερολίνο. Και ενώ το «Ριχτχόφεν» κατεβαίνει στη θάλασσα των φώτων της βαυαρικής μητρόπολης κάνοντας ελιγμούς, ο ρυθμός των οποίων μας κάνει να νιώθουμε ευχάριστα, ενώ οι πυρακτωμένοι σπινθήρες των φωτοβολίδων μαγνησίου στα φτερά φωτίζουν τη γη από κάτω μας λαμπερή σαν μέρα, παίρνω την απόφαση να γράψω αυτές τις σελίδες.

Όττο Ντίτριχ
(31 Αυγ 1897 - 22 Νοε 1952)

Αυτές οι σελίδες δεν σκοπεύουν να είναι μια περιγραφή της ζωής του Αδόλφου Χίτλερ ή των πολιτικών του δραστηριοτήτων τα τελευταία χρόνια, αλλά μάλλον να αποτυπώσουν τις καθοριστικές ημέρες του αγώνα και τις σπουδαίες στιγμές σε μια σειρά από αποσπάσματα από προσωπικές αναμνήσεις τις οποίες ο συγγραφέας είχε το προνόμιο να βιώσει με τον Αρχηγό του τα τελευταία χρόνια μέχρι την κατάληψη της εξουσίας.

Θέλω να περιγράψω την ιστορική πορεία των γεγονότων όπως την είδα και την ένιωσα προσωπικά.

Από τις επιμέρους εικόνες αυτού του φαουστιανού αγώνα, αυτού του φανταστικά σύγχρονου τρόπου εργασίας, αυτού του πραγματικά ηρωικού αγώνα για το νικηφόρο ξέσπασμα της εθνικής επανάστασης, ο αναγνώστης μπορεί να σχηματίσει μια πλήρη εικόνα της προσωπικότητας του Αδόλφου Χίτλερ. Ίσως για κάποιους δεν αποκαλύπτει μόνο το πρόσωπο του Αδόλφου Χίτλερ, αλλά και το μυστικό της επιτυχίας του.

Η Δύναμη της Προσωπικότητας

Εάν συνέβαιναν θαύματα στη ζωή των εθνών, τότε το γερμανικό έθνος δικαίως θα μπορούσε να διεκδικήσει την ευτυχισμένη τροπή της μοίρας του σαν υπερφυσική Πρόνοια. Η βαθιά, θεμελιώδης αλλαγή τόσο στην εσωτερική ψυχική όσο και στην εξωτερική στάση του λαού μας, την οποία επέφερε η εθνικοσοσιαλιστική επανάσταση με μια τολμηρή επίθεση, είναι μια πρωτόγνωρη, σχεδόν ακατανόητη δύναμη ακόμη και για εκείνους που στάθηκαν στην πρώτη γραμμή αυτού του γιγαντιαίου αγώνα. Μια τόσο εντυπωσιακή και εκπληκτική αλλαγή στο εσωτερικό και το εξωτερικό πρόσωπο του λαού μας, που ο εξωτερικός παρατηρητής δεν μπορεί να την αντιληφθεί σαν φυσικό γεγονός ακόμη και σήμερα. Όμως τα γεγονότα είναι ισχυρότερα από την ανεπάρκεια της ανθρώπινης αντίληψης και ο χρόνος δεν μπορεί να σταματήσει ούτε από τα αιώνια χθες.

Το Τρίτο Ράιχ έχει γίνει πραγματικότητα. Στηρίζεται στα θεμέλιά του. Αναπαύεται στις αθάνατες αξίες της Νορδικής φυλής και στα βάθη της γερμανικής ψυχής. Φτιαγμένο από τις φυσικές ρίζες της γερμανικής φύσης και του χαρακτήρα. Κτισμένο και διαμορφωμένο από τις ζωντανές δυνάμεις των προσωπικοτήτων που ο λαός μας γέννησε και δημιούργησε σαν ενσάρκωση της δικής του θέλησης και του πνεύματος. Η οικοδόμηση και η ολοκλήρωση είναι η μελλοντική αποστολή της γενιάς που ανέλαβε αυτό το εγχείρημα και θα είναι η αποστολή εκείνων των γενεών που καλούνται να το ολοκληρώσουν.

Αν σήμερα, στεκόμενοι στη μέση αυτού του οικοδομικού έργου, εν μέσω του πιο ισχυρού οικοδομικού έργου που έχει αναλάβει ποτέ ένα έθνος, κοιτάξουμε πίσω στο μονοπάτι που διανύσαμε μέχρι τώρα και σκιαγραφήσουμε τα στάδια του αγώνα μας, τότε θα χρειαστούμε μόνο μια σύντομη στιγμή προβληματισμού, για να αντλήσουμε από τη μνήμη της μεγάλης περιόδου του αγώνα μας μια νέα δύναμη και νέα αυτοπεποίθηση για το μελλοντικό μας έργο.

Οι παγκόσμιες εξελίξεις και οι μοίρες των εθνών καθορίζονται από ιδέες. Όμως ο δημιουργός και ο διαμορφωτής τους είναι η προσωπικότητα. Η ιδέα και η προσωπικότητα, αυτά είναι τα δύο συστατικά, τα οποία καθορίζουν και συνεργάζονται στη δημιουργία της νέας Γερμανίας. Σχεδόν ποτέ πριν δεν εμφανίστηκαν σαν διαμορφωτικά στοιχεία και σαν χαρακτηριστική έκφραση της ουσίας ενός έθνους τόσο φανερά και καθαρά όπως στο Εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα, στον γιγαντιαίο του αγώνα για την ανασυγκρότηση του γερμανικού έθνους.

Όπως όλα τα πραγματικά σπουδαία είναι απλά, έτσι και η ιδέα του εθνικοσοσιαλιστικού κράτους είναι μια από αυτές τις μεγάλες, ρεαλιστικές και μνημειωδώς απλές ιδέες που δημιουργούν την παγκόσμια ιστορία, επειδή επαναφέρουν τους νόμους της ζωής στη συνείδηση των εθνών και έτσι αναπτύσσουν τις δυνάμεις τους με φυσικό τρόπο. Αλλά στην πολιτική, οι ιδέες που παραμένουν στη σφαίρα της σκέψης είναι απλά φαντάσματα και γίνονται ινδάλματα μόνο αν εξυψωθούν από τη ζωντανή δύναμη μιας προσωπικότητας και διαμορφωθούν προς όφελος του έθνους και της ζωής του.

Στην αρχή ήταν άθλος. Στο λίκνο του Τρίτου Ράιχ βρισκόταν η δύναμη της προσωπικότητας, ενσαρκωμένη στον Αδόλφο Χίτλερ. Η σημασία της για το πανίσχυρο έργο και η επιτυχία της είναι εξαιρετική. Είναι πρωτότυπη και μοναδική στο είδος της. Σίγουρα η σημερινή εποχή έχει ακόμα πολύ μικρή απόσταση από τα τεράστια γεγονότα των ημερών της για να τον δούμε από μια κοσμοϊστορική προοπτική. Θα πρέπει να αφήσουμε την κρίση του ζητήματος αυτού στην ιστορία. Αλλά για την αναγέννηση του γερμανικού έθνους – όπως το γνωρίζουμε σήμερα – ο Αδόλφος Χίτλερ σημαίνει τα πάντα.

Η θέλησή του ήταν ο νόμος με τον οποίο ξεκίνησε το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα πριν από δεκατρία χρόνια, από τους πρώτους επτά που βγήκαν για να κατακτήσουν τον λαό μέχρι το σημερινό στρατό των εκατομμυρίων. Το πνεύμα του καθοδήγησε αυτόν τον γιγάντιο αγώνα, μόνος αποφασισμένος και υπεύθυνος, σε κάθε φάση του αγώνα μέχρι την τελική νίκη. Αποκαλούμε τον Αδόλφο Χίτλερ Αρχηγό, επειδή αυτό είναι. Κράτος και λαός έχουν γίνει ένα μέσω αυτού στη Γερμανία.

Αυτό το αληθινό γερμανικό εθνικό κράτος δεν στηρίζεται στην εξωτερική εμφάνιση και στις ξιφολόγχες, είναι βαθιά ριζωμένο στην καρδιά του γερμανικού λαού. Η προσωπικότητα του δημιουργού του είναι η επιτομή του έθνους και το περιεχόμενο του νέου Ράιχ. Ο Χίτλερ είναι η Γερμανία και η Γερμανία είναι ο Χίτλερ. Σήμερα, ο γερμανικός λαός ενσωματώνεται στον Αδόλφο Χίτλερ, γιατί ξανα- βρίσκει τον εαυτό του στην προσωπικότητά του.

Μόνο ο αυτόπτης μάρτυρας, ο οποίος έχει βιώσει μέρα με τη μέρα, στο πλευρό του Αρχηγού, το κύμα της αγάπης και του ενθουσιασμού που ρέει προς τον Αδόλφο Χίτλερ από όλα τα κοινωνικά στρώματα σήμερα, μπορεί να συνειδητοποιήσει ότι τέτοιες επευφημίες, τόσο σπάνιες στη ζωή των πολιτικών, δεν είναι ένα μη ρεαλιστικό κατασκεύασμα, αλλά η πραγματική κατάσταση των πραγμάτων.

Τα ταξίδια του Αδόλφου Χίτλερ – αν και μετά από τη ρητή αίτησή του όλα γίνονται με απόλυτη μυστικότητα από το κοινό – είναι μια ενιαία θριαμβευτική πομπή. Όπου κι αν πάει, σε πόλη και επαρχία, η είδηση της παρουσίας και του πέρασμά του διαδίδεται αστραπιαία. Τηλεφωνικά ή από στόμα σε στόμα. Εκατοντάδες, χιλιάδες πλήθους στους δρόμους και στις οδούς κατά κύματα πλησιάζουν στο αυτοκίνητό

του. Νέοι και ηλικιωμένοι, άνδρες και γυναίκες, με πρόσωπα γεμάτα από χαρούμενο ενθουσιασμό, απολαμβάνουν να βλέπουν τον ηγέτη τους, κάνοντάς του χειραψία, στο να τους επιτραπεί να πουν και να του μιλήσουν. Πού υπήρξε ποτέ ένας ηγέτης, ένα πανηγυρικά στεφανωμένο κεφάλι, να έχει αναγνωριστεί τόσο από τον λαό όσο ο Αδόλφος Χίτλερ;

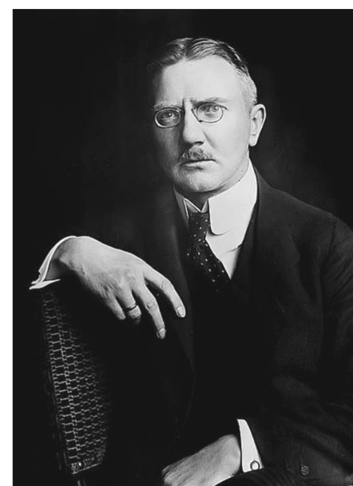
Όποιος δεν είναι εκεί ο ίδιος, απλά δεν μπορεί να το φανταστεί. Δεν υπάρχει καμία εξωτερική επίδειξη, καμία διαμορφωμένη εργασία, καμία προετοιμασία, καμία υπόδειξη. Αυθόρμητα όλοι ακολουθούν την επιθυμία της καρδιάς τους, παρακινούμενοι από μια εσωτερική, ακαταμάχητη δύναμη. Οι σκηνές που βιώνουμε καθημερινά είναι συγκινητικές και σπαραξικάρδιες. Δεν είναι μεμονωμένα παραδείγματα, συμβαίνουν παντού. Σε άλλες μορφές, με περισσότερο ή λιγότερο ταμπεραμέντο, αλλά στην πραγματικότητα εντελώς ίδια.

Ο λαός προσκολλάται στον Αρχηγό. Τον αγαπά και τον εμπιστεύεται ανεπιφύλακτα και χωρίς όρια. Αυτή τη μοναδικά ζωντανή σχέση με το λαό, ο ίδιος ο Αδόλφος Χίτλερ την θεωρεί το πιο ευτυχισμένο και όμορφο πράγμα της ζωής του. Μου το έχει εκφράσει επανειλημμένα. Από αυτό ο Αρχηγός αντλεί πάντα νέα δύναμη για να επιτελέσει το σπουδαίο έργο του. Σε αυτή την αλληλεπίδραση μεταξύ του λαού και του ηγέτη υπάρχει μια ανεξάντλητη πηγή δύναμης.

Συχνά σκέφτομαι πού βρίσκεται το βαθύ μυστικό της προσωπικής του επιρροής στον λαό, στις πλατιές μάζες. Από μια καθαρά εξωτερική άποψη και σαν ψυχολογικό ερώτημα, με ενδιαφέρει αυτό το πρόβλημα, που απασχολεί εκατομμύρια Γερμανούς σήμερα, γιατί ποτέ δεν εμφανίστηκε τόσο έντονα και σε μια τόσο μοναδική μορφή.

Είναι δύσκολο να βρεθεί μια λογική κατανοητή εξήγηση για αυτό. Ποιος δεν θυμάται ακόμα τα γελοία επιχειρήματα των αντιπάλων μας κατά τη διάρκεια του αγώνα για την εξουσία, που ήθελαν να κάνουν το κοινό τους να πιστέψει ότι ο Αδόλφος Χίτλερ, σαν ομιλητής, σαν δημαγωγός, είχε επίδραση στις μάζες και τις γοήτευε. Μέχρι τώρα θα έχετε δει ότι ο Αδόλφος Χίτλερ δεν είναι πιστευτός, αλλά πείθει. Όχι σαν ομιλητής, αλλά σαν άνθρωπος, ο Αδόλφος Χίτλερ άσκησε αυτή την τεράστια επίδραση σε όλους όσους ήρθαν σε επαφή μαζί του.

Έχω ρωτήσει πολλές προσωπικότητες, που είναι κοντά στον Αδόλφο Χίτλερ, και ζήτησα τη γνώμη τους για το ποιο νομίζουν ότι είναι το χαρακτηριστικό του καθοριστικού παράγοντα της επίδρασης της προσωπικότητάς του — χωρίς να πάρω μια ικανοποιητική απάντηση. Πιθανότατα αυτή η εξήγηση, που μου δόθηκε πρόσφατα από τον Πρόεδρο της Εθνικής Τράπεζας (Reichsbank),

Χιάλμαρ Σαχτ
(22 Ιαν 1877 - 3 Ιουν 1970)

Χιάλμαρ Σαχτ, σαν προσωπική του άποψη, είναι η πλησιέστερη προσέγγιση στην αλήθεια: «Ο Χίτλερ μιλάει με την ψυχή του σε κάθε λέξη που λέει! Ο Χίτλερ έχει πίστη στον εαυτό του και σε αυτά που λέει! Ο Χίτλερ είναι αυτό, που τόσο σπάνια συναντάμε σήμερα. Είναι αληθινός! Ο κόσμος αισθάνεται ότι είναι γνήσιος και γι' αυτό προσκολλάται πάνω του τόσο δυνατά και σταθερά».

Η τελευταία λέξη για την προσωπικότητα του Αδόλφου Χίτλερ πιθανότατα θα παραμείνει πάντα ένα μυστήριο ακόμα και για εμάς, που θαυμάζουμε καθημερινά την πραγματικά λαμπρή φύση του. Όποιος μπορεί να πιστέψει ότι κάποιο θαύμα ή κάποια απόφαση της Θείας Πρόνοιας κατευθύνει και καθοδηγεί τα μονοπάτια του γερμανικού λαού, μπορεί τότε να δει αυτές τις υπερφυσικές δυνάμεις που επικρατούν στην προσωπικότητα του Αδόλφου Χίτλερ. Ο ευλογημένος άνθρωπος απ' το Θεό προχωρά στο δρόμο του, γιατί πρέπει να τον ακολουθήσει. Εδώ ισχύει το ρητό, ότι η πίστη μετακινεί βουνά. Η πίστη του Αδόλφου Χίτλερ και η πίστη στον Αδόλφο Χίτλερ.

Όσο κι αν θέλει κανείς να εξηγήσει αυτό το μυστήριο της προσωπικότητας του Αδόλφου Χίτλερ και της πίστης σ' αυτόν, η πρωτοφανής δημοτικότητά του είναι μια δύναμη τεράστιας ισχύος σήμερα στη Γερμανία. Μια δύναμη που είναι πρωτοποριακή και πρωτόγνωρη στην κυβέρνηση των εθνών. Κανένας αυτοκράτορας ή βασιλιάς, κανένας δεσπότης ή τύραννος δεν κυβερνά αυτή τη νέα Γερμανία της πειθαρχίας και του κύρους: το Τρίτο Ράιχ κυβερνάται από τη δύναμη της προσωπικότητας.

Ο Αγώνας της ηρωικής Κοσμοθεωρίας

Η ιστορία του εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος μια μέρα θα παραδοθεί στους μεταγενέστερους σαν το ηρωικό έπος του αναστημένου γερμανικού έθνους. Η ηρωική κοσμοθεωρία του γερμανικού λαού, ξεριζωμένη από το πνεύμα του φιλελευθερισμού και της νοησιαρχίας, που καταποντίστηκε από το δηλητήριο του πασιφισμού και συνθλίφτηκε από τη δολοφονική φρενίτιδα του μαρξισμού, γνώρισε μια ανάσταση μέσα από τον ηρωικό αγώνα του N.S.D.A.P., πιο γρήγορα και πιο θαρραλέα, πιο δραστήρια και πιο απίθανα από ό, τι θα μπορούσε οποιοσδήποτε μύθος να αντιδράσει.

Στις 9 Νοεμβρίου 1918, το παλιό Ράιχ κατέρρευσε. Εν μέσω του πιο δύσκολου αγώνα του έθνους για ζωή, μετά από τέσσερα χρόνια ασύγκριτου ηρωισμού και γιγαντιαίων επιτευγμάτων, με τα οποία ο γερμανικός λαός είχε εξυψωθεί για άλλη μια φορά – στην κορύφωση όχι της εθνικής ισχύος αλλά της εξωτερικής ισχύος – οι ίδιοι οι εθνοσύντροφοι τον μαχαίρωσαν πισώπλατα, παρασυρμένοι από ξένες ιδέες και μαρξιστικά συνθήματα. Αυτό το έγκλημα κατά του λαού το ονόμασαν «επανάσταση».

Αντί για ένα στοιχειώδες, εξεγερτικό εθνικό κίνημα, το οποίο θα μπορούσε για άλλη μια φορά να επανενώσει όλη την δύναμη του Έθνους για μια μοιραία, εθνική επανάσταση 70 εκατομμυρίων ανθρώπων, ζήσαμε μια επαίσχυντη εξέγερση λιποτακτών. Η αχρειότητα ήταν ο ηρωισμός και ο αυτοεξευτελισμός έγινε μεγαλείο, που εξευγένιζε την «επανάσταση». Αυτή η ημέρα της ντροπής, είναι για πάντα μολυσμένη με το στίγμα της προδοσίας του έθνους, ταυτόχρονα όμως, λόγω του αφύσικου χαρακτήρα των όσων συνέβησαν, δημιούργησε και τις αντίθετες δυνάμεις, που άφησαν μια νέα γερμανική γενιά να αναδυθεί σαν εκδικητής και διαμορφωτής μιας νέας Γερμανίας.

Πόσες καρδιές ηρωικών Γερμανών στρατιωτών του μετώπου, που για τεσσεράμισι χρόνια αψηφούσαν όλες τις δυνάμεις της κόλασης με την πίστη σε μια διαφορετική Γερμανία, θα μπορούσαν να αισθάνονται το ίδιο, γι' αυτό που συνέβη στις 9 Νοεμβρίου 1918, με τον στρατιώτη του μετώπου Αδόλφο Χίτλερ, που τραυματίστηκε δύο φορές σοβαρά και όταν ξέσπασε η εξέγερση νοσηλευόταν στο νοσοκομείο του Πάζεβαλκ και καταλήφθηκε από πόνο και οργή. Σε αυτή την ώρα της πιο βαθιάς ντροπής, στην οποία πιθανώς χιλιάδες χιλιάδων Γερμανοί στρατιώτες του μετώπου, όπως ο Αδόλφος Χίτλερ, ορκίστηκαν σιωπηλά να εκδικηθούν μια μέρα για την ντροπή τους, – έχοντας αμείλικτο μίσος ενάντια στους προδότες μαρξιστές – γεννήθηκε η γερμανική επανάσταση

και σπάρθηκε ο πνευματικός σπόρος από το οποίο προέκυψε τόσο ένδοξα το Τρίτο Ράιχ της ελευθερίας και της κοινωνικής δικαιοσύνης.

Πολλοί ίσως το ορκίστηκαν. Ο ένας όμως έδρασε. Ο αδάμαστος ηρωισμός του έθνους των Νιμπελούνγκεν ήταν ζωντανός στον Αδόλφο Χίτλερ, η φλόγα των ηρωικών πράξεων άναψε για μια νέα μορφή. Εν μέσω του χάους της γερμανικής κατάρρευσης, ξεκίνησε τον αγώνα για την ψυχή του γερμανικού λαού, πιστά αφοσιωμένος στην αποστολή του και εμπνευσμένος μόνο από μια διακαή αγάπη για το έθνος.

Ένας χρόνος αγώνα, ο καθένας στη θέση του και μόνος του. Ένας χρόνος αναζήτησης και ανεύρεσης του εαυτού του. Έξι άνδρες, εμπνευσμένοι από το ίδιο πνεύμα και θέληση με τον Αδόλφο Χίτλερ, ξεκίνησαν κάτω από την ηγεσία του στα τέλη του 1919 για να κατακτήσουν τον γερμανικό λαό. Τι αλαζονική σκέψη! — αυτό έλεγαν τότε. Τι θαύμα, πώς ήταν δυνατό ένα τέτοιο κατόρθωμα; — αυτό ρωτάει ο κόσμος σήμερα. Ο Αδόλφος Χίτλερ δεν ρώτησε ποτέ, αλλά ακολούθησε τη φωνή της συνείδησής του.

Με ακατάβλητη θέληση και πρωτοφανή επιμονή, που δεν μπορεί να αποθαρρυνθεί από καμία αντιξοότητα, αυτός ο άγνωστος μέχρι τότε άνθρωπος του λαού τόλμησε να διαπεράσει τις γραμμές του μαρξιστικού τρόμου με λίγους πιστούς. Βασίζεται στην υποβλητική δύναμη που βρίσκεται στην αυτοπεποίθηση. Προτιμά έναν υγιή άνθρωπο με σταθερό χαρακτήρα από ένα ασθενές διανοητικό πλάσμα. Ξέρει, ότι ο τρομοκρατία δεν αντιμετωπίζεται με το πνεύμα, αλλά με την τρομοκρατία. Καταφέρνει να κερδίσει την κοινωνική εμπιστοσύνη των μαζών και να θέσει έναν στόχο για την εθνική τους λαχτάρα.

Η «Εθνική Βαυαρία» άφησε περιθώρια στο νεαρό κίνημα να αναπτυχθεί με την απατηλή ελπίδα ότι θα μπορούσε να το θέσει στην υπηρεσία των γαλανόλευκων αντιδραστικών και αυτονομιστών. Η κατάκτηση του κόκκινου Κόμπουργκ τον Οκτώβριο του 1922, η καθιέρωση των πρώτων πρωτότυπων Τμημάτων Καταιγίδας (SA) στο Μάρσφελντ (Πεδίο του Άρεως) του Μονάχου στο πρώτο συνέδριο του κόμματος τον Ιανουάριο του 1923, η ένοπλη πορεία στο Ομπερβίζενφελτ (Oberwiesenfeld) την 1η Μαΐου 1923 και η συγχώνευση με τη «Γερμανική Μαχητική Ένωση» (Deutschen Kampfbund) στις 2 Σεπτεμβρίου 1923 στην πρώτη Γερμανική Ημέρα στη Νυρεμβέργη είναι τα ορόσημα αυτής της εξέλιξης.

1923, η χρονιά των αποφάσεων. Με μία τολμηρή κίνηση, ο Χίτλερ ήλπιζε να ενσωματώσει την «Βαυαρία του υπουργού Γκούσταφ φον Καρ» στη γερμανική εξέγερση. Αλλά και πάλι ήταν η προδοσία που μαχαίρωσε πισώπλατα αυτόν τον ηρωικό αγώνα. Στις 9 Νοεμβρίου 1923, μια γενιά νεαρών Γερμανών ηρώων σφράγισε για πρώτη φορά με το αίμα της τον όρκο της 9ης Νοεμβρίου 1918. Το Εθνικο-Σοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα διαλύθηκε. Όλα έμοιαζαν χαμένα. Αλλά μόνο έτσι φαινόταν. Η μοίρα είχε επιλέξει αυτόν τον δρόμο. Ο Αδόλφος Χίτλερ ήταν ζωντανός και μαζί του ζούσε το κίνημα.

Όμως, οι πυροβολισμοί στο Φελντχερνχάλε στο Μόναχο έγιναν ένα κάλεσμα αφύπνισης για εκατομμύρια στο Ράιχ. Οι νεκροί στην Οντεόνσπλατς οι πρώτοι μάρτυρες της γερμανικής επανάστασης. Για πρώτη φορά μετά από πέντε χρόνια αδράνειας, εν μέσω απελπισίας και απόγνωσης, το έθνος άκουσε, ένιωσε τον παλμό μιας νέας εθνικής βούλησης, της εσωτερικής αφύπνισης που είχε αρχίσει στο έθνος.

Το ηρωικό πνεύμα του έθνους, βαθιά θαμμένο κάτω από τα ερείπια της κατάρρευσης, αφυπνίστηκε σε νέα ζωή και άρχισε να ανακατεύεται δυνατά. Ομολογουμένως, υπήρξαν οργανωτικά λάθη που έγιναν χωρίς τη θέληση του Αρχηγού από «εθνικιστές» επιγόνους οι οποίοι δεν συμβουλεύτηκαν τον αρχηγό τους κατά τη διάρκεια της φυλάκισής του στο Λάντσμπεργκ. Ο Αρχηγός γνώριζε ότι ο Εθνικοσοσιαλισμός χωρίς τον δημιουργό του και την ενωτική επιρροή της προσωπικότητάς του, χωρίς τις ιδέες και τη θέλησή του δεν μπορούσε να καθοδηγηθεί ούτε να οργανωθεί και να οδηγηθεί στον στόχο του.

Σχεδόν λίγο πριν τα Χριστούγεννα του 1924 οι πύλες της φυλακής έκλεισαν πίσω από τον Αδόλφο Χίτλερ – από το δικαστήριο – και επανίδρυσε το Κόμμα. Μετά από χρόνια λαμπρής ανόδου και μετά από μια ξαφνική πτώση, ξεκίνησε από την αρχή. Τι ηρωισμός, τι πρωτοφανής πίστη στην αποστολή του! «Ακόμα κι αν όλοι είναι άπιστοι, εμείς θα παραμείνουμε πιστού», με αυτά τα λόγια ξεκίνησε ο Αδόλφος Χίτλερ όταν μίλησε στις 27 Φεβρουαρίου 1925 στο Μπύργκερμπροϊ-κέλλερ από το ίδιο μέρος όπου είχε κηρύξει την εξέγερση του 1923. Η εμπιστοσύνη των παλιών του συντρόφων ενισχύθηκε εκ νέου από την αδάμαστη θέλησή του να πολεμήσει. Η ηρωική αψήφηση, η σιδερένια σκληρή θέληση και η τυφλή πίστη των οπαδών ήταν οι πνευματικές πηγές από τις οποίες αντλούσε δύναμη το νεοδημιουργηθέν κίνημα και από τις οποίες συντηρούνταν ο αγώνας που ξεκινούσε τώρα.

Με την επανίδρυση το κόμμα είχε μπει σε μια διαφορετική φάση του αγώνα του. Ο Αδόλφος Χίτλερ έδειξε ότι είναι ένας διορατικός ειδικός στην τακτική. Από την μοίρα και τις εμπειρίες της εξέγερσης του 1923 έβγαλε τα απαραίτητα συμπεράσματα. Η πολιτική κατάσταση είχε αλλάξει ριζικά. Η σταθεροποίηση των εσωτερικών πολιτικών πραγμάτων, έστω και προσωρινή, έκανε κάθε παράνομο χτύπημα να φαίνεται χωρίς ελπίδα και τη νόμιμη οδό τη μόνη πολλά υποσχόμενη.

Ο Αρχηγός είχε πλήρη επίγνωση ότι τώρα ο σπόρος της ιδεολογίας έπρεπε να σπαρθεί με μια επίπονη χρονοβόρα προπαγανδιστική δουλειά, προκειμένου να ριζώσει στον λαό και να ωριμάσει στην ψυχή του Έθνους. Φυσικά, αυτή η μεταστροφή στις κοινοβουλευτικές τακτικές δεν σήμαινε καθόλου την υιοθέτηση των κοινοβουλευτικών αρχών. Αυτές οι συχνά λανθασμένες αρχές, που έφεραν αργότερα τη νίκη του κινήματος τόσο ολοκληρωτικά και ακλόνητα, έμειναν σταθερά και απόλυτα στο μυαλό του Αδόλφου Χίτλερ. Σκόπιμα τις ακολούθησε τώρα στον νέο, απείρως δύσκολο κοσμοθεωρητικό αγώνα τα χρόνια

που ακολούθησαν, σε έναν αγώνα που ήταν σε διαφορετικό επίπεδο, αλλά δεν ήταν λιγότερο ηρωικός από τον προηγούμενο. Το θέμα ήταν να νικήσουμε τη δημοκρατία στο έδαφός της με τα δικά της όπλα. Ξεκίνησε η ηρωική μάχη των χαρακτήρων και των οπαδών.

Στον Αρχηγό απαγορεύτηκε να μιλάει. Το κόμμα δεν είχε τα πιο απαραίτητα μέσα. Η ύπαρξή του στα χρόνια που ακολούθησαν – ίσως τα πιο δύσκολα του κινήματος – ήταν μια μακρά σειρά διώξεων, φιμώσεων και παρενοχλήσεων. Όσοι αυτοπροσδιορίζονταν σαν εθνικοσοσιαλιστές αποβαλλόταν και εκδιώκονταν από την κοινοτική ζωή του κράτους, από την παρακμάζουσα αστική τάξη και από την «ταξική συνείδηση» των εργαζομένων. Ακόμη και εκείνοι που ήταν ύποπτοι για εθνικοσοσιαλισμό έχαναν τη δουλειά και το ψωμί τους, μποϊκοτάρονταν οι επιχειρήσεις τους και καταστρέφονταν, τους έδιωχναν από τον χώρο εργασίας και εγκαταλείφθηκαν στη δυστυχία.

Εκατοντάδες χιλιάδες ρίχτηκαν στις κρατικές φυλακές της κυβέρνησης του Νοεμβρίου. Ο μαρξιστικός τρόμος αίματος μαινόταν στους δρόμους. Όλες οι δυνάμεις της κόλασης απελευθερώθηκαν ενάντια στο νεαρό κίνημα. Ο αγώνας γινόταν όλο και πιο δύσκολος και πιο αμείλικτος. Εκατοντάδες από τους καλύτερους αγωνιστές χτυπήθηκαν από μαρξιστικό δολοφονικό μαχαίρι, αλλά χιλιάδες από τους καινούργιους μαχητές για την ελευθερία άρπαξαν τη σημαία και την μετέφεραν στις πιο απομακρυσμένες γωνιές της γερμανικής γης. Η πλάκα των τάφων των νεκρών ηρώων είναι η μεγαλύτερη δύναμη του Εθνικοσοσιαλιστικού Κινήματος, ήταν αυτό που τράβηξε τη γερμανική νεολαία, αυτό που τράβηξε εκατομμύρια εθνοσυντρόφους στις γραμμές του με μαγνητική δύναμη. Ένα πράγμα ένιωσαν: ένα κίνημα για την ιδεολογία του οποίου μπορεί να πεθάνει κάποιος, όπως πέθαναν οι ήρωές μας και στο οποίο όλοι είναι έτοιμοι να κάνουν το ίδιο, φέρει μαζί του το ηθικό δικαίωμα να είναι η Γερμανία.

Το αίμα και τα δάκρυα, αλλά και η υπερηφάνεια της μάχης, ο ακατάβλητος ηρωισμός και το υπέροχο κοινοτικό πνεύμα σηματοδοτούν την πορεία που πήρε το κίνημα αυτά τα χρόνια της ανόδου του. Στις πόλεις και τα χωριά, στα σπίτια των μεγάλων πόλεων, στα σπίτια και στις αυλές, στις συγκεντρώσεις και στους δρόμους, στις οικογένειες μεταξύ ανδρών και γυναικών, μεταξύ γονέων και παιδιών, γινόταν αγώνας για τη νέα κοσμοθεωρία και πάλεψαν συναισθηματικά για το ιδανικό του εθνικοσοσιαλισμού. Οι εκκλησίες κινητοποιήθηκαν εναντίον του και οι ίδιοι οι αγωνιστές της νέας Γερμανίας διώχθηκαν μέχρι τον τάφο για να τους κλέψουν την ψυχική ηρεμία. Οι ενθουσιώδεις κομματικές συνελεύσεις στη στη Βαϊμάρη το 1926 και στη Νυρεμβέργη το 1927 και το 1929 ήταν οι γενικές κλήσεις, οι σταθμοί φόρτισης ισχύος σε αυτό το μονοπάτι.

Το ότι αυτά τα χρόνια έγιναν αγώνες με την καρδιά και την ψυχή ανάμεσα στο λαό – άγνωστοι στους ξένους – και τι πραγματικά συνέβη, ο κόσμος δεν ξέρει ακόμα τίποτα γι' αυτά. Πρέπει να έχετε

βιώσει και να έχετε νιώσει αυτό το ηρωικό αγώνα, αυτό το αδιάκοπο, μοιραίο παιχνίδι της κόκκινης δύναμης από το εξωτερικό και μεγάλης δύναμης στο εσωτερικό, για να το κατανοήσετε σε όλο του το βάθος. Θα είναι για πάντα το μυστικό και η μακάρια γνώση όσων έχουν αγωνιστεί μέσα από αυτήν την κόλαση. Μόνο όσοι είναι σε θέση να μετρήσουν τη σημερινή νίκη με αυτό το μέτρο των προσωπικών εμπειριών μπορούν να εκτιμήσουν σωστά το μέγεθος αυτού που έχει επιτευχθεί σήμερα. Η ιδεολογική δύναμη και η δυναμική βούληση του εθνικοσοσιαλισμού έφεραν τη νίκη σε αυτή την τιτάνια μάχη χαρακτήρων.

Εάν κάποτε το ρητό «ο χαρακτήρας διαμορφώνει τη πράξη» αποδείχτηκε αληθινό, αυτό έγινε εδώ τρεις φορές. Στον αγώνα αυτού του κινήματος ο γερμανικός λαός γνώρισε την αναγέννηση του χαρακτήρα του. Σε αυτά τα δύσκολα χρόνια του αγώνα του, το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα έδωσε παράδειγμα για το έθνος σαν εθνική κοινότητα. Ο ιδεαλισμός της θέλησής τους και η ομοφωνία της καρδιάς τους, τους ένωσαν σε μια μεγάλη οικογένεια, σε μια κοινότητα της μοίρας στο κόκκινο και στον θάνατο: ένας για όλους, όλοι για έναν. Αν και οι προδότες δεν έμειναν αδρανείς σε αυτόν τον ηρωικό αγώνα, τίποτα δεν μπόρεσε να κλονίσει την ενότητα του κόμματος. Ο ύμνος της πίστης και της εθελοντικής θυσίας γνώρισε την ανάστασή του ανάμεσα στον λαό.

Στην κόλαση αυτών των χρόνων της μάχης, το Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα σκληραγωγήθηκε για την τελική μάχη και σφυρηλατήθηκε σε ατσάλι. Αντιμέτωπος με έναν κόσμο εχθρών, ο Αρχηγός είχε φέρει το κίνημα εκεί που βρισκόταν στα τέλη του 1931.

Κατά της απόφασης

Γύρω στις 14 Σεπτεμβρίου 1930, η μοίρα έγνεψε για πρώτη φορά στο Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα στην ατελείωτη επίπονη πάλη του με μεγάλη επιτυχία – σαν ανταμοιβή και σαν ενθάρρυνση ταυτόχρονα. Ήταν το πεπρωμένο ή η απόφαση της Θείας πρόνοιας, ότι αυτή η τεράστια εκλογική νίκη, που συγκλόνισε τον κόσμο, ήρθε κατά τη διάρκεια μιας πολιτικής εποχής, που σηματοδοτήθηκε σαν η **εποχή του Μπρύνινγκ**; Αν κοιτάξουμε σήμερα πίσω και απαντήσουμε στο ερώτημα της «συμμετοχής στην κυβέρνηση» του NSDAP, που ήταν στα χείλη όλων εκείνη την εποχή, τότε ξέρουμε ότι και ο Μπρύνινγκ είχε παίξει κάποιο ρόλο σε αυτό το παιχνίδι των δυνάμεων για την εθνικοποίηση της Γερμανίας. Ακόμα κι αν τα κίνητρά του ήταν αρκετά διαφορετικά: ο Μπρύνινγκ ήταν το εμπόδιο που εμπόδιζε την πρόωρη συμμετοχή στη κυβέρνηση του NSDAP – που απορρίπτονταν πάντα εύλογα από τον Αδόλφο Χίτλερ – καθιστώντας την, αδύνατη από την αρχή.

Χάινριχ Μπρύνινγκ
(26 Νοε 1885 - 30 Μαρ 1970)

Ο Μπρύνινγκ τυφλωμένος από τη σκέψη της πολιτικής του αποστολής δεν ρώτησε καν το NSDAP μετά τις 14 Σεπτεμβρίου 1930 εάν ήταν έτοιμοι να συμμετάσχουν στην κυβέρνηση, πόσο μάλλον να σχηματίσουν κυβέρνηση. Είναι αλήθεια ότι ο γερμανικός λαός πλήρωσε ακριβά αυτό το πολιτικό πείραμα της αγνόησης της δεδηλωμένης λαϊκής βούλησης. Αλλά και η ασυνείδητη αστική τάξη που ακολουθούσε τον Μπρύνινγκ χωρίς να τον κρίνει, δεν ήθελε τίποτα καλύτερο. «Όποιον θέλουν να καταστρέψουν οι θεοί, τον χτυπούν με τύφλωση». Παρόλο που οι προηγούμενες εκατόμβες θυμάτων αρκούσαν από μόνες τους για να ξεσηκώσουν την πολιτικά στενόμυαλη αστική τάξη από το μοιραίο όραμα του Στρέζεμαν για την αυγή μιας φωτεινότερης εποχής, έπεσαν ξανά σαν φρέσκα θύματα στο «μύθο του Μπρύνινγκ».

Γκούσταβ Στρέζεμαν
(10 Μαι 1878 - 3 Οκτ 1929)

Αυτοί, στους οποίους κάθε ηρωική σκέψη ήταν άβολη και μισητή, που δεν αξιολογούσαν βασικά κάθε νέο Γερμανό πολιτικό με βάση τα επιτεύγματά του, αλλά με βάση το βαθμό που συμφωνούσε με τις μάταιες φλυαρίες τους για την ανασυγκρότηση και τον επιχειρηματικό παγκόσμιο πατριωτισμό, έβλεπαν στον πρώην γραμματέα των Χριστιανικών Εμπορικών Σωματείων, και παρεμπιπτόντως στον άψογο αξιωματικό του στρατού τον καλύτερο άνδρα του αστικού εθνικισμού, τον αστό δικτάτορα, ο οποίος με το άρθρο 48 θα απέτρεπε την επικείμενη πτώχευση του πορτοφολιού τους, επειδή υποσχέθηκε μια μεταρρύθμιση των μη βιώσιμων γερμανικών συνθηκών απ' άκρου εις άκρον. Υποσχέθηκε αλλά δεν το έκανε.

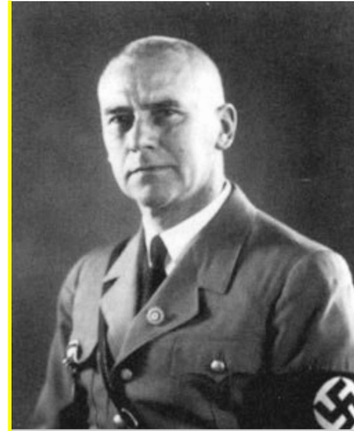
Αν και από καιρό ήταν ξεκάθαρο ότι η διαμόρφωση ενός γερμανικού μέλλοντος δεν ήταν πλέον νοητή χωρίς το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα, οι υποστηρικτές του συστήματος Μπρύνινγκ, σε ένα είδος επίμονης αυταπάτης, εξακολουθούσαν να διατηρούν για το κοινό την ψευδαίσθηση ότι το ισχυρό Εθνικοσοσιαλιστικό Κίνημα μπορούσε να συγκριθεί μόνο με ένα διάγραμμα πυρετού. Στην πραγματικότητα, το ασήμαντο κομματικό πνεύμα, που γεννήθηκε από τον εσωτερικό πολιτικό φόβο του εθνικοσοσιαλισμού, κράτησε τον καγκελάριο των Κεντρώων στη θέση του για δύο χρόνια. Έως ότου εκατομμύρια νέοι Γερμανοί, θεραπευμένοι από αυτήν την αυταπάτη, πέταξαν τον μανδύα της στενόμυαλης αστικής κενότητας και εντάχθηκαν στο μέτωπο του Αδόλφου Χίτλερ. Μέχρι που ο σπόρος ήταν έτοιμος για συγκομιδή για το Τρίτο Ράιχ.

Εν τω μεταξύ, ο Αρχηγός συνέχιζε το δρόμο του. Η εθνικοσοσιαλιστική θέση παρέμεινε αμετακίνητη: όσο δεν υπήρχε πλειοψηφία στο Ράιχσταγκ που να είχε τη θέληση για ριζοσπαστική ρήξη με τις προηγούμενες μεθόδους της εθνικής ταπείνωσης και της πολιτικής δουλείας, η μοναδική πρακτική και ελπιδοφόρα πολιτική ήταν το έργο της εθνικής αναγέννησης για να το ξεριζώσει το λαό από την εσωτερική του κατάρρευση και τελικά να τον ενώσει για άλλη μια φορά σε μια ενιαία νοοτροπία με γερμανική συνείδηση. Ο πρώτος πρακτικός στόχος του Εθνικοσοσιαλισμού, η προϋπόθεση για όλους τους άλλους, ήταν και παρέμεινε η νίκη του γερμανικού πνεύματος πάνω στο έθνος που καταβροχθίζεται από το δηλητήριο του μαρξισμού και των βαγονιών του, των συμφερόντων της αστικοφιλελεύθερης κλίκας.

Φράντς Σβέντε
(5 Μαρτ 1888 - 19 Οκτ 1960)

Η κατηγορία ότι το NSDAP δεν είχε τη θέληση να κάνει θετική και υπεύθυνη δουλειά, ήταν απόλυτα αβάσιμη και παραπλανητική. Το κόμμα είχε ήδη αποδείξει ότι ήταν πάντα έτοιμο οποιαδήποτε στιγμή, όταν συντρέχουν οι απαραίτητες προϋποθέσεις. Μετά την επίτευξη της απόλυτης πλειοψηφίας, ο εκπρόσωπός μας,

Φράντς Σβέντε, διορίστηκε δήμαρχος του Κόμπουργκ. Με την κατάκτηση του Κόμπουργκ στα τέλη του 1929, ο Αρχηγός είχε ξεκινήσει μια προγραμματισμένη πολιτική διαδηλώσεων και περικύκλωσης, που είχε σαν στόχο να κερδίσει έδαφος στους δήμους και στις επαρχίες και έτσι να δημιουργήσει θέσεις εξουσίας την μια μετά την άλλη, μέχρι τη στιγμή που θα ήταν ώριμη για την κατάληψη του Ράιχ από το NSDAP· το 1930, η Θουριγγία και το Μπράουνσβαϊγκ ακολούθησαν το προβάδισμα του Κόμπουργκ και εξέλεξαν τους Βίλχελμ Φρικ και Άντον Φράντσεν, τον οποίο αργότερα διαδέχθηκε ο Ντίτριχ Κλάγκες. Η Πρωσία ήταν ο επόμενος μεγάλος στόχος, αλλά αυτό επισκιάστηκε από τις εξελίξεις στο Ράιχ.

Βίλχελμ Φρικ
(12 Μαρτ 1877 - 19 Οκτ 1946)

Άντον Φράντσεν
(9 Απρ 1896 - 16 Μαι 1968)

Στα τέλη του 1931, το NSDAP με 800.000 εγγεγραμμένα μέλη και πάνω από 10.000 τοπικές ομάδες, έχοντας ισχυρή ηγεσία και πειθαρχία, μεγαλωμένο μέσα από τους αγώνες και τις κακουχίες, αντιπροσώπευε την καλύτερη πολιτική οργάνωση στον κόσμο.

Ντίτριχ Κλάγκες
(1 Φεβρ 1891 - 12 Νοε 1971)

Σε πείσμα όλων των αντιπάλων του, ο Αρχηγός είχε φέρει με επιτυχία το κίνημα σε αυτό το σημείο. Ήταν προετοιμασμένος, όταν το τέλος της θητείας του Προέδρου του Ράιχ στις αρχές του 1932, του προσφέρει την πρώτη πραγματική ευκαιρία, να περάσει από τον πόλεμο των χαρακωμάτων των τελευταίων ετών σε μια κατά μέτωπο επίθεση εναντίον του υπάρχοντος συστήματος. Μετά από 12 χρόνια ανυπολόγιστης επίπονης προετοιμασίας, το NSDAP αισθανόταν αρκετά ισχυρό ώστε να χτυπήσει στην πόρτα της εξουσίας στο Ράιχ και ο Αδόλφος Χίτλερ έβλεπε ότι επιτέλους είχε έρθει η στιγμή να υπαγορεύσει τη γραμμή δράσης στους αντιπάλους του.

Κανείς στο κίνημα δεν αμφέβαλλε για τη δυσκολία του αγώνα. Οι αντίπαλοι ήξεραν τι διακυβευόταν. Ήταν λογικό να συγκεντρώσουν όλες τους τις δυνάμεις πάνω μας για την τελευταία απελπισμένη αντίσταση και να κινητοποιήσουν όλες τις δυνάμεις που είχαν στη διάθεσή τους ενάντια στο μισητό κίνημα πριν παραδοθούν.

Ο Αδόλφος Χίτλερ ξεκίνησε το 1932 έχοντας πλήρη επίγνωση της επικείμενης κρίσιμης μάχης που επρόκειτο να ξεκινήσει. ***«Η Γερμανία πρόκειται να γίνει εθνικοσοσιαλιστική με γοργούς ρυθμούς. Ο κόσμος κινείται προς μια απόφαση, όπως συμβαίνει μόνο μία φορά σε χίλια χρόνια»***, έγραψε στο πρωτοχρονιάτικο μήνυμά του με ενστικτώδη διορατικότητα.

Αυθεντία στο πεδίο των πολιτικών διαξιφισμών

Η μοιραία χρονιά του εθνικοσοσιαλισμού, το 1932, ξεκίνησε με καλό οιωνό. Από τις πρώτες ημέρες, μόλις τελείωσε η πολιτική ηρεμία για το νέο έτος, στις 5 Ιουνίου, η κυβέρνηση του Ράιχ κάλεσε απροσδόκητα τον Αρχηγό στο Βερολίνο. Ένα τηλεγράφημα του Υπουργού Εσωτερικών του Ράιχ, Γκρένερ, εκ μέρους του Μπρύνινγκ, ζητούσε από τον Αδόλφο Χίτλερ να πάει από το Μόναχο στην πρωτεύουσα του Ράιχ για μια πολιτική συζήτηση στις 6 Ιανουαρίου. Καλούσαν τον άνθρωπο που μέχρι τότε τον είχαν καταδιώξει και καταραστεί σαν τον χειρότερο εχθρό του κράτους! Τουλάχιστον μια κάπως περίεργη διαδικασία και μια αρκετά ξαφνική αλλαγή στάσης, που προέτρεπε να είμαστε προσεκτικοί.

Βίλχελμ Γκρένερ
(22 Νοε 1867 - 3 Μαι1939)

Τον λόγο δεν ήταν δύσκολο να τον μαντέψει κανείς. Για τα αντιλαϊκά μέτρα έκτακτης ανάγκης αυτής της δικτατορίας του Μπρύνινγκ που μισούσε ο λαός και που μέχρι τώρα βασιζόταν αποκλειστικά στην εξουσία του Προέδρου του Ράιχ, τα κόμματα άρχισαν τώρα να υποστηρίξουν την επανεκλογή του Χίντενμπουργκ μόνο εάν τερματιζόταν το σύστημα του Μπρύνινγκ. Ο Μπρύνινγκ δίστασε να προσφέρει στον Πρόεδρο του Ράιχ τα μαρξιστικά βοηθητικά στρατεύματα. Ένιωθε ότι απειλείται από αυτή την επιλογή. Όσο πλησίαζε ο κίνδυνος, τόσο περισσότερο συνειδητοποιούσε ότι χωρίς το «χαρτί» του NSDAP το παιχνίδι του αργά ή γρήγορα θα χανόταν. Σε αυτήν την απελπιστική κατάσταση, έβλεπε μόνο δύο τρόπους για να εξαλείψει τον «Καφέ Κίνδυνο» χωρίς να τον εξαλείψει πρώτος αυτός: την προσπάθεια παγίδευσης του Αδόλφου Χίτλερ μέσω της διπλωματικής - κοινοβουλευτικής οδού με ασήμαντες παραχωρήσεις, ή — εάν ο Χίτλερ αντιλαμβανόταν το παιχνίδι του — να τον δυσφημήσει αμείλικτα μπροστά στα μάτια του κοινού με τον προπαγανδιστικό μηχανισμό της κυβέρνησης. Με τον Τύπο και το ραδιόφωνο ένιωθε αρκετά δυνατός για να κλέψει από το NSDAP τον εκλογικό θρίαμβο. Αυτό ήταν το σχέδιο της καμπάνιας του Μπρύνινγκ, με το οποίο ήλπιζε να τελειώσει τον Χίτλερ με τον έναν ή τον άλλον τρόπο. Αυτές οι τακτικές πάντα έπαιζαν σημαντικό ρόλο στις μεταγενέστερες φάσεις του αγώνα κατά του NSDAP.

Ο Χίτλερ τα διέβλεψε αυτά αμέσως. Ταξίδεψε στο Βερολίνο χωρίς καθυστέρηση — αλλά όχι για να πέσει στην παγίδα του Μπρύνινγκ, αλλά για να αποκρούσει τον επικείμενο κίνδυνο για το Κίνημα με μια τακτική ανταπόδοση, κυρίως προς το συμφέρον του Στρατάρχη φον Χίντενμπουργκ. Η άρνηση, χωρίς την ασπίδα της κοινής γνώμης, θα ισοδυναμούσε με ήττα.

Για πρώτη φορά ο Αδόλφος Χίτλερ πάτησε το πόδι του στο πεδίο των διαξιφισμών της διπλωματίας και για πρώτη φορά, ο Αρχηγός και μαχητής χιλίων μαχών, βρήκε την ευκαιρία να δοκιμάσει το ταλέντο του σαν πολιτικός.

Η πρόταση του Γκρένερ και του Μπρύνινγκ — μια παράταση της θητείας του Προέδρου του Ράιχ με ψήφισμα του Ράιχσταγκ με πλειοψηφία δύο τρίτων, για την οποία ζητήθηκε η έγκριση του NSDAP — απορρίφθηκε αμέσως επισημαίνοντας ότι η προαναφερθείσα διαδικασία επιβάρυνε τη θέση του Στρατάρχη, γεγονός που ήταν συνταγματικά απαράδεκτο και δεν μπορούσαν να περιμένουν από τον Πρόεδρο του Ράιχ να το κάνει αποδεκτό. Αντίθετα με όλες τις προσπάθειες πειθούς και τις γελοίες παραχωρήσεις, προώθησε το κύρος του Προέδρου του Ράιχ, που απαιτούσε την ετυμηγορία του Έθνους.

Ακόμη και κατά τη διάρκεια των διαπραγματεύσεων, ο εχθρικός Τύπος, προφανώς υπακούοντας σε άνωθεν εντολές, είχε αρχίσει να σπέρνει τους σπόρους των ταραχών, ενώ ο εθνικοσοσιαλιστικός Τύπος, με τις οδηγίες του Αρχηγού, κρατούσε υποδειγματική πειθαρχία για να μην δώσει την εντύπωση της ανέντιμης δυσπιστίας από την πλευρά του Αρχηγού στα μάτια του Προέδρου του Ράιχ, ο οποίος είχε τοποθετηθεί άθελά του στο επίκεντρο αυτής της επιχείρησης διάσωσης του Μπρύνινγκ.

Ο Αρχηγός εξαπέλυσε τώρα μια ανοιχτή επίθεση στον Μπρύνινγκ. Το υπόμνημά του προς τον Πρόεδρο του Ράιχ, στο οποίο εντόπιζε ξεκάθαρα τις συνταγματικές αδυναμίες και τα ελαττώματα των ενεργειών του Μπρύνινγκ, ήταν ένα πολιτικό αριστούργημα. Αυτό ώθησε αμέσως τον Πρόεδρο του Ράιχ να ζητήσει από τον Μπρύνινγκ να σταματήσει τις ανεπιτυχείς και ντροπιαστικές προσπάθειές του προς αυτή την κατεύθυνση. Αυτή η υπόδειξη ήταν αρκετά σαφής. Ο Χίτλερ είχε ανατρέψει τα σχέδια του Μπρύνινγκ να ξεγελάσει το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα και τον είχε αναγκάσει σε υποχώρηση. Σε δύο ανοιχτές επιστολές προς τον Μπρύνινγκ, ο Αδόλφος Χίτλερ παρουσίασε την κατάσταση στο γερμανικό κοινό στην πραγματική του διάσταση.

Ο Μπρύνινγκ αυτή τη φορά έφυγε από το πεδίο της πολιτικής μάχης βαριά ηττημένος. Σε αυτό το σημείο ο Αδόλφος Χίτλερ του είχε επιφέρει ένα πλήγμα, από το οποίο ο δικτάτορας του Κέντρου, όπως απέδειξε η μετέπειτα άδοξη αποχώρησή του, δεν συνήλθε ποτέ. «Η σκιά του Χίτλερ καταδιώκει τον Μπρύνινγκ», έγραψε ο Τύπος. Σε αυτόν τον επταήμερο πολιτικό γύρο, ο στρατιώτης με το τουφέκι του

παγκόσμιου πολέμου είχε δείξει ότι ήξερε να πολεμά και με τα λεπτεπίλεπτα όπλα της διπλωματίας.

Ήταν μια θεμελιώδης εσφαλμένη εκτίμηση της κατάστασης, να πιστεύουμε, ότι η προσέγγιση μεταξύ του Χίτλερ και του Μπρύνινγκ θα ήταν ένα μεγάλο ερωτηματικό για τις πολιτικές εξελίξεις εκείνου του χειμώνα. Ο Αδόλφος Χίτλερ δεν αμφέβαλλε ούτε για μια στιγμή ότι η κατάργηση αυτού του συστήματος, του οποίου ο Μπρύνινγκ ήταν ο εκφραστής, ήταν η προϋπόθεση για την ύπαρξη του γερμανικού έθνους. Ήταν μόνο για τον αγώνα και όχι μόνο γι' αυτές τις μέρες, που ο Μπρύνινγκ «διαπραγματευόταν» με τον Χίτλερ, που η εφημερίδα «Angriff» (επίθεση) απαγορεύτηκε από την πρωσική κυβέρνηση για δέκατη φορά από την ύπαρξή της, και το συλλαλητήριό μας στο «Sportpalast» (Αθλητικό Μέλαθρο) διαλύθηκε από τον Γκρζεσίνσκι.

HEUTE: NS.-BILDFUNK

Der Angriff

Deutsches Berlin: Fahnen heraus!

Das deutsche Abendblatt in Berlin

Reichskanzler Hitler!

Frick Reichsinnenminister — Göring preußischer Innenminister

Reinen Tisch machen!

Von Dr. Joseph Goebbels

Schleichers Sturz im Auslandsspiegel

Roosevelt Mitarbeiter

Άλμπερτ Γκρτσεζίνσκι
(28 Ιουλ 1879-12 Ιαν 1948)

Μεγιστάνες της βιομηχανίας στο κρίσιμο σταυροδρόμι

Η πολιτική είναι η μοίρα! Το νόημα αυτής της έκφρασης, που συνοψίζει τον αγώνα της ιδεολογίας του NSDAP με την πιο ίσως σύντομη μορφή, είναι αυτό που υποστήριξε ο Αρχηγός με πάθος στις ομιλίες του. Έτσι, έχει εκθρονίσει το ίνδαλμα της δημοκρατίας του Νοεμβρίου της «Οικονομικής Προτεραιότητας». Η πολιτική είναι η μοίρα! Αλλά η οικονομία είναι η ανάσα ζωής του έθνους. Ο Αδόλφος Χίτλερ δεν παρέλειψε να αναγνωρίσει τη σημασία και τη σπουδαιότητα αυτού του γεγονότος. Το γεγονός ότι σε μια εποχή που ο γερμανικός λαός απειλούταν να χάσει τις πιο θεμελιώδεις πολιτικές συνθήκες διαβίωσης, μπορούσε να αφιερωθεί λιγότερο στα καθημερινά οικονομικά ζητήματα παρά στον καθοριστικό αγώνα για την αναβίωση της πολιτικής βούλησης του έθνους, χωρίς την οποία δεν μπορεί να υπάρξει μια ακμάζουσα οικονομία, δικαιολογούσε την ορθότητα του σκοπού στον αγώνα του και ήταν αυτονόητο. Δυστυχώς, αυτό δεν έγινε κατανοητό από τους οικονομικούς κύκλους — δεν εξυπηρετούσε τους σκοπούς τους.

Όσο θεμελιωδώς λανθασμένη και αδικαιολόγητη ήταν η κατηγορία για την αντιοικονομική στάση που είχε διατυπωθεί με τόσο κοντόφθαλμο τρόπο εναντίον του Αρχηγού και του κινήματός του, σήμερα, που έφτασε η ώρα για τον Αδόλφο Χίτλερ να αντιμετωπίσει τις οικονομικές ζημιές σε όλους τους τομείς τόσο δυναμικά και επιτυχημένα, θεωρείται παντού με λύπη, παντού το μετανιώνουν. Εκείνη την εποχή όμως, την εποχή του πιο σκληρού μας αγώνα, οι επιχειρηματίες — εκτός από μερικές αξιέπαινες εξαιρέσεις — αρνήθηκαν να πιστέψουν στον Χίτλερ.

Από την αφ' υψηλού «ρεαλιστική πολιτική» τους, οι μεγιστάνες της οικονομίας τον κοιτούσαν με οίκτο σαν έναν εξωπραγματικό ιδεαλιστή και ονειροπόλο. Αυτοί, που είχαν μεγαλώσει κάτω από την προστασία και την ομπρέλα μιας ισχυρής αυτοκρατορίας στο τιμόνι της οικονομίας και είχαν απογαλακτιστεί από κάθε υπεύθυνη πολιτική σκέψη, είχαν ξεχάσει ότι δεν ήταν η γερμανική οικονομία που κατέκτησε τον κόσμο, αλλά η δύναμη του κράτους που δημιούργησε τις προϋποθέσεις για την άνθηση της οικονομίας. Στη Γερμανία του Νοεμβρίου είχαν υποκύψει στον παραλογισμό της «οικοδόμησης της οικονομικής ζωής στην ιδέα

της απόδοσης, της αξίας της προσωπικότητας και συνεπώς στην πράξη στην αρχή της προσωπικότητας, πολιτικά, όμως, την αρνήθηκαν αυτή την αρχή της προσωπικότητας και προώθησαν στη θέση της το νόμο της πλειοψηφίας, τη δημοκρατία. Σκεφτόντουσαν αριθμητικά, ενώ το έθνος πάλευε για την εθνική του ύπαρξη με τη σάρκα και το αίμα του.

Ο Αδόλφος Χίτλερ, ο οποίος όπως κανένας άλλος πάντα έβαζε την αξία της προσωπικότητας στο επίκεντρο των σκέψεων και των πράξεών του, σύντομα αναγνώρισε ότι εκτός από τον αγώνα για τις πλατιές μάζες, και εδώ οι προσωπικότητες των επιχειρήσεων, σαν οι ισχυρότεροι πυλώνες του συστήματος, έπρεπε να χρησιμοποιηθούν σαν μοχλός πίεσης με κάθε τρόπο. Αρκετά πράγματα είχαν συμβεί εδώ τα τελευταία χρόνια. Το καλοκαίρι του 1931, στο Μόναχο, ο Αρχηγός πήρε ξαφνικά την απόφαση να δουλέψει συστηματικά πάνω στις σημαντικές προσωπικότητες των επιχειρήσεων που αποτελούσαν το κέντρο της αντίστασης και στα αστικά μεσαία κόμματα που υποστηρίζονται από αυτές, προκειμένου πέτρα -πέτρα να γκρεμίσει αυτό το κυβερνητικό κατασκεύασμα. Όποιος είχε βιώσει τη δυνατή πειστική επίδραση, που ασκούσε ο Αδόλφος Χίτλερ σε προσωπικές συνομιλίες ακόμη και με τους πιο αποφασιστικούς αντιπάλους, γνώριζε ότι αυτό το σχέδιο υπονόμευσης του συστήματος ήταν βέβαιο ότι θα είχε πολύτιμα αποτελέσματα. Αυτή τη γρήγορη απόφαση την ακολούθησε η γρήγορη εκτέλεση.

Τους μήνες που ακολούθησαν, ο Αρχηγός ταξίδεψε σε όλη τη Γερμανία με την Μερσεντές Kompressor (μηχανικός υπερσυμπιεστής) του. Παντού εμφανιζόταν σε εμπιστευτικές συνομιλίες με κορυφαίες προσωπικότητες. Όλες οι συναντήσεις γινόντουσαν είτε στην πρωτεύουσα του Ράιχ είτε στην επαρχία, στο ξενοδοχείο Κάϊζερχοφ ή σε κάποιο μοναχικό δασικό ξέφωτο στην ύπαιθρο του Θεού.

Η εμπιστευτικότητα ήταν επιτακτική, προκειμένου να μην παρέχεται στον Τύπο υλικό για ρητορική μίσους. Η συνέπεια σήμαινε επιτυχία. Οι πυλώνες της κυβέρνησης άρχισαν να καταρρέουν. Αυτό φαινόταν ανησυχητικό, ακόμη και δυσδιάκριτα - ακατανόητο. Το Γερμανικό Λαϊκό Κόμμα (Deutsche Volkspartei) αποστασιοποιήθηκε, η υποστήριξη του Κόμματος της Οικονομίας (Wirtschaftspartei) μπορούσε να αγοραστεί μόνο με μεγάλα χρηματικά ποσά. Ο Αδόλφος Χίτλερ έμεινε ικανοποιημένος. Υπήρχαν όμως ακόμα τα ισχυρά κέντρα της οικονομικής αντιπολίτευσης. Στις αρχές του 1932 τους επιτέθηκε.

Η 27η Ιανουαρίου 1932 θα είναι πάντα μια αξέχαστη μέρα στην ιστορία του NSDAP. Την ημέρα αυτή, ο Αρχηγός έκανε το άνοιγμά του στους δυτικογερμανούς μεγιστάνες της βιομηχανίας. Ο Αδόλφος Χίτλερ πέτυχε μια αποφασιστική, εντυπωσιακή επιτυχία εκείνο το βράδυ στη Λέσχη των βιομηχάνων στο Ντίσελντορφ.

Ακόμα και σήμερα βλέπω αυτή τη συγκέντρωση των διασήμων μπροστά μου. Ήρθαμε από το Γκόντεσμπεργκ και μπήκαμε με το αυτοκίνητο στην αυλή του «Park hotel» εν μέσω των κραυγών των

μαρξιστών. Η αίθουσα ήταν κατάμεστη. Η ελίτ των επιχειρήσεων της Δυτικής Γερμανίας συνωστιζόταν στις σειρές των καρεκλών. Γνωστά και άγνωστα πρόσωπα. Εκείνοι που εργάζονται στα φώτα της δημοσιότητας και εκείνες οι σιωπηλές αλλά όχι λιγότερο ισχυρές δυνάμεις που κατευθύνουν αόρατα τις τύχες της οικονομίας μόνο από τον πνιχτό ήχο των ιδιωτικών τους γραφείων, αυτοί που λέγεται ότι έχουν λογιστικά βιβλία στο στήθος τους αντί για καρδιές.

Μια χαρούμενη προσμονή φώτιζε τα πρόσωπα εκείνων που είχαμε πάρει ήδη με το μέρος μας. Η συντριπτική πλειοψηφία είχε έναν αέρα ανωτερότητας και ψυχρότητας — κατά πάσα πιθανότητα τους κολάκευε που ο Χίτλερ βρήκε το δρόμο προς αυτούς — απλή περιέργεια και ενδιαφέρον. Ήθελαν να ακούσουν τον Χίτλερ, να είναι εκεί. Δεν είχαν καμία πρόθεση να μεταπεισθούν, ήρθαν να επικρίνουν, ψάχνοντας την επιβεβαίωση της δικής τους αλάνθαστης άποψης.

Ο Αρχηγός, τον οποίο υποδέχθηκαν με πολύ μεγάλη επιφύλαξη, μίλησε από ένα ελαφρώς ανυψωμένο, προεξέχον κιγκλίδωμα, τα χέρια του ακουμπούσαν ελαφρά πάνω στο σιδερένιο κιγκλίδωμα. Κάθισα πίσω του, ανάμεσα στους ακροατές, κρατώντας σημειώσεις και παρατηρώντας την επίδραση της ομιλίας του που κράτησε πάνω από δύο ώρες. Ο Αρχηγός ανέπτυξε τη σχέση μεταξύ των επιχειρήσεων και της πολιτικής, την αλληλεπίδρασή τους, τις επιπτώσεις στη Γερμανία, την παγκόσμια πολιτική προοπτική με συναρπαστική λογική. Εξήγησε το γιατί έπρεπε να γίνει έτσι και πώς δεν μπορούσε να γίνει διαφορετικά.

Η γενική εντύπωση από αυτή την ομάδα των πιο απαθών ακροατών ήταν εκπληκτική. Μετά από μόλις μια ώρα, η ψυχρότητά τους έδωσε τη θέση της στο ζωηρό, παθιασμένο ενδιαφέρον. Ο Αρχηγός μίλησε για τον τιτάνιο αγώνα των πολιτικών πολεμιστών του, για τους άπορους και τους διωκόμενους, που όμως θυσίασαν τα πάντα, ακόμη και τη ζωή τους, για το έθνος τους. Αντιπαρέθεσε τον ανιδιοτελή ιδεαλισμό της γερμανικής νεολαίας, που προσωποποιείται στον εθνικοσοσιαλισμό, και τον ευγενή χαρακτήρα των οπαδών από την εργατική τάξη, με την έλλειψη κατανόησης, τον υλισμό και τη βαριά ενοχή της καθαρά οικονομικά εδραιωμένης αστικής τάξης. Τους τσίμπησε στην κοινωνική τους συνείδηση χωρίς να καταφύγει σε προσβολή.

Φρήντριχ «Φριτς» Τίσεν
(9 Νοε 1873 - 8 Φεβ 1951)

Τα πρόσωπα άρχισαν να κοκκινίζουν, τα μάτια τους κρέμονταν στα χείλη του Αρχηγού και φαινόταν σαν να άρχισαν να δουλεύουν οι καρδιές τους. Μιλούσε στην ψυχή τους, τους είχε συναρπάσει. Στην αρχή τα χέρια τους κινούνταν διστακτικά και μετά ξέσπασαν σε χειροκροτήματα. Όταν τελείωσε ο Αδόλφος Χίτλερ, είχε κερδίσει μια μάχη. Ο Φριτς Τίσεν, που ήταν από καιρό παθιασμένος με

τον εθνικοσοσιαλισμό, εξέφρασε δημόσια την απελευθερωτική, αλλά καταστροφική για τον Μπρύνινγκ ομολογία ότι μόνο το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα και το πνεύμα του ηγέτη του θα μπορούσαν να αλλάξουν τη μοίρα της Γερμανίας. Την επόμενη μέρα οι εβραϊκές και μαρξιστικές εφημερίδες έλεγαν με αυθάδεια ψέματα ότι ο Χίτλερ είχε γιορτάσει με τους μεγιστάνες της βιομηχανίας με σαμπάνια και αστακούς. Στην πραγματικότητα, λίγα λεπτά αργότερα, βρισκόμασταν πάλι στον δρόμο, σε μια νυχτερινή διαδρομή, για να πάμε σε νέα δουλειά.

Η επίδραση στους οικονομολόγους, στο βαθμό που τους αξίζει αυτό το όνομα, ήταν βαθιά και φάνηκε στους δύσκολους μήνες του αγώνα που ακολούθησαν.

Την επόμενη μέρα, ο Χίτλερ μίλησε με την ίδια επιτυχία μπροστά στους βιομήχανους μεταξιού του Κρέφελντ στο Γκόντεσμπεργκ. Αργότερα στην Εθνική Λέσχη στο Αμβούργο. Παντού η ίδια εικόνα. Η προσωπική επιρροή του Αρχηγού και η ακούραστη δουλειά του είχαν καταφέρει να εισβάλουν στην οικονομία. Το σχέδιο είχε πετύχει. Παρόλο που οι ταλαντευόμενες φιγούρες ανάμεσά τους αποσύρθηκαν μετά την επόμενη ραδιοφωνική ομιλία του Μπρύνινγκ: ο πάγος είχε σπάσει, η εθνικοσοσιαλιστική ιδέα βρήκε εύφορο έδαφος σε σπουδαίους και σημαίνοντες κύκλους του παλαιού συστήματος. Τα σύννεφα άρχισαν να συγκεντρώνονται πάνω από τον Μπρύνινγκ.

Μεταξύ Μονάχου και Βερολίνου

Κανένας στρατηγός δεν διέσχισε ποτέ μια χώρα που κατέκτησε τόσο συχνά και τόσο διεξοδικά όσο ο Αδόλφος Χίτλερ τη Γερμανία. Όλοι οι επαρχιακοί δρόμοι του Ράιχ είναι το σπίτι του. Μέσα από αυτούς ο δρόμος του τον οδηγούσε στη καρδιά του λαού.

Έτσι, ο Χίτλερ πέρασε πολλές κουραστικές ώρες, πολλές άγρυπνες νύχτες, ταξιδεύοντας χρόνο με το χρόνο, σε όλα τα μέρη της Γερμανίας. Μεταξύ των εξαντλητικών εργασιών, ποτέ δεν ήταν φυγόπονος, ταξιδεύοντας είτε με αποπνικτική ζέστη ή με τσουχτερό κρύο, μέσα σε σύννεφα σκόνης ή πυκνού χιονιού, σε καλούς ή κακούς δρόμους.

Πόσες φορές χρειάστηκε ο Αρχηγός να κάνει το ταξίδι από το Μόναχο στο Βερολίνο και από το Βερολίνο στο Μόναχο! Είναι περίεργο το γεγονός ότι αυτή η διαδρομή είχε γίνει η πιο αγαπημένη στην καρδιά του;

Στην εποχή της μηχανής θα μπορούσε κανείς να μιλήσει για το τέλος του «ρομαντισμού του επαρχιακού δρόμου» σε σύγκριση με την εποχή που ο αμαξάς συνήθιζε να φυσά το κέρας του στο σιγανό ταξίδι του. Την εποχή του Εθνικοσοσιαλισμού, ο γερμανικός επαρχιακός δρόμος γνώρισε μια νέα μορφή περιπετειώδους ρομαντισμού!

Όλοι μας τεντώναμε τα αυτιά μας, όταν ο Αρχηγός μιλούσε για τα ταξίδια του το 1923 με το αυτοκίνητο. Ο Αδόλφος Χίτλερ έπρεπε να φτάσει από το Μόναχο στο Βερολίνο πάση θυσία. Ενδιάμεσα όμως, η κόκκινη Σαξονία βρισκόταν σε ανοιχτή εξέγερση.

Ήταν τολμηρά ταξίδια, γεμάτα με κίνδυνο, μέσα από τα οχυρά των ίδιων μαρξιστών ηγεμόνων που βρίσκονταν στην τροχιά του θανάσιμου εχθρού που μισούσαν.

Ούρλιχ Γκραφ
(6 Ιουλ 1878 - 3 Μαρτ 1950)

Κρίστιαν Βέμπερ
(25 Αυγ 1883 - 11 Μαι 1945)

Αλλά ο Αδόλφος Χίτλερ πάλευε ούτως ή άλλως.. Η πινακίδα κυκλοφορίας του αυτοκινήτου του λερωμένη με λάδι και επικαλυμμένη με σκόνη ήταν αρκετά δυσδιάκριτη. Με το πιστόλι του στο χέρι και αποφασισμένος να κάνει ό,τι καλύτερο, ο Αρχηγός και οι σύντροφοί του, ο Γκραφ και ο Βέμπερ, διέσχιζαν τους αγροτικούς

δρόμους του τότε σοβιετικού τμήματος.

Κόκκινα περίπολα στέκονταν σε όλα τα σταυροδρόμια. Μια φορά σταμάτησαν το αυτοκίνητο. Η ανακάλυψη σήμαινε το τέλος όλων. Αλλά δεν αναγνώρισαν τον Χίτλερ. Σε αυτήν την ώρα του μεγαλύτερου κινδύνου, η αρχή του να αποτρέπει οποιαδήποτε φωτογράφηση του ατόμου του απέδειξε την αξία της.

Μια άλλη φορά στη Λειψία. Στη μέση του δρόμου στέκονταν φρουροί με τα όπλα τους σε ετοιμότητα. Έδωσαν εντολή να σταματήσουμε! Τι θα 'πρεπε να κάνουμε; Να παραδοθούμε, σε καμία περίπτωση! Αμέσως ο σοφέρ έστριψε σε ένα στενό δρόμο. Ακούστηκαν πυροβολισμοί πίσω μας. Οδηγήσαμε με τόλμη μέσα απ' τα παλιά μέρη της πόλης. Ξεφύγαμε, αλλά δεν μπορούσαμε να ανασάνουμε με ανακούφιση μέχρι να φτάσουμε στο Χοφ, μετά τα σύνορα της Σαξονίας.

Κατά τη διάρκεια των ετών, όλοι είχαμε εξοικειωθεί με τους συνηθισμένους ενδιάμεσους σταθμούς που μας σταματούσαν σε αυτή τη διαδρομή. Υπήρχαν κάποια σημεία που μας ήταν αγαπημένα, ακόμη και μυστικά σημεία για πικνίκ στο δάσος, όπου ο Αρχηγός συνήθιζε να σταματάει για ξεκούραση. Είτε ήταν Φρανκονική Γιούρα, είτε τα βουνά Φίχτελ, είτε ένα πευκόδασος έξω από το Πλάουεν, είτε ένα ήσυχο δασικό πανδοχείο στα περίχωρα της Βιτεμβέργης.

Στο δρόμο μεταξύ Μονάχου και Βερολίνου, ο Αρχηγός γνωρίζει κάθε στροφή, κάθε δέντρο και κάθε σπίτι. Χιλιάδες αναμνήσεις ξυπνούν μέσα του εδώ. Ο δρόμος περνάει από το Ίνγκολσταντ και τη Νυρεμβέργη, όπου άρεζε στον Αρχηγό να μένει. Συνέχιζε μέσα από την υπέροχη ύπαιθρο της Φραγκονίας. Ο Αδόλφος Χίτλερ απορροφούσε τους συνεχώς μεταβαλλόμενους κυματιστούς λόφους και τις κοιλάδες, τα λιβάδια και τα χωράφια, την αρμονία του τοπίου και του πολιτισμού, σαν γλυκιά μουσική.

Σε κάθε ταξίδι, ο Αρχηγός αισθανόταν ότι η ύπαιθρος της Φραγκονίας είναι η πιο γερμανική από όλες. Δεν είναι τυχαίο που καθιέρωσε, την πρώην ελεύθερη πόλη του Ράιχ, τη Νυρεμβέργη, την πόλη των δασκάλων της ποίησης και της μουσικής και για πολύ καιρό το πνευματικό κέντρο του πρώτου Ράιχ, του οποίου τα αυτοκρατορικά κοσμήματα φυλάσσονταν εδώ, σαν πόλη για τον εορτασμό της ημέρας του κόμματός μας, μια για πάντα.

Ο Αδόλφος Χίτλερ θα σταματούσε κοντά στο Χίλποσταϊν, μεταξύ Νυρεμβέργης και Μπαϊρόιτ. Στα αριστερά του δρόμου είναι ένας μοναχικός λόφος, καλυμμένος με κομματιασμένους βράχους και πανάρχαιους ογκόλιθους, μια διάσημη τοποθεσία από τα παλιά γερμανικά χρόνια. Πόσο συχνά ανέβαινε στον λόφο ο Αρχηγός για να απολαύσει από την κορυφή την ωραία θέα του παλιού κάστρου και ολόκληρης της υπαίθρου της Φραγκονίας.

Εάν το επέτρεπε ο χρόνος, συνήθιζε να διανυκτερεύει σε μια πανέμορφη κοιλάδα, την οποία διέσχιζε ένα μικρό ρέμα. Η υπέροχη ηρεμία αυτού του ειδυλλιακού δάσους στην άκρη των βουνών Φίχτελ

και ο ήπιος αέρας αυτής της ήσυχης κοιλάδας άφηναν τον Αρχηγό να κοιμάται τόσο καλά και ανέμελα σε αυτό το μέρος όσο σχεδόν πουθενά αλλού.

Ο δρόμος συνεχίζεται μέσω του Χοφ και του Πλάουεν, των παλαιών σαξονικών φρουρίων του NSDAP. Στο δρόμο, υπάρχει ένα συγκεκριμένο σημείο για πικνίκ, το οποίο, όπως και όλες τις στάσεις ανάπαυσης, το κρατούσαμε μυστικό από τους περίεργους και το επισκεπτόμαστε ξανά και ξανά. Ένα μοναχικό δασικό μονοπάτι παρεκκλίνει από το δρόμο. Εδώ κάνουμε το χώρο ανάπαυσης μας, αόρατο σε όλους, αν και δεν απέχει πολύ από το δρόμο.

Συνηθίζαμε να απλώνουμε ένα ρούχο στο έδαφος. Καθόμασταν κάτω από τα δέντρα στο γρασίδι για να φάμε ένα απλό πρωινό. Μια φέτα ψωμί, ένα αυγό και λίγο φρούτα, μόνο αυτά έτρωγε ο Αρχηγός. Αν έβρεχε, κάναμε το πικνίκ μας στο αυτοκίνητο και επιστρέφαμε στον επαρχιακό δρόμο μετά από μια σύντομη ανάπαυση.

Περνούσαμε μέσω του Τσβικάου, μιας μάλλον αξιομνημόνευτης πόλης για τον εθνικοσοσιαλισμό· μια από τις πρώτες σημαίες με τον αγκυλωτό σταυρό είχε καθαγιαστεί σε αυτό. Σύντομα φτάναμε στο Γκέσνιτς, στη συνέχεια στο Άλτενμπουργκ και τέλος στη Λειψία.

Εδώ βρισκόταν μια σεμνή κατοικία της «Luisenbund», που δήλωνε πίστη στον εθνικοσοσιαλισμό από νωρίς. Μερικές φορές, αν υπήρχε αρκετός χρόνος, κάναμε ένα μικρό διάλειμμα για καφέ.

Η "Queen Louise League" ή η Königin-Luise-Bund, συχνά συντομευμένη στο Luisenbund, ήταν μια γερμανική προ-μονάρχικη γυναικεία οργάνωση. Ιδρύθηκε το 1923 κατά τη διάρκεια της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης και διήρκεσε μέχρι τα πρώτα χρόνια του Τρίτου Ράιχ. Αυτή η οργάνωση ήταν εμπνευσμένη από τη φιγούρα της Louise του Mecklenburg-Strelitz, της βασίλισσας της Πρωσίας.

Στους καλούς δρόμους της Σαξονίας και του Βρανδεμβούργου αυξάναμε την ταχύτητά μας. Σύντομα φτάναμε στο Πότσνταμ και λίγο αργότερα στον προορισμό του ταξιδιού μας, στο Βερολίνο.

Οι αμέτρητες διαδρομές ανάμεσα σε αυτές τις δύο πόλεις, με τις οποίες συνδέεται στενά το έργο του Χίτλερ, μπορεί να είναι ένα ευτυχές σύμβολο του θριάμβου πάνω στην ατυχή παρελθούσα μνήμη της διαχωριστικής γραμμής. Με τη νίκη του Χίτλερ, ο Βορράς και ο Νότος είναι και εσωτερικά άρρηκτα συνδεδεμένοι.

Εάν έχουμε στο μυαλό μας τη φράση ότι το Βερολίνο είναι το κεφάλι και το Μόναχο η καρδιά της Γερμανίας, τότε ο Αδόλφος Χίτλερ φρόντισε αναμφίβολα ότι η νέα Γερμανία έχει το κεφάλι και την καρδιά

της στις σωστές θέσεις.

Η πιο μεγάλη στιγμή του Αδόλφου Χίτλερ

Το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα έχει χαρακτηριστεί σαν την οργανωμένη θέληση του Έθνους, σαν την κατεξοχήν ενσάρκωση της θέλησης. Δεν είναι λάθος. Γιατί η θέληση είναι ο νόμος σύμφωνα με τον οποίο ξεκίνησε, μέσω του οποίου θριάμβευσε.

Εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές γνωρίζουμε ότι χωρίς επιμέλεια και επιμονή καμιά αληθινά μεγάλη επιτυχία δεν μπορεί να επιτευχθεί. Αλλά η θέληση είναι το στοιχειώδες, το απαραίτητο στοιχείο, που ξεσπά από την πάλη για τη διαμόρφωση νέων μορφών ζωής, είναι ο φλογερός φάρος που αφυπνίζει και διατηρεί όλη την ενέργεια της ζωής.

Η θέληση που ρέει σαν ποτάμι μέσα στο εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα πηγάζει από τα βάθη της προσωπικότητας. Το κίνημα γεννήθηκε από τη θέληση ενός ατόμου που έδωσε μορφή και έκφραση στην ασυνείδητη βούληση της πρώτης γενιάς που επέστρεφε στο σπίτι. Μια θέληση, τους δημιούργησε από το τίποτα. Μια δύναμη θέλησης κατάφερε να αφυπνίσει την ίδια δύναμη θέλησης σε εκατομμύρια καρδιές.

Αυτό που έκανε τους ηγέτες μας, ηγέτες είναι η δύναμη της θέλησης. Η σιδερένια θέληση τους έδωσε τη δύναμη συχνά να επιμένουν σε μια χαμένη υπόθεση. Αυτή η ακατάβλητη θέληση είναι η ανεξάντλητη πηγή ενέργειας, από την οποία το κίνημα τράβηξε τη δύναμη για να αγωνιστεί για το Τρίτο Ράιχ και να καθιερώσει το μέλλον του. Η δύναμη της θέλησης, που βρήκε την ενσάρκωσή της στον Αδόλφο Χίτλερ σαν την φυγόκεντρο δύναμη του κινήματος, είναι το απόλυτο μυστικό της επιτυχίας του NSDAP.

Στις δώδεκα προεκλογικές εκστρατείες του 1932, στις οποίες είχα το προνόμιο να συνοδεύσω τον Αρχηγό από την πρώτη μέχρι την τελευταία μέρα, βίωσα μια πρωτοφανή προσωπική εμπειρία, τη σημαντικότητα αυτής της θέλησης σαν μια ακαταμάχητη υπέρτατη και κυρίαρχη δύναμη, με όλες τις δυνατότητές της. Σε αυτές τις δώδεκα προεκλογικές εκστρατείες, στις οποίες ο Αδόλφος Χίτλερ αμφισβήτησε το παλαιό σύστημα σε μια πάλη μέχρι τα όριά του για να βρει τη λύση, αντιμετώπισε αδυσώπητα τον εχθρό με το σπαθί του κινήματος και κατέστρεψε το αντίπαλο μέτωπο με την ατσάλινη θέλησή του, μέχρι που ήταν έτοιμο να παραδοθεί.

Δεν ήταν η προσωπική φιλοδοξία που έκανε τον Αδόλφο Χίτλερ να αποφασίσει να είναι ο ίδιος υποψήφιος πρόεδρος σε αυτό το στάδιο του αγώνα. Οι κυριότεροι παράγοντες ήταν μόνο λόγοι σκοπιμότητας ως προς τη γενική στρατηγική κατάσταση, οι ψυχολογικές και αναπόφευκτες υποχρεώσεις, που επέβαλλαν την συμμετοχή του

καλύτερου άνδρα, του εξέχοντα Αρχηγού του NSDAP, στο παιχνίδι σκακιού του Μπρύνινγκ σαν αντίπαλο του Στρατάρχη. Ο Αδόλφος Χίτλερ ήθελε να αποφύγει την αντιπαλότητα με τον Στρατάρχη. Ανέβαλε για την τελευταία στιγμή την αποδοχή της υποψηφιότητας. Αλλά η πλευρική επίθεση του Μπρύνινγκ από τα αριστερά δεν του έδωσε εναλλακτική λύση.

Η άποψη ότι ο Αδόλφος Χίτλερ έπαιξε όλα τα χαρτιά του στην πρώτη ψηφοφορία για την εκλογή του Προέδρου του Ράιχ είναι εσφαλμένη και προέκυψε από άγνοια των μακροπρόθεσμων σχεδίων του. Σίγουρα ο Αρχηγός ήθελε τη νίκη, αφού βρισκόταν στην αρένα εναντίον του Χίντενμπουργκ, αλλά ο ίδιος δεν την υπολόγιζε. ***«Νικήστε τον Χίτλερ!»*** ήταν το σύνθημα του Σοσιαλδημοκρατικού κόμματος, τώρα υπέρ του Χίντενμπουργκ. ***«Το μόνο που θέλω είναι να αγωνιστώ μαζί σας!»***, δήλωνε με υπερηφάνεια ο Αρχηγός. ***«Εσείς λέτε: Κρατάμε με κάθε κόστος! Εγώ σας λέω: Σε κάθε περίπτωση θα σας ανατρέψουμε!»***, αναφώνησε, καθώς έδινε το σύνθημα για επίθεση στις 28 Φεβρουαρίου στο Sportspalast του Βερολίνου.

«Αυτοί που πολεμούν με θάρρος και αποφασιστικότητα, που είναι πρόθυμοι να κάνουν τα πάντα, δεν μπορούν ποτέ να νικηθούν. Γιατί αυτό που στους άλλους φαίνεται σαν ήττα στην πραγματικότητα είναι χίλιες φορές καλύτερο από το να παραδοθείς στη μοίρα χωρίς μάχη». Με αυτό τον τρόπο, ο Αδόλφος Χίτλερ, ακόμη και πριν από τις εκλογές, χαρακτήριζε την άποψή του, η οποία έθετε απεριόριστη εμπιστοσύνη στη δύναμη του κινήματός του, χωρίς να αναμένει τη νίκη του με την πρώτη εξόρμηση. Εδώ στην πραγματικότητα θυσίαζε το πρόσωπό του στο έργο.

Εάν οι πρώτες προεδρικές εκλογές του Ράιχ ονομάστηκαν το «Κούνερσντορφ του εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος», τότε αυτό είναι σίγουρα σωστό, καθώς η στάση του Αρχηγού, μετά από αυτή τη μάχη, την οποία οι μάζες έκριναν ότι τη χάσαμε, ήταν από μόνη της καθοριστική για την έκβαση όλης της καμπάνιας και επομένως για την τελική νίκη του κινήματος. Ποτέ δεν είδα τον Αδόλφο Χίτλερ πιο σπουδαίο από εκείνη την ώρα του μεσονυκτίου της 13ης Μαρτίου, στο γραφείο του στο «Braunen Haus[2]» (Σπίτι των Καφέ) του Μονάχου, όταν μπροστά στην ήττα και την ηττοπάθεια υπα-

Καφέ σπίτι (Braunes Haus)

2. Καφέ Σπίτι (Braunes Haus) ήταν το όνομα του κτιρίου της έδρας του κόμματος NSDAP στο Μόναχο, Brienner Straße 34, που υπήρχε από το 1930 έως το 1945. Καταστράφηκε από τους βομβαρδισμούς κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. (Σ.τ.μ.)

γόρευε την εντολή μάχης για να επιτεθεί ξανά αμέσως και με όλες του τις δυνάμεις.

Μετά τη δημοσίευση των πρώτων στοιχείων που δήλωναν τα τελικά αποτελέσματα, μια βαθιά στεναχώρια κυρίευσε εκείνους που είχαν θέσει εκ φύσεως τις ελπίδες τους πολύ ψηλά σύμφωνα με τις δικές τους επιθυμίες κατά τη διάρκεια του αγώνα. Βέβαια υπήρξαν δυνατές κραυγές περί εγκατάλειψης της εξόρμησης για τις προεδρικές εκλογές του Ράιχ σαν άχρηστες και αντί να αιμορραγούμε μέχρι θανάτου σε μια δεύτερη προεκλογική εκστρατεία κραύγαζαν για μια συνετή διαχείριση της όλης δύναμης για τις μεταγενέστερες εκλογές της Πρωσίας, και να επικεντρωθούμε σε αυτές. Ο Αρχηγός δεν είχε χάσει ούτε στιγμή την ηρεμία του, αλλά ήταν ικανοποιημένος με την τρομερή αύξηση των ψήφων του NSDAP, που πολεμούσε μόνο του, ενάντια στα ενωμένα έντεκα κόμματα στο αντίπαλο μέτωπο σαν τεράστια επιτυχία, αμέσως συνειδητοποίησε τον κίνδυνο, ο οποίος απειλούσε να πάρει τεράστιες διαστάσεις, σε περίπτωση διάσπασης στις δικές μας τάξεις για τη συνέχιση του αγώνα.

Εκείνη τη στιγμή, όταν η θέληση των οπαδών απειλούσε να υποχωρήσει κάτω από το τεράστιο βάρος του αγώνα, ο Αδόλφος Χίτλερ αποδείχθηκε ένας αληθινός ηγέτης και οι ηγετικές του ικανότητες αυξήθηκαν σε ένα πρωτοφανές μέγεθος. Σε αυτήν την άνιση μάχη, δεν σκέφτηκε τον εαυτό του, ούτε την προσωπική του ήττα, αλλά μόνο το κίνημά μας και το μέλλον του έθνους, απλώς αισθάνθηκε το εσωτερικό κάλεσμα στο καθήκον να ενεργήσει σαν ηγέτης χωρίς καθυστέρηση και χωρίς κανένα αντάλλαγμα.

Δεν υπήρχε λεπτό για χάσιμο. Ήταν μεσάνυχτα. Οι επιπλέον εκδόσεις των εφημερίδων ήταν έτοιμες πριν από τη λήξη της προθεσμίας σύνταξης. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, με τη δημοσίευση των στοιχείων του εκλογικού αποτελέσματος, έπρεπε να ειπωθεί στο κοινό και στο κίνημά μας ότι ο Αδόλφος Χίτλερ δεν είχε νικηθεί, αλλά ότι αντιθέτως έπληξε με νέα πλήγματα τους αντιπάλους του με διπλάσια σιδερένια θέληση.

Ο Αρχηγός υπαγόρευσε αστραπιαία: ***«Η επίθεση πρέπει να ξαναρχίσει αμέσως και πιο αδίστακτα. Ο εθνικοσοσιαλιστής, που έχει αναγνωρίσει τους αντιπάλους του, δεν θα τους αφήσει να ξεφύγουν από την επίθεσή του, μέχρι τελικά να καταρρεύσουν. Σας προτρέπω να ξεκινήσετε αμέσως τον αγώνα για τις δεύτερες εκλογές! Ξέρω ότι εσείς, σύντροφοί μου, έχετε κάνει υπεράνθρωπα πράγματα τις τελευταίες εβδομάδες. Μόνο που σήμερα δεν πρέπει να υπάρχει κανένας προβληματισμός. Η αναγκαιότητα του αγώνα επιβεβαιώνεται μόνο από τις θυσίες που έχουν ήδη γίνει. Η δουλειά μας θα αυξηθεί και θα πρέπει να διπλασιαστεί αν χρειαστεί. Οι διαταγές για τη συνέχιση και την ενίσχυση του αγώνα θα εκδοθούν στις οργανώσεις ήδη από απόψε. Η πρώτη προεκλογική εκστρατεία έχει τελειώσει, η δεύτερη έχει ξεκινήσει σήμερα. Θα ηγηθώ και σε αυτήν προσωπικά!»***

Όποιος βίωσε αυτήν την μεταμεσονύκτια σκηνή, την παρουσία μιας απλά απόλυτης, ηφαιστειακής θέλησης, και παρατήρησε τη δυναμική της επίδραση πάνω σε εμάς τους θεατές και στο κίνημά μας, αναγνώρισε και την αιτία και την επίδρασή της σε έναν άμεσο παράγοντα: στη δύναμη της προσωπικότητας, η οποία επέβαλε τον νόμο της θέλησής της στο κίνημά μας και με αυτό τον τρόπο μας διαβεβαίωσε για την επιτυχία, που ήταν ζωτικής σημασίας, για την περαιτέρω πρόοδό μας στις δεύτερες Προεδρικές Εκλογές του Ράιχ.

Εκείνη τη μοιραία νύχτα, στις 13 Μαρτίου, ο Αρχηγός, ξεπέρασε ακόμη και τις δικές του μεγάλες δυνατότητες. Εκείνη τη νύχτα, είδα και αναγνώρισα τη μεγαλύτερη ώρα του Αδόλφου Χίτλερ.

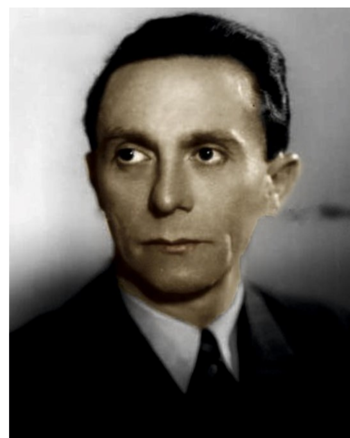
Πετώντας πάνω από τη Γερμανία

Ποτέ και πουθενά στον κόσμο κανένας άνδρας δεν έχει απευθυνθεί προσωπικά σε τόσο τεράστιο αριθμό εθνοσυντρόφων του όπως ο Αδόλφος Χίτλερ. Κανένας από τους άνδρες της γερμανικής ιστορίας δεν μπορεί να καυχηθεί ότι έχει έρθει σε άμεση, προσωπική επαφή με τόσους πολλούς Γερμανούς όπως εκείνος. Σε αυτή την εποχή των παγκόσμιων ρεκόρ, αυτό το γιγάντιο επίτευγμα μπορεί να διεκδικήσει να γραφτεί στο βιβλίο της ιστορίας.

Σ' αυτά τα τελευταία χρόνια εκατομμύρια και εκατομμύρια μπορούσαν να δουν τον Αρχηγό με τα μάτια τους και να ακούσουν τη φωνή του με τα αυτιά τους. Το τι σήμαινε αυτό το εξαιρετικό γεγονός για τη νίκη του κινήματος μπορεί ίσως να εκτιμηθεί πλήρως μόνο από εκείνους που μπόρεσαν να αναγνωρίσουν την τεράστια αξία της προσωπικής συμβολής του Αρχηγού στα πρακτικά αποτελέσματα.

Έχω ζήσει εκατοντάδες από αυτές τις μαζικές συγκεντρώσεις του Αρχηγού τα τελευταία χρόνια και επανειλημμένα έχω δει και έχω αισθανθεί το πόσο ισχυρό και βαθύ ήταν παντού το αποτέλεσμα των αριστοτεχνικών ομιλιών του, πως κατακτούσε τις καρδιές ακόμα και των πιο επίμονων ακροατών, πως τους έβγαζε την πιτυρίδα από τα μάτια και στο τέλος οι καρδιές τους έβρισκαν τον δρόμο προς τη γερμανική εθνική κοινότητα.

Όποιος έχει βιώσει προσωπικά τον Αδόλφο Χίτλερ σαν μαχητή γίνεται και ο ίδιος μαχητής! Ένα μεγάλο μέρος των λαμπρών προπαγανδιστικών ιδεών του NSDAP βασίστηκε στην αναγνώριση αυτής της απλής αλήθειας. Ο άγραφος νόμος της ήταν ότι η μεγαλύτερη δυνατή προσπάθεια του Αρχηγού εξασφάλιζε πάντα τη μεγαλύτερη δυνατή προπαγάνδα και την εκλογική επιτυχία. Το ότι τα πιο σύγχρονα μέσα επικοινωνίας και τα τελευταία τεχνικά επιτεύγματα ήταν αρκετά καλά για τα τεράστια σχέδια της προπαγάνδας, φάνηκε από τη ευφυέστατη φύση της προπαγάνδας, αυτή που σκηνοθετήθηκε φυσικά με μαεστρία από τον Δρ. Γκαίμπελς.

Δρ. Πάουλ Γιόζεφ Γκαίμπελς
(29 Οκτ 1897 - 1 Μαι 1945)

Οι νέες μέθοδοι προπαγάνδας που χρησιμοποίησε το NSDAP μετά τις 13 Μαρτίου ήταν εντελώς άγνωστες στην πολιτική ζωή. Ο Αδόλφος Χίτλερ, όπως πάντα, πρωτοστάτησε και ανέλαβε το κύριο βάρος του

αγώνα. Χρησιμοποιώντας το πιο σύγχρονο αεροσκάφος, ο Αρχηγός είχε αντιληφθεί το μέσο που αντιστοιχούσε στην ανεξάντλητη ενέργειά του και του προσέφερε τη δυνατότητα να αξιοποιήσει την υπέρτατη δύναμη της προσωπικότητάς του με ένα τρόπο που μέχρι τότε ήταν αδιανόητος. Επιπλέον, το NSDAP έχοντας στη διάθεσή του μια μοναδική οργάνωση στα Τμήματα Καταιγίδας (S.A.), στις Ομάδες Προστασίας (S.S.) και στο Εθνικοσοσιαλιστικό Σώμα Μεταφορών (N.S.K.K.) κάλυπτε ολόκληρη τη Γερμανία και που από μόνη της θα μπορούσε να εγγυηθεί την τεχνική τελειότητα των επικοινωνιών μας για την πολιτική αυτή εξόρμηση, η οποία κράτησε τη Γερμανία σε αγωνία στις εβδομάδες και τους μήνες που ακολούθησαν.

Οι συνεχείς απαιτήσεις του Αρχηγού κατά τη διάρκεια αυτών των πτήσεων στις προεκλογικές εκστρατείες που ακολουθούσαν η μία μετά την άλλη ήταν δυνατό να εκπληρωθούν χωρίς ζημιές για τη διοίκηση ολόκληρου του κομματικού μηχανισμού μόνο και μόνο επειδή είχε βρει στον Ρούντολφ Έσς, έναν από τους πιο στενούς και παλιούς συνάδελφους του, έναν τόσο αξιόπιστο και ικανό αναπληρωτή για την ηγεσία του κόμματος. Κατά τη διάρκεια αυτών των χρόνων, ο Ρούντολφ Έσς ήταν ο κατευναστικός πόλος στις πτήσεις για τις εμφανίσεις, που από το Μόναχο φρόντιζε έξοχα τα πάντα για το Κόμμα και μπορούσε να φτάσει στον Αρχηγό οποτεδήποτε και σε οποιοδήποτε μέρος για συνομιλία ή για αναφορά. Το έργο του σε αυτόν τον αγώνα ήταν ανεκτίμητης αξίας.

Ρούντολφ Έςς
(26 Απρ 1894 - 17 Αυγ 1987)

Ήδη από τις 19 Μαρτίου, στο συνέδριο της «Ημέρας των ηγετών του Ράιχ» (Reichsführertagung) στο Μόναχο, οι έντονες ψυχολογικές επιπτώσεις του θαρραλέου και αποφασιστικού μαχητικού συνθήματος του Αρχηγού είχαν φανεί. Είχε καταφέρει να αναζωπυρώσει στο κίνημα μια νέα αγωνιστική θέληση και μια νέα βούληση για επίθεση, αλλά και οι αντίπαλοι δεν είχαν μείνει στο μεταξύ αδρανείς. Ο Μπρύνινγκ είχε διατάξει μια «Πασχαλινή Ειρήνη» και περιόρισε τη δεύτερη προεκλογική εκστρατεία σε λιγότερο από μία εβδομάδα. Ο Σέβερινγκ έπληξε τον εθνικοσοσιαλιστικό Τύπο με μια πραγματική πλημμύρα απαγορεύσεων. Ο Αρχηγός αντέδρασε σε αυτό το χτύπημα με μια εξαιρετική προσπάθεια του Τύπου: διέταξε να τετραπλασιαστεί και να δεκαπλασιαστεί η κυκλοφορία τους τις επόμενες δέκα ημέρες. Οι καλύτερες πένες του Εθνικοσοσιαλιστικού Τύπου εργάστηκαν για να ανακοινώσουν την πιο τεράστια επίθεση από συλλαλητήρια που είχε

Καρλ Σέβερινγκ
(1 Ιουν 1875 - 23 Ιουλ 1952)

πραγματοποιήσει ποτέ άνθρωπος.

Καθώς το ρολόι χτυπούσε δώδεκα στις 3 Απριλίου — η λήξη της «Πασχαλινής Ειρήνης» — η πρώτη μέρα της πτήσης άρχισε με τέσσερις διαδοχικές μαζικές συγκεντρώσεις μπροστά σε 250.000 ανθρώπους στη Σαξονία και η Γερμανία άκουσε τον Αδόλφο Χίτλερ, που έτσι ματαίωσε κάθε τέχνασμα των εχθρών του και όλες τις προσπάθειές τους να αποσπάσουν την προσοχή από αυτόν.

Ο Χίτλερ πάνω από τη Γερμανία! Ποιος δεν έχει δει σε αυτή τη φράση, ένα φανταστικό, αναλλοίωτο όραμα της υπεράνθρωπης δραστηριότητας, σε συνδυασμό με τις πλέον σύγχρονες μεθόδους εξόρμησης; Ποιος άνδρας ή γυναίκα, παιδί ή ηλικιωμένος, στη Γερμανία, δεν έχει διαβάσει στις εφημερίδες γι' αυτή την εξόρμηση και δεν παρακολούθησε την πορεία της με ενθουσιασμό;

Και όμως τα μέσα με τα οποία επιτεύχθηκε αυτό το προπαγανδιστικό επίτευγμα ήταν εκπληκτικά λίγα. Ο εθνικοσοσιαλιστικός Τύπος, που ήταν ακόμη σχετικά αδύναμος εκείνη την εποχή, ήταν ολομόναχος σε αυτόν τον αγώνα. Έχοντας υποστεί μεγάλη ζημιά από το συνεχές ρεύμα των απαγορεύσεων, αγωνίστηκε για την ίδια του την ύπαρξη. Πολλά φύλλα αντιμετώπισαν την καταστροφή, οι συντακτικοί πόροι εξαντλούνταν. Κανένας μεγάλος ειδησεογραφικός οργανισμός, κανένα πρακτορείο ειδήσεων δεν ήταν στη διάθεσή του. Μέσα σε λίγες ημέρες, αντικαταστάθηκε από ένα κεντρικό τηλεφωνικό σύστημα πληροφόρησης, οι αναφορές οργανώθηκαν ομοιόμορφα, συναρπαστικά, δυναμικά από το γραφείο Τύπου του Ράιχ του κόμματος.

Ειδικοί ανταποκριτές συνόδευαν τον Αρχηγό. Έγραφαν τις αναφορές τους στο αεροπλάνο ή στο αυτοκίνητο και τις παρέδιδαν — είτε κατά την προσγείωση, είτε καθ' οδόν, είτε στη συνάντηση — στα Γραφεία Τύπου μας, που είναι εγκατεστημένα σε κάθε περιοχή για άμεση τηλεφωνική αποστολή. Οι εθνικοσοσιαλιστές συντάκτες και τα τυπογραφεία ήταν σε επιφυλακή μέρα και νύχτα. Οι περιστροφικές μηχανές εκτύπωσης έβγαζαν εκατομμύρια αντίτυπα των εφημερίδων, ενώ έξω από τα εκδοτικά μας γραφεία, ουρές εθνικοσοσιαλιστών πρακτόρων ήταν έτοιμοι να τις κυκλοφορήσουν σε κάθε σπίτι και σε κάθε αυλή.

Κανείς δεν μπορούσε να ξεφύγει από αυτό το κύμα προπαγάνδας. Ξύπνησε το αθλητικό ενδιαφέρον και έλαβε υπόψη τον ενθουσιασμό των μαζών, όπως και την πολιτική συγκίνηση. Για μια εβδομάδα η Γερμανία άκουγε τον Χίτλερ. Ήταν πολιτική προπαγάνδα που επισκίασε ακόμη και τις αμερικανικές μεθόδους. Μέχρι τις 10 Απριλίου, οι ψήφοι για τον Αδόλφο Χίτλερ αυξήθηκαν ξανά από 2.100.000 σε 13.400.000.

Με πέντε συνολικά πτήσεις στη Γερμανία, ο Αδόλφος Χίτλερ κατέκτησε το Ράιχ σε αυτή τη κρίσιμη χρονιά. Κάλυψε 50.000 χιλιόμετρα με το αεροπλάνο και περισσότερα από 25.000 χιλιόμετρα με το αυτοκίνητο. Μίλησε σε πάνω από δέκα εκατομμύρια Γερμανούς εθνοσυντρόφους σε περίπου διακόσιες συγκεντρώσεις. Αν συμπεριλάβου-

με τις πολυάριθμες δευτερεύουσες ομοσπονδιακές εκλογές του τρέχοντος έτους και τις υπόλοιπες ομιλίες των κομμάτων, τότε περίπου 15.000.000 Γερμανοί είχαν τη δυνατότητα να ακούσουν προσωπικά τον Αρχηγό κατά τη διάρκεια αυτής της κρίσιμης χρονιάς. Ένα πραγματικά ηρωικό επίτευγμα.

Ο νέος τρόπος ζωής

Ποιος αμφιβάλλει ότι η νέα Γερμανία θα αναπτύξει και έναν νέο γερμανικό τρόπο ζωής; Έναν τρόπο ζωής στον οποίο να αναγνωρίζεται ο φορέας του Τρίτου Ράιχ σαν ένας πολύ συγκεκριμένος, καλά καθορισμένος τύπος ανθρώπου, έστω και απ' έξω;

Οι θεμελιώδεις εσωτερικές αλλαγές που επέβαλε η εθνικοσοσιαλιστική επανάσταση σε όλους τους τομείς της ζωής θα ακολουθηθούν αναγκαστικά από μια αναμόρφωση του γενικού εξωτερικού τρόπου ζωής. Αυτή η αναμόρφωση θα δημιουργήσει τον τύπο του Γερμανού επηρεασμένου από τον εθνικοσοσιαλισμό, τον οποίο ολόκληρος ο κόσμος θα θεωρεί σαν χαρακτηριστικό του Τρίτου Ράιχ και σαν έναν άνθρωπο προφανώς διαφορετικό από τον παλιό, παραδοσιακό, παροιμιώδη τύπο του εθνικιστή Γερμανού.

Ο Αδόλφος Χίτλερ, σαν πρωτοπόρος μιας νέας εποχής, αποτελεί ταυτόχρονα παράδειγμα και υπόδειγμα αυτού του νέου στυλ, το οποίο μας έδειξε στην πιο εξυψωμένη μορφή του με το πρακτικό παράδειγμα της συμπεριφοράς του κατά τις πτήσεις μας πάνω από τη Γερμανία.

Ο τρόπος ζωής του Αδόλφου Χίτλερ αντιστοιχεί στις αντιλήψεις του για τη ζωή. Βλέποντας μόνο την αποστολή του μπροστά, ο Αρχηγός είναι αυστηρός, αδίστακτος απέναντι στον εαυτό του και υποτάσσει κάθε προσωπική του ανάγκη στο μεγάλο του έργο.

Ένας πραγματικά σπαρτιατικός τρόπος ζωής, τον οποίο μας επέβαλε σε όλους η ροή της καθημερινότητας, ένας τελείως σύγχρονος τρόπος εργασίας με τη χρήση των τελευταίων τεχνολογικών εργαλείων, μας επέτρεψαν να αντέξουμε σωματικές, πνευματικές και ψυχικές καταπονήσεις που χωρίς το μεγάλο, συναρπαστικό πρότυπο κανένας δεν θα μπορούσε να τολμήσει. Αυτός ο ρυθμός εργασίας μπορεί να γίνει ανεκτός μόνο από νέους, επίμονους και ανθεκτικούς ανθρώπους γύρω από τον Αδόλφο Χίτλερ.

Ο Αρχηγός αποφεύγει το αλκοόλ, τον καπνό και το κρέας, όχι από κάποια δογματική άγνωστη αρχή, που θέλει να επιβάλει και στους άλλους, αλλά απλώς επειδή αυτή η αποχή αυξάνει το ζήλο του για δουλειά και προάγει την ικανότητά του.

Το ημερήσιο πρόγραμμα του Αρχηγού βασίζεται αποκλειστικά στη δουλειά του και στα καθήκοντα που επιλέγει ο ίδιος. Ο Αδόλφος Χίτλερ δεν ξέρει τις τακτικές ώρες ύπνου. Πάντα μετά τα μεσάνυχτα, συχνά μόνο τα ξημερώματα, ο Αρχηγός ξεκουραζόταν μόνο για λίγες ώρες κατά τις πτήσεις του πάνω από τη Γερμανία.

Πώς περνούσε η καθημερινότητά μας;

Ο καθένας είχε το συγκεκριμένο έργο του.

Ο Σάουμπ, τον οποίο ο Χίτλερ δεν είχε αφήσει να φύγει από δίπλα του από τον εγκλεισμό τους στο Λάντσμπεργκ, ήταν υπεύθυνος για την έγκαιρη αφύπνιση μας και μερικές φορές έπρεπε να επέμβει προσωπικά. Αν νυστάζαμε και δεν μπορούσαμε να ακούσουμε το πρώτο εγερτήριο, τα δυνατά του, συνεχή χτυπήματα στην πόρτα σύντομα μας έκαναν να συνέλθουμε.

Γιούλιους Σάουμπ
(20 Αυγ 1898 - 27 Δεκ 1967)

Ο Αρχηγός ήταν ο πρώτος που σηκωνόταν. Έκανε την εμφάνισή του μετά από ένα τέταρτο. Μας ήταν δύσκολο να ντυθούμε, να ξυριστούμε και να ετοιμαστούμε τόσο γρήγορα, αλλά οποιαδήποτε καθυστέρηση ήταν εις βάρος του πρωινού.

Πρώτα απ' όλα, ο Αρχηγός κανόνιζε το ακριβές πρόγραμμα της ημέρας, με τον υπασπιστή του και αρχηγό της ομάδας Μπρύκνερ, που ήταν αποδεδειγμένα ικανός να αντιμετωπίσει όλες τις καταστάσεις, χρησιμοποιώντας χάρτες και σχέδια της πόλης. Ο Μπρύκνερ έχει ήδη κάνει καλή προπαρασκευαστική εργασία. Οι ώρες απογείωσης και προσγείωσης στα διάφορα αεροδρόμια, η ώρα έναρξης κάθε συνάντησης και τα απαραίτητα μέτρα ελέγχου, κανονίζονταν για άλλη μια φορά τηλεφωνικά με τις αρμόδιες κομματικές αρχές στις επιμέρους πόλεις· ο Αρχηγός δεν ξεκινούσε ποτέ την καθημερινή του εργασία χωρίς να έχει βεβαιωθεί ότι το πρόγραμμα της ημέρας θα εκτελούνταν με ακρίβεια.

Βίλχελμ Μπρύκνερ
(11 Δεκ 1884 - 20 Αυγ 1954)

Ο καφές για πρωινό ήταν αυστηρά απαγορευμένος, λόγω της κακής του επίδρασης κατά τη διάρκεια της πτήσης. Ζούσαμε σαν αεροπόροι. Καλύπταμε τις μεγαλύτερες αποστάσεις από τη μια πόλη στην άλλη πολλές φορές την ημέρα και το σώμα και η διατροφή μας έπρεπε να προσαρμοστούν σε αυτή τη ζωή. Ακόμη και οι πιο τρομερές καταιγίδες δεν θα μπορούσαν ποτέ να επηρεάσουν τη φυσική κατάσταση του Αρχηγού, ούτε τις ικανότητές του. Όλοι προσπαθούσαμε, όσο καλύτερα μπορούσαμε, να ακολουθήσουμε το παράδειγμά του. Η εμπειρία μας έκανε σοφούς και γι' αυτό το πρωί προτιμούσαμε γάλα ή χυλό και μια φέτα ψωμί.

Ένα επώδυνο σημείο ήταν οι αποσκευές. Για βδομάδες όλοι κυριολεκτικά «καθόμασταν στις βαλίτσες μας». Για εβδομάδες ήμασταν στο δρόμο μόνο με τη στολή και το απαραίτητο σακίδιο. Οι βαλίτσες έπρεπε κάθε μέρα να συσκευάζονται με αστραπιαία ταχύτητα κάτω από την πρακτική καθοδήγηση του Σάουμπ, να τις μεταφέρουμε και να τις φορτώνουμε από το αυτοκίνητο στο αεροπλάνο, από το αεροπλάνο

στο αυτοκίνητο και από το αυτοκίνητο στο ξενοδοχείο. Με αυτό τον τρόπο πετύχαμε μια εκπληκτική τεχνική τελειότητα.

Γιούλιους Σρεκ
(13 Ιουλ 1898 - 16 Μαι 1936)

Κάτω από τη σωστή καθοδήγηση του Σρεκ η αυτοκινητοπομπή μας ήταν ήδη σταθμευμένη μπροστά από το ξενοδοχείο. Μια δεύτερη συνοδεία ήταν καθ' οδόν προς άλλα αεροδρόμια που δεν ήταν προσβάσιμα με αυτοκίνητο κατά τη διάρκεια μιας ημέρας και μιας νύχτας.

Οδηγούσαμε μανιασμένα προς το αεροδρόμιο. Σε κάθε δρόμο και σε κάθε πλατεία τα πλήθη μας επευφημούσαν. Όταν φτάναμε, οι μηχανές των αεροπλάνων είχαν ήδη ζεσταθεί. Περνούσαμε στις καμπίνες μας. Εκκίνηση, πτήση, προσγείωση και μετά οδηγούσαμε με το αυτοκίνητο στη συνάντησή μας, καλύπτοντας συχνά εκατοντάδες χιλιόμετρα. Φτάναμε στην αίθουσα και στο βάθρο του ομιλητή μέσα από σειρές σηκωμένων χεριών, μέσα από δεκάδες χιλιάδες ενθουσιασμένους.

Γιόζεφ Μπέρχτολντ
(6 Μαρ 1897 - 23 Αυγ 1962)

Ο Αρχηγός μιλούσε. Στη συνέχεια, επιστροφή στα αυτοκίνητά μας μέσα από τα ανθρώπινα τείχη της αίθουσας, μέσα από τη θάλασσα των χεριών που σηκώνονταν σε ένδειξη χαιρετισμού και πίσω στο αεροδρόμιο για την επόμενη πτήση.

Βίλχελμ Κράουζε
(5 Μαρ 1911 - 6 Μαι 2001)

Χέρμπερτ Ζέεχοφερ
(1902 - 1939)

Αυτά τα γεγονότα επαναλαμβάνονταν τέσσερις ή πέντε φορές την ημέρα. δεν είχαμε χρόνο για μεσημεριανό, καθώς πηγαίναμε βιαστικά από τη μια συνάντηση στην άλλη. Αλίμονο σ' εμάς, αν το πλήθος που συγκεντρωνόταν μας περιέβαλε πίσω από τον Αρχηγό! Όποιον τον παραμέριζαν χανόταν! Μερικές φορές ήταν επικίνδυνη υπόθεση να φωτίσουμε τον δρόμο της επιστροφής στο μέτωπο και να ξανασυνδεθούμε με τον Αρχηγό.

Δύσκολο και υπεύθυνο ήταν και το έργο του Τύπου. Οι συντακτικές αποφάσεις έπρεπε πάντα να λαμβάνονται έγκαιρα. Είναι μια εργασία με πολύ γρήγορη ταχύτητα, καθώς μια καθυστέρηση λεπτών μπορεί να κάνει μια έκθεση άχρηστη και ξεπερασμένη. Αργά το βράδυ, όταν οι άλλοι μπορούσαν επιτέλους να σκεφτούν την ανάπαυση, τότε ξεκινούσε και πάλι η δουλειά για τον επικεφαλής του Τύπου και τους βοηθούς του, τον Μπέρχτολντ, τον Κράουζε, τον Ζέεχοφερ και τους

συντρόφους τους, ενώ οι πρωινές εφημερίδες περίμεναν αναφορές.

Ερνστ Χάνφσταενγκλ
(2 Φεβ 1887 - 6 Νοε 1975)

Στη διαδρομή ο Χάνφσταενγκλ φρόντιζε τους εκπροσώπους του παγκόσμιου Τύπου, από τους οποίους τα καλύτερα μυαλά μας συνόδευαν περιστασιακά στο αεροπλάνο και στο αυτοκίνητο από συνάντηση σε συνάντηση.

Εν τω μεταξύ, ο Χόφμαν, ο φωτογράφος του Χίτλερ, και ο βοηθός του, Κλινγκ κυνηγούσαν τις τελευταίες φωτογραφίες. Με μάτι αετού εντόπιζε πάντα τα πιο αποτελεσματικά θέματα και καταστάσεις· φωτογράφιζε τα γεγονότα με αστραπιαία ταχύτητα και με εκπληκτική ευκινησία.

Χάινριχ Χόφμαν
(12 Σεπ 1885 - 15 Δεκ 1957)

Βίλχελμ Κλινγκ
(7 Φεβ 1902 - 17 Νοε 1973)

Τέλος πρέπει να αναφέρω το μικρό αεροσκάφος συνοδείας που μας είχε γίνει απολύτως απαραίτητο. Ακριβώς όπως στον πόλεμο και στους ελιγμούς, οι ανιχνευτές προηγούνται των σχηματισμών πορείας, έτσι και ο δραστήριος και αξιόπιστος αρχηγός της ομάδας μας, ο Ντίτριχ, και οι αρχηγοί του των SS, πετούσαν γρήγορα στα αντίστοιχα αεροδρόμια, αρκετές ώρες πριν προσγειωθούμε ή απογειωθούμε για να κάνει τις δέουσες προετοιμασίες για την άφιξη της μοίρας μας και να διασφαλίσει ότι από την πλευρά του δήμου είχαν ληφθεί τα απαραίτητα μέτρα ασφάλειας έναντι εκπλήξεων και να διασφαλιστεί η απρόσκοπτη εκτέλεση του προγράμματος της ημέρας.

Γιόζεφ (Ζεπ) Ντίτριχ
(28 Μαι 1892 - 21 Απρ 1966)

Τα σχεδόν υπεράνθρωπα επιτεύγματά μας, στις πτήσεις πάνω από τη Γερμανία, θα μπορούσαν να επιτευχθούν μόνο με την πιο αυστηρή συγκέντρωση στη μεγάλη μας αποστολή, με την ανάπτυξη και την εφαρμογή ενός νέου ρυθμού εργασίας, ομολογουμένως εντατικού, που προκαλείται από αυτές τις έκτακτες συνθήκες.

Μια τολμηρή πτήση σε καταιγίδα

Στις 8 Απριλίου 1932, ξέσπασε μια καταιγίδα στη Γερμανία που ξεπερνούσε κάθε φαντασία. Το χαλάζι έπεφτε από τα μαύρα σύννεφα. Χείμαρροι κατέστρεφαν χωράφια και κήπους. Η λασπώδης βροχή σάρωνε τους δρόμους και τις σιδηροδρομικές γραμμές και ο τυφώνας ξερίζωνε ακόμη και τα μεγαλύτερα δέντρα.

Πηγαίναμε με το αυτοκίνητο στο αεροδρόμιο του Μάνχαϊμ. Κανείς δεν θα ήθελε να εκθέσει ένα αεροπλάνο σε αυτή τη μανία των καιρικών συνθηκών. Η «Deutsche Lufthansa» σταμάτησε κάθε εναέρια κυκλοφορία.

Οι πιο θαρραλέοι από τους οπαδούς μας στέκονταν στην καταρρακτώδη βροχή. ήθελαν να είναι εκεί, ήθελαν να δουν με τα μάτια τους αν ο Αρχηγός εμπιστεύεται το αεροπλάνο σε αυτή την καταιγίδα.

Χωρίς κανένα δισταγμό, ο Αρχηγός έδωσε εντολή να ξεκινήσει αμέσως. Για εμάς, το καθημερινό μας πρόγραμμα έπρεπε να τηρηθεί, αφού εκατοντάδες χιλιάδες μας περίμεναν στη Δυτική Γερμανία.

Το αεροπλάνο τραβήχτηκε έξω από το υπόστεγο. Μόνο με εξαιρετική προσπάθεια μπόρεσαν τα δυνατά μπράτσα των τεχνικών και των ανδρών των SA με μακριά κοντάρια να κρατήσουν τη αεροπλάνο και να εμποδίσουν τον άνεμο να σηκώσει τα φτερά προς τα πάνω και να τα σπάσει.

Ο μεγάλος κινητήρας ξεκίνησε. Ο πιλότος, σαν ένας αόρατος οργανίστας, τράβηξε τους μοχλούς και άφησε τον βρυχηθμό να δυναμώσει και να εξασθενίσει σιγά-σιγά. Τώρα οι κινητήρες είχαν ζεσταθεί. Το φτερωτό μας άλογο έτρεμε με αχαλίνωτη δύναμη ανυπόμονο να του ανοιχτεί ο δρόμος.

Ένα σύντομο κούρνιασμα και το άγριο άλογό μας σάρωσε την πράσινη στέπα. Μερικά τολμηρά άλματα, ένα τελευταίο σύντομο ακούμπημα της γης, και βρισκόμαστε στον αέρα, στο βραστό καζάνι των μαγισσών.

Δεν ήταν πια μια πτήση, αλλά μια δίνη, την οποία σήμερα μπορούμε να αναπολούμε σαν ένα μακρινό όνειρο. Μερικές φορές περνούσαμε μέσα από καταιγίδα, μερικές φορές διασχίζαμε σύννεφα, μερικές φορές ήταν σαν να μια ρουφούσε μια αόρατη δίνη προς τα κάτω και μερικές φορές νιώθαμε σαν να μας τραβούσε απότομα προς τα πάνω κάποιος ψηλός γερανός.

Κι όμως, πόσο ασφαλείς νιώθαμε μέσα σε αυτή την αναστάτωση των στοιχείων της φύσης. Η απόλυτη ηρεμία του Αρχηγού μεταδόθηκε σε όλους μας. Σε κάθε ώρα κινδύνου, ήταν γεμάτος με την πιο ακλόνη-

τη πίστη στην παγκόσμια ιστορική αποστολή του, την πιο σταθερή πεποίθηση ότι η Πρόνοια θα τον προστατεύσει από κάθε κακό για την εκπλήρωση του μεγάλου του καθήκοντος.

Κι εδώ παρέμεινε ανώτερος, κατακτώντας τον κίνδυνο, γιατί στηρίχθηκε πολύ περισσότερο στην δύναμη της καρδιάς του. Με αυτή την αδίστακτη χρήση ανθρώπων και μηχανών, ο Αρχηγός παρακολουθούσε με ένταση τον σκληρό αγώνα του πιλότου μας Μπάουρ, που μας οδηγούσε μέσα από την κακοκαιρία, περνώντας μερικές φορές με ταχύτητα αστραπής μέσα από ένα πεδίο καταιγίδας, μερικές φορές αποφεύγοντας κάποια απειλητικά σύννεφα, ενώ ο χειριστής του ασύρματου δεχόταν ανυπόμονα τις αναφορές από τα διάφορα αεροδρόμια.

Χανς Μπάουρ
(19 Ιουν 1897 - 17 Φεβ 1993)

Εν τω μεταξύ, κάτω από εμάς, η φάλαγγα των αυτοκινήτων μας, ακολουθούσε τον δύσκολο δρόμο της. Δένδρα που έπεφταν από την καταιγίδα έκλειναν τους δρόμους. Τα φράγματα υπερχείλισαν καθιστώντας απαραίτητες τις χρονοβόρες παρακάμψεις. Αλλά τα κατάφεραν και αυτοί.

Εν τω μεταξύ, χιόνι και χαλάζι χτυπούσαν τα φτερά του D-1720 μας και στα παράθυρα της καμπίνας. Μερικές φορές πετούσαμε τόσο χαμηλά που ο χειριστής ασυρμάτου έπρεπε να τραβήξει την κεραία για να μην ακουμπήσει στις κορυφές των δέντρων ή στα καλώδια των τηλεφωνικών στύλων.

Οι κινητήρες βρυχούνταν στο τέρμα του γκαζιού ενώ ο Αρχηγός κοιτούσε εναλλάξ τον χάρτη και το ρολόι, φοβούμενος μόνο να μην χάσουμε την πορεία και φτάσουμε αργά στην επόμενη συνάντηση.

Περισσότερες από μία φορές, ο πιλότος του Χίτλερ, Χανς Μπάουρ, χρειάστηκε να πετάξει στα τυφλά, όταν περνούσαμε μέσα ή πάνω από μαύρα σύννεφα που έκρυβαν τη γη. Ωστόσο, οι γνωστές χάρτινες σακούλες, στερεωμένες σε κάθε κάθισμα, έμειναν αχρησιμοποίητες.

Βγάλαμε έναν αναστεναγμό ανακούφισης καθώς είδαμε τα σύννεφα να διαλύονται πάνω από τη Φρανκφούρτη και σύντομα είδαμε τον Ρήνο κάτω από ένα δυνατό ήλιο και μέσα από ένα ουράνιο τόξο. Εμφανίστηκε το Κόμπλεντζ, μετά η Βόονη και η Κολωνία και αμέσως μετά το Ντίσελντορφ, ο προορισμός μας.

Είδαμε το μοναχικό μνημείο στον ερεικώνα του Γκολτσχάιμερ, όπου ο Λέο Σλάγκετερ δολοφονήθηκε από συνεργάτες των ξένων και την πίστα αγώνων στο Ντίσελντορφ, όπου μεγάλες μάζες, συνωστισμένες, περίμεναν τον Αρχηγό.

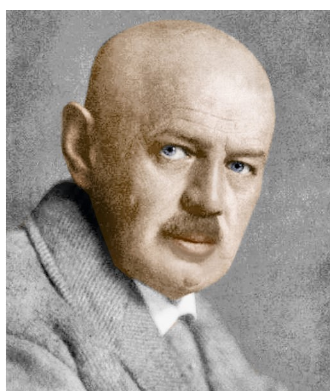
Άλμπερτ Λέο Σλάγκετερ
(12 Αυγ 1894 - 26 Μαι 1923)

Προσγειωθήκαμε στο αεροδρόμιο του Ντίσελντορφ. Η πτήση μας μέσα από την καταιγίδα τελείωσε. Καθώς πηγαίναμε στη συγκέντρωση, τα ουρλιαχτά των κομμουνιστών στους δρόμους μαίνονταν γύρω μας.

Η πρώτη νυχτερινή πτήση

Οι πτήσεις του Χίτλερ σήμερα δεν μπορούν πλέον να μετρηθούν ξεκινώντας από εκείνη την πρώτη πτήση προς το Βερολίνο για το Καππ-Πουτς (Kapp-Putsch)[3], μέχρι τις σημερινές εβδομαδιαίες πτήσεις του καγκελάριου στο Μόναχο.

Όταν ο Αδόλφος Χίτλερ επιβιβάστηκε για πρώτη φορά σε ένα αεροπλάνο, τον συνόδευσε ο Ντίτριχ Έκαρτ. Στα χειριστήρια του παλιομοδίτικου αεροπλάνου βρισκόταν ο πιλότος μαχητικών, Ρίττερ φον Γκρέιμ. Στην πραγματικότητα μετέφερε μόνο δύο επιβάτες. Αλλά έπρεπε να είναι έτσι, καθώς ο Αρχηγός επέμενε να πετάξει με τον Ντίτριχ Έκαρτ.

Ντίτριχ Έκαρτ
(23 Μαρ 1868 - 26 Δεκ 1923)

Ρίττερ φον Γκρέιμ
(22 Ιουν 1892 - 24 Μαι 1945)

Αυτή η αξέχαστη πτήση ήταν πραγματικά ένα τολμηρό εγχείρημα. Εκείνη την εποχή, κανείς δεν θα σκεφτόταν κάτι τέτοιο. Δεν υπήρχε ακόμη τακτική εναέρια κυκλοφορία, και υπήρχαν μόνο λίγες, ανεπαρκώς εξοπλισμένες θέσεις προσγείωσης. Ο Αδόλφος Χίτλερ, ωστόσο – και αυτό είναι σημαντικό – συνέλαβε την ιδέα της ναύλωσης ενός αεροπλάνου – αυτός που δεν είχε πετάξει ποτέ στο παρελθόν.

Καθώς καθόταν στο στενό, ανοιχτό κάθισμα, στριμωγμένος ανάμεσα σε τενεκεδάκια με βενζίνη και λάδι, και πήγαινε πέρα δώθε από τις ριπές του ανέμου, μόνο μια σκέψη τον είχε κυριέψει: θα φτάσουμε στο Βερολίνο εγκαίρως; Δεν θα ήταν όλα μάταια, όπως φοβόταν, όπως προέβλεψε;

Στη συνέχεια ο Γκρέιμ αναγκάστηκε να προσγειωθεί στο Γιούτερμπογκ. Σαν αποτέλεσμα των γεγονότων στο Βερολίνο, τα αεροδρόμια φρουρούνταν στενά από τους ξεσηκωμένους μαρξιστές. Μόλις

---

3. Καππ-Πουτς (Kapp-Putsch), Το πραξικόπημα του Καππ, επίσης γνωστό σαν πραξικόπημα των Kapp-Lüttwitz, αφού οι ηγέτες του ήταν οι Wolfgang Kapp και Walther von Lüttwitz, της 13ης Μαρτίου 1920 ήταν μια απόπειρα πραξικοπήματος, η οποία αποσκοπούσε στην αναίρεση της Νοεμβριανής Επανάστασης του 1918-1919, την ανατροπή της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης και την ίδρυση μιας αυτοκρατορικής κυβέρνησης, που απέτυχε μετά από 100 ώρες (στις 17 Μαρτίου). Υποστηρίχθηκε από τμήματα της Ράιχσβερ (στρατός) και άλλες συντηρητικές, εθνικιστικές και μοναρχικές παρατάξεις. (Σ.τ.μ.)

το αεροπλάνο προσγειώθηκε, περικυκλώθηκε από τους Κόκκινους. Έπρεπε να πυροβολήσουν και να ξεφύγουν με το αεροπλάνο, εκμεταλλευόμενοι τη σύγχυση;

Αλλά δεν επρόκειτο να γίνει έτσι. Διότι όταν ο Ντίτριχ Έκαρτ προσποιήθηκε ότι ήταν έμπορος χαρτιού οι μαρξιστές έδωσαν στο αεροπλάνο την άδεια για διέλευση. Καθώς έφτασαν στο Βερολίνο, μόλις είχε πέσει η αυλαία της πολιτικής περιπέτειας του πραξικοπήματος του Καππ· εκείνη τη στιγμή ο Τρέμπιτς Λίνκολν, ηγέτης του Τύπου, ήταν ο τελευταίος που έφευγε από το κυβερνητικό κτίριο.

Τρέμπιτς Λίνκολν
(4 Απρ 1879 - 7 Οκτ 1943)

Αν κάποιος με ρωτούσε τη γνώμη μου για το ποια πτήση παρακολούθησε ο Αρχηγός με το πιο έντονο ενδιαφέρον, τότε – αν ξαναφέρω στη μνήμη μου τη μεγάλη σειρά των πτήσεων – θα πρέπει να θυμηθώ την πρώτη μας νυχτερινή πτήση στις 19 Απριλίου 1932.

Η πραγματικά ακίνδυνη πτήση από το Γκέρλιτς στο Μπρεσλάου διήρκεσε μόνο μισή ώρα. Αλλά είναι ανεξίτηλα χαραγμένη στις αναμνήσεις του καθενός μας, αφού αυτή η μέρα είναι η αφετηρία της μεγάλης προτίμησης του Αδόλφου Χίτλερ στις νυχτερινές πτήσεις.

Είχαμε περάσει μια από τις πιο δύσκολες μέρες της εκστρατείας μας. Είχαμε πετάξει μέσα από σύννεφα για 4 ½ ώρες, σε βροχή και κρύο, από το Μόναχο στο Γκλάιβιτς, για να πραγματοποιήσουμε συγκεντρώσεις στο Μπόιτεν, στο Γκλάιβιτς και στο Γκέρλιτς, μπροστά σε 250.000 ανθρώπους.

Στην πτήση εκείνης της ημέρας περάσαμε από την Άνω Σιλεσία και είδαμε τις καμινάδες που κάπνιζαν και τους κλιβάνους που έβγαζαν φωτιές, στο βαθμό που δεν ήταν εκτός λειτουργίας, η υπέροχη εναλλαγή χρωμάτων των φρεσκοκαλλιεργημένων αγρών και κήπων της εύφορης Λουσατίας περνούσε κάτω από το υπέροχο D-1720 μας. Όσο έβλεπε το μάτι, είδαμε γη κλεμμένη από τη Γερμανία, αν και είχε καλλιεργηθεί από τη βιομηχανία της Σιλεσίας και από τον γερμανικό μόχθο.

Ο Αρχηγός μίλησε, θα λέγαμε, σε απόσταση αναπνοής από τους Πολωνούς. Στη συνέχεια πραγματοποίησε την πρώτη μας συγκέντρωση στο Γκέρλιτς, όπου η προσέλευση ξεπέρασε τις εκατό χιλιάδες. Όλοι οι δρόμοι ήταν γεμάτοι από κόσμο με τα πόδια, με ποδήλατα και με φορτηγά, όλοι με τον ίδιο προορισμό. Με το λυκόφως του βραδιού, προσγειωθήκαμε στο Γκέρλιτς.

Ο Χίτλερ μίλησε καθώς τα αστέρια ανέτειλαν στους ουρανούς, και ανάμεσα σε πυρσούς που φλέγονταν. Το πλατύ πεδίο φωτιζόταν απόκοσμα. Οι επευφημίες του ενθουσιασμού δεν είχαν κοπάσει ακόμα, όταν ο Αρχηγός επέστρεψε βιαστικά στο αεροδρόμιο, το οποίο

βρισκόταν κοντά στο σημείο συγκέντρωσης.

Ο κινητήρας μας έπρεπε να ξεκινήσει με μόνο πέντε επιβάτες, ώστε το βαρύ αεροπλάνο να μπορεί να ανέβει αρκετά γρήγορα μετά την περιορισμένη διαδρομή του στο σκοτάδι. Ένα ερωτηματικό βλέμμα, ένας σύντομος προβληματισμός από τον Αρχηγό: Ποιος θα έρθει, μαζί μου, και ποιος θα ακολουθήσει στο Μπρέσλαου με το αυτοκίνητο; Οι πέντε επιβάτες ήταν οι εκλεκτοί. Ήμουν ένας από αυτούς, καθώς ο Τύπος πρέπει να είναι πάντα μαζί!

Η σημαία της εκκίνησης έπεσε, οι κινητήρες βρυχήθηκαν και σηκωθήκαμε από το έδαφος μέσα στη νύχτα. Ο πιλότος μας αιωρήθηκε, διέσχισε το γειτονικό αθλητικό γήπεδο και το αεροπλάνο μας έγειρε πάνω από το δάσος των φλεγόμενων πυρσών και πάνω από το πλήθος που μόλις πριν από λίγα λεπτά άκουγε ακόμα τα λόγια του Αδόλφου Χίτλερ.

Και τότε είδαμε μια εντυπωσιακή σκηνή, που δεν θα ξεχάσουμε ποτέ. Ο Αρχηγός άναψε το φως της καμπίνας. Εκείνη τη στιγμή τα πλήθη αναγνώρισαν το φωτισμένο αεροπλάνο που μετέφερε τον Αρχηγό, που μόλις τους είχε αφιερώσει τον χρόνο του. Οι επευφημίες ξέσπασαν από εκατοντάδες χιλιάδες λαιμούς, πνίγοντας ακόμη και το βρυχηθμό των μηχανών μας, ενώ τα πλήθη κραδαίνοντας τις φλεγόμενες δάδες χαιρετούσαν.

Δεν θα ξεχάσω ποτέ την εντύπωση που έκανε αυτό το πρωτοφανές θέαμα στον Αρχηγό. Καθίσαμε σιωπηλοί, γοητευμένοι από την παράξενη μαγεία αυτού του θεάματος. Μετά τις προσπάθειες αυτής της κουραστικής μέρας, ήμασταν σε μια κατάσταση όπου το σώμα υπακούει στη θέληση μόνο μηχανικά. Μια σχεδόν υπερβατική εγρήγορση, εμπνευσμένη από τη φαντασία, μας κατέλαβε και βελτίωσε την εικόνα στον χαρακτήρα ενός οράματος.

Αυτή την ώρα της νύχτας, καθώς πετάγαμε με τον Αρχηγό μεταξύ ουρανού και γης πάνω από τη γερμανική ύπαιθρο, είδαμε τις δάδες να περνούν από το στάδιο και να προχωρούν μέχρι τα σύνορα του Ράιχ. Μέχρι που όλος ο γερμανικός λαός έγινε λαμπαδηδρόμος της μεγάλης ιδέας του Αδόλφου Χίτλερ. Σε αυτήν την εικόνα, σαν αντικατοπτρισμός, η νίκη της υπόθεσής μας πέρασε μπροστά στα μάτια μας σαν μια χαρούμενη βεβαιότητα.

Το φως στην καμπίνα είχε σβήσει προ πολλού. Το χλωμό, απόκοσμο φως του φεγγαριού έλαμπε πάνω από τα δάση και τα χωράφια, πάνω από τα χωριά και τις πόλεις αυτής της εργατικής χώρας. Και τώρα εμφανίστηκαν μπροστά μας οι προβολείς του αεροδρομίου του Μπρεσλάου.

Η Αποκάλυψη στη Μασουρία

Είχαμε βιώσει το εξής γεγονός: στη Γερμανία όπου η οικονομική δυστυχία και η ηθική εξαθλίωση ήταν μεγαλύτερη, όπου φαινόταν πιο αφόρητη, εκεί, η εμπιστοσύνη στον Αρχηγό ήταν ισχυρότερη και κυρίευε όλο τον λαό.

Στην Ανατολική Πρωσία που ήταν αποκομμένη από την πατρίδα, που είχε ακρωτηριαστεί σκληρά από εγκληματικές συνοριακές διευθετήσεις, που ένιωθε καθημερινά την απειλητική λαβή της πολωνικής γροθιάς, εκεί, όπου η ανάμνηση των καταστροφών της ρωσικής εισβολής είναι πολύ ζωντανή, συνειδητοποιήσαμε, πρώτα και πιο ξεκάθαρα, αυτή τη σταθερή πίστη στον Αδόλφο Χίτλερ.

Στις 19 Απριλίου 1932, κατά τη διάρκεια της δεύτερης πτήσης μας πάνω από τη Γερμανία, ερχόμενοι από τη Σιλεσία, πετάξαμε πάνω από το Διάδρομο στο προβλεπόμενο σημείο κοντά στο Μπύτοβ. Στα αριστερά μας υψωνόταν μέσα από τα χαμηλά σύννεφα η Μαρίενκιρχε (Εκκλησία της Αγίας Μαρίας) στο Ντάντσιγκ, το πέτρινο σύμβολο του άφθαρτου γερμανισμού αυτής της παλιάς χανσεατικής πόλης· στα δεξιά μας, βρισκόταν το Μερίενμπουργκ, που φώναζε την σιωπηλή κατηγορία πέρα από το Νόγκατ, για την κλεμμένη γη. Το πιο περήφανο κάστρο των Τευτόνων Ιπποτών στέκεται ένδοξα στην όχθη του ποταμού, μια υπενθύμιση ότι πριν από 600 χρόνια το ανατολικό τμήμα της χώρας ανακτήθηκε από Γερμανούς και κατοικήθηκε από Γερμανούς αγρότες.

Πετάξαμε πάνω από τη λιμνοθάλασσα (Haff) και πάνω από τη Βαλτική θάλασσα στην Καινιξβέργη. Από εκεί συνεχίσαμε με μικρότερο αεροπλάνο στον Άλενσταϊν. Τα καλά, γρήγορα αυτοκίνητα μας είχαν παραμείνει στην άλλη πλευρά του Διαδρόμου.

Η θριαμβευτική διαδρομή του Αρχηγού μέσα από τη γη της Μασουρίας ξεκίνησε με τα χειρότερα αυτοκίνητα και σε ακόμη χειρότερους δρόμους. Σε προηγούμενες περιπτώσεις, είχαμε ζήσει ενθουσιώδεις επευφημίες, αλλά τώρα εδώ συναντήσαμε κάτι που μέχρι τότε ήταν άγνωστο σε εμάς.

Στα ταξίδια μας μέσα από το Ράιχ, παρ' όλη τη συμπάθεια και την αφοσίωση στον σκοπό μας, είχαμε πάντα συνείδηση της εσωτερικής αντίθεσης κάποιων εθνοσυντρόφων που υποκινούνταν εναντίον μας, βλέπαμε σφιγμένες γροθιές και σκυθρωπά πρόσωπα ανάμεσα στα πολλά χέρια που ζητωκραύγαζαν. Αλλά εδώ, στις συνοριακές περιφέρειες της Μασουρίας, ο Αδόλφος Χίτλερ είχε τη συντριπτική πλειοψηφία μαζί του, ήδη από την εποχή των πρώτων προεδρικών

εκλογών του Ράιχ. Αλλά σε αυτό το ταξίδι, φαινόταν σαν ολόκληρη η γη της Μασουρίας να ήταν πιστή στον Αγκυλωτό Σταυρό.

Εδώ τα πιο φτωχά παιδιά του λαού ήταν και τα πιο πιστά. Σβάστικες σε όλα τα δέντρα κατά μήκος του επαρχιακού δρόμου, εικόνες του Χίτλερ διακοσμούσαν όλα τα σπίτια και γιρλάντες κάλυπταν την είσοδο σε κάθε χωριό. Ελπίδα και αφοσίωση παντού!

Όπου πλησίαζε ο Αρχηγός έβγαινε κάθε άντρας και γυναίκα. Ανθρώπινα τείχη παρατάχθηκαν σε όλους τους δρόμους. Ηλικιωμένες γιαγιάδες, στα ταλαιπωρημένα πρόσωπα των οποίων ήταν γραμμένη η τρομερή φτώχεια, σήκωναν τα χέρια σε ένδειξη χαιρετισμού. Όπου σταματούσαμε, οι γυναίκες άπλωναν τα παιδιά τους προς τον Αρχηγό. Υπήρχαν δάκρυα χαράς και συγκίνησης.

Αυτή η αξέχαστη διαδρομή μέσω της Μασουρίας, σε μια εποχή που το κίνημά μας πάλευε ακόμη πιο σκληρά για τη ζωή του, ήταν ταυτόχρονα και μια απίστευτη ενίσχυση της ηθικής δύναμης και του πνεύματος αντίστασης αυτού του παραμεθοριακού πληθυσμού. Εδώ, στις καρδιές των ανθρώπων που πλήττονται από τη φτώχεια, που δεν είχαν ξαναδεί τον Αρχηγό, εμφυτεύτηκε βαθύτερα η Ιδέα του Εθνικοσοσιαλισμού.

Τώρα συνειδητοποιούσαμε αυτό το γεγονός με ιδιαίτερη χαρά. Η πιστή, η απέραντη αφοσίωση του κόσμου, άγγιξε τον καθένα μας! Μας ενθάρρυνε να επισκεφτούμε ακόμα και τα πιο απομακρυσμένα μέρη. Όμως οι μέρες ήταν σύντομες και οι δρόμοι μεγάλοι. Οδηγώντας μανιασμένα, διανύσαμε το ένα χιλιόμετρο μετά το άλλο. Σχεδόν πνιγήκαμε από τη σκόνη.

Είναι ιερό χώμα, ποτισμένο με το αίμα των πεσόντων ηρώων μας. Απομεινάρια χαρακωμάτων και πολεμικά νεκροταφεία κατά μήκος του δρόμου, έφερναν μνήμες από τον Αύγουστο του 1914, όταν η κατεστραμμένη γη απελευθερώθηκε από τους εχθρούς της.

Ο Αρχηγός έκανε μια σύντομη στάση στο Μνημείο του Τάννενμπεργκ και στο νεκροταφείο των ηρώων στο Βάπλιτς, όπου ένα ολόκληρο σύνταγμα, που έδωσε το αίμα του για την επιτυχία της μεγάλης στρατηγικής περικύκλωσης του εχθρού, αναπαύεται σε αιώνια ειρήνη. Σε ένδειξη ευγνωμοσύνης θυμήθηκε αυτούς τους νεκρούς, που θυσίασαν τη ζωή τους για το μεγαλείο της Γερμανίας, με πίστη στην ανάστασή της. Το ότι δεν πέθαναν μάταια είναι το απόλυτο νόημα του αγώνα του.

Όταν σταματήσαμε στην πρώην ερειπωμένη πόλη του Νάιντενμπουργκ, που τώρα όμως ξαναχτίστηκε, τα πλήθη διέρρηξαν τον κλοιό. Ο Αρχηγός μίλησε από το αυτοκίνητό του, το οποίο είχε σταματήσει στην πλατεία της αγοράς.

Η ταχύτητά μας έγινε όλο και πιο γρήγορη, ο δρόμος όλο και χειρότερος. Ήταν ένα ταξίδι ζωής και θανάτου για εμάς που έπρεπε να κρατάμε επαφή με το αυτοκίνητο του Αρχηγού. Φτάσαμε στο Βίλενμπεργκ, μετά στο Όρτελσμπουργκ, στο Γιοχάνεσμπουργκ και τέλος

στο Λυκ. Στις 11 το βράδυ φτάσαμε σε αυτή την επαρχιακή πόλη, όπου είχαν έρθει από μακριά σχεδόν πενταπλάσιος κόσμος από όσους κατοίκους είχε η πόλη.

Δεν μπορούσαν όλα τα αυτοκίνητά μας να συνεχίσουν αυτή τη μανιώδη κίνηση· το ένα αυτοκίνητο μετά το άλλο έχασε την επαφή. Μόνο εμείς μείναμε στα ίχνη του αυτοκινήτου του Αρχηγού.

Λίγο πριν από το Λυκ το αυτοκίνητο του Αρχηγού είχε ανάψει το στοπ. Οδηγήσαμε, πήδηξα έξω και άκουσα την ερώτηση του Αρχηγού: «Πού είναι ο Τύπος;» Γνώριζε τη σημασία του και ήξερε ότι έπρεπε να καταγράψει όχι μόνο τους 60.000 σε αυτή τη συγκέντρωση, αλλά και να ενημερώσει τα εκατομμύρια στο Ράιχ, που επρόκειτο να παρακολουθήσουν αυτήν την συγκέντρωση μέσω των εφημερίδων τους την επόμενη μέρα. Οι ηγέτες του μαυρο-κόκκινου συστήματος είχαν κρατήσει το ραδιόφωνο για τον εαυτό τους. «Ο Τύπος είναι εδώ» μπόρεσα να πω με χαρά και συνεχίσαμε στο Λυκ για τη νυχτερινή συγκέντρωση.

Δεν ήταν τυχαίο που η Μασουρία και η Ανατολική Πρωσία ήλπιζαν στον Αδόλφο Χίτλερ. Σήμερα, μετά από λίγους μήνες της καγκελαρίας του Αρχηγού, η Ανατολική Πρωσία είναι το πρώτο γερμανικό κράτος που είναι απαλλαγμένο από την ανεργία.

Αλλά και τότε στη Μασουρία η παραδειγματική στάση του πληθυσμού στη μεθόριο, μας αποκαλύφθηκε σαν μια χαρούμενη βεβαιότητα για την επερχόμενη νίκη.

Πώς κατακτήσαμε το Μεκλεμβούργο

Ο σύντομος βρυχηθμός των δυνατών συμπιεστών της Μερσεντές, οι προβολείς που αναβοσβήνουν στους επαρχιακούς δρόμους τη νύχτα, οι επικίνδυνες διαδρομές μέσα από πυκνή ομίχλη και ενδιάμεσα οι καλοδεχούμενες ώρες ανάπαυσης «στο μεγάλο αρχηγείο» της μοναχικής κατοικίας, αυτές είναι οι έντονες αναμνήσεις από εκείνη την περιπετειώδη προεκλογική εκστρατεία στο Μεκλεμβούργο. Στο Όλντενμπουργκ είχαμε κερδίσει την απόλυτη πλειοψηφία. Στο Μεκλεμβούργο στις 5 Ιουνίου θέλαμε να πετύχουμε τον ίδιο στόχο.

Ένα πέπλο μυστηρίου πλέκεται γύρω από αυτήν την προεκλογική εκστρατεία.

Μέρα με τη μέρα τα μαύρα ατσάλινα θηρία μας φαινόταν να γλιστρούν στους επαρχιακούς δρόμους, μέχρι τη θάλασσα, από τη μια άκρη της χώρας στην άλλη. Κάθε απόγευμα, όταν έπεφτε το σούρουπο, κατεβαίναμε από το κάστρο μας στην εξοχή για να κατακτήσουμε τη γη σαν σύγχρονοι ληστές-ιππότες. Δεν ήμασταν όμως καθόλου ο τρόμος της χώρας. Όπου κι αν εμφανιζόμασταν, μας υποδέχονταν χαρούμενα πλήθη, γεμάτα ελπίδα, που μας επευφημούσαν με χαρά.

Οι αγρότες στα χωράφια άφηναν για μια στιγμή το αλέτρι τους, οι υπηρέτες και οι υπηρέτριες άφηναν κάτω το δρεπάνι και την τσουγκράνα τους και οι κτίστες στο εργοτάξιό τους άφηναν κάτω τα μυστρί τους για να τρέξουν γρήγορα στην άκρη του δρόμου, όταν περνούσε ξέφρενα η αυτοκινητοπομπή.

Και κάθε φορά, μόνο όταν ξημέρωνε, καθώς η γη κοιμόταν, επιστρέφαμε στο στρατόπεδό μας. Από την παλιά χανσεατική πόλη Βίσμαρ, από την πρωτεύουσα Σβέριν με το κάστρο της που έχει τάφρο, από το Γκύστροβ, ή από κάποια άλλη πόλη στο Μεκλεμβούργο, όπου είχε μιλήσει ο Αρχηγός.

Βάλτερ Γκράντσοβ
(13 Αυγ 1887 - 3 Δεκ 1952)

Στο αγρόκτημα Σέβεριν, από τα αετώματα του οποίου κυμάτιζαν οι σημαίες με τον αγκυλωτό σταυρό, ήταν έδρα με αρκετά ιδιαίτερο χαρακτήρα. Κατά τη διάρκεια της ημέρας παραμέναμε αόρατοι στη χώρα. Ο Αρχηγός εδώ έβρισκε φιλοξενία και ανάπαυλα από το έργο του από τον Γκράντσοβ και την ανήσυχη σύζυγό του. Του άρεζε να τρώει ένα απλό γεύμα στο ύπαιθρο ή να κάνει μια βόλτα στο παλιό πάρκο για

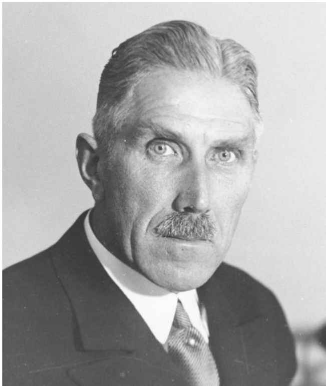
να σκεφτεί και να συζητήσει τα σχέδιά του.

Εκεί είναι θαμμένος σε ένα μικρό άλσος οξιάς ο τελευταίος Κουίτσοβ, ο τελευταίος επαναστάτης κατά των Μαργράβων του Βραδεμβούργου. Αλλά πόσο διαφορετική ήταν η δική μας κατάκτηση της χώρας. Όπου κι αν πηγαίναμε δεν συναντούσαμε τον φόβο, αλλά την αγάπη του λαού μας. Έβλεπαν στον Αδόλφο Χίτλερ, όχι τον καταπιεστή τους, αλλά τον σωτήρα τους από τη δυστυχία και την απόγνωση.

Αλλά δεν ήταν μόνο αυτή η προεκλογική εκστρατεία που τράβηξε την προσοχή του Αρχηγού.

Κατά τη διάρκεια της παραμονής μας στο Μεκλεμβούργο, μέσα σε αυτή την φαινομενικά γαλήνια καλοκαιρινή ηρεμία του αγροκτήματος Σέβεριν, διαδραματίζονταν καθοριστικά γεγονότα στη μεγάλη πολιτική σκηνή.

Την πρώτη κιόλας μέρα, ο Αρχηγός κλήθηκε στο Βερολίνο από τον Πρόεδρο του Ράιχ. Ο Μπρύνινγκ είχε πέσει, ο Πάπεν τον διαδέχθηκε και ο Σλάιχερ, στον οποίο τα μάτια του υπόλοιπου πολιτικού κόσμου είχαν στραφεί με ένα υπνωτικό βλέμμα, αναζητούσε συνάντηση με τον Αρχηγό. Συναντήθηκαν σε ένα γειτονικό κτήμα.

Φραντς φον Πάπεν
(29 Οκτ 1879 - 2 Μαι 1969)

Κουρτ φον Σλάιχερ
(7 Απρ 1882 - 30 Ιουν 1934)

Ο Σλάιχερ ονειρευόταν σταθερές συμφωνίες και γραπτούς διακανονισμούς. Στον Χίτλερ δεν του αρέσουν οι προκαταρκτικοί διακανονισμοί. Έχει την τάση να κρίνει με πράξεις και όχι με λόγια. Το γεγονός ότι ο αγγελιοφόρος με τη μοτοσικλέτα και τον χαρτοφύλακά του έφτασε στο σημείο της συνάντησης μόνο όταν οι κύριοι είχαν ήδη φύγει, δεν ήταν η πρόθεση του Χίτλερ.

Αποφασίστηκε η διάλυση του Ράιχσταγκ. Ωστόσο, από το αγρόκτημα Σέβεριν, ο Αρχηγός ήταν σε θέση να δώσει εντολή να προετοιμαστεί η προπαγάνδα για την επόμενη προεκλογική εκστρατεία. Το Μεκλεμβούργο κατακτήθηκε στις 5 Ιουνίου. Ο Γκράντσοβ έγινε πρωθυπουργός.

Ο Αδόλφος Χίτλερ όπως αγαπά τα γερμανικά ψηλά βουνά, αγαπά και τη θάλασσα με την απέραντη έκταση της. Πάντα απολάμβανε ένα σύντομο ταξίδι στη θάλασσα, όταν κατά καιρούς μιλούσε σε μια συγκέντρωση κοντά στην ακτή. Οι νυχτερινές ώρες, που περνάγαμε στην παραλία της Βαλτικής Θάλασσας, κατά τη διάρκεια αυτής της προεκλογικής εκστρατείας στο Μεκλεμβούργο, είναι αξέχαστες για τον Αρχηγό και για όλους εμάς.

Υπάρχει και ένα μοναχικό ψαροχώρι στα έλη της Βόρειας Θάλασσας, στο οποίο ο Αδόλφος Χίτλερ μερικές φορές αποσυρόταν για

λίγο. Κοντά στην παραλία, βρίσκεται ένα μικρό ψαράδικο σπίτι που του έδινε καταφύγιο. Σε αυτή την ακτή που τον ενδυνάμωνε και του έδινε ψυχραιμία, ανάμεσα σε αυτούς τους απλούς ανθρώπους που παλεύουν συνεχώς με τη θάλασσα, ο Αρχηγός ένιωθε άνετα.

Η πτώση του Μπρύνινγκ

Η πτώση του Μπρύνινγκ, στις 30 Μαΐου, ήταν έκπληξη για πολλούς. Έκπληξη, όμως, μόνο επειδή ο Μπρύνινγκ κατάφερε – θα μπορούσε να πει κανείς σχεδόν με απόλυτη δεξιοτεχνία – να αναστείλει τους πιο στοιχειώδεις νόμους της φυσικής πορείας της λογικής πολιτικής εξέλιξης, για τόσο μεγάλο χρονικό διάστημα, που οι αστοί σύγχρονοί μας, εντελώς απαλλαγμένοι από κάθε ένστικτο, φαντάζονταν με κάθε σοβαρότητα ότι οι νόμοι αντικαταστάθηκαν πλέον από το άρθρο 48.

Στις 30 Μαΐου αυτοί οι αστοί σύγχρονοι δέχθηκαν ένα άσχημο ξύπνημα. Την ημέρα αυτή, η δυναμική ενέργεια του λαού, που είχε δραστηριοποιηθεί στο εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα, βρήκε για πρώτη φορά ένα οριστικό ρήγμα στη δομή της επίσημης Γερμανίας.

Ο Μπρύνινγκ δεν σκόνταψε σε παγίδες, δεν ανατράπηκε από ίντριγκες, αν και δεν έλειψαν σε αυτήν την καταιγίδα των μαζικών πολιτικών δυνάμεων που ξέσπασε πάνω από το κεφάλι του. Ο Μπρύνινγκ έπρεπε να υποκύψει στην πίεση του εθνικοσοσιαλιστικού λαϊκού κινήματος και απλώς παρασύρθηκε από αυτό το κύμα, το οποίο δεν μπορούσε πλέον να αναχαιτιστεί.

Ξεπέρασε τα όρια. Στις 13 Απριλίου, ο υπουργός του ο Γκρένερ (σελ. 25) – υποχωρώντας πρόθυμα στις απαιτήσεις των κόκκινων της Πρωσίας – είχε διαλύσει τα SA, τα SS και τη νεολαία του Χίτλερ εν μέσω των επευφημιών του Κέντρου και του Λαϊκού Κόμματος της Βαυαρίας. «***Το εξωτερικό μας μέτωπο έχει σπάσει, η εσωτερική μας ενότητα δεν μπορεί ποτέ να ξεπεραστεί***», φώναξε τότε ο επιτελάρχης Ρεμ προς τους συντρόφους του, αγανακτισμένος αλλά και σίγουρος ότι θα τακτοποιήσει αυτόν τον λογαριασμό. Η απάντηση του Αρχηγού σε αυτό το νέο απελπισμένο χτύπημα από το σύστημα δεν ήταν παρενόχληση, αλλά ένα πλήγμα. Η δεύτερη πτήση πάνω από τη Γερμανία ξεκίνησε τρεις ημέρες αργότερα.

Στις 24 Απριλίου, ο Μπρύνινγκ πλήρωσε την τιμωρία του στην Πρωσία, τη Βαυαρία, τη Βυρτεμβέργη, το Αμβούργο και το Άνχαλτ. Το Κόμμα του Κέντρου και οι Σοσιαλδημοκράτες ηττήθηκαν παντού βαριά. Μετά τις εκλογές το NSDAP βγήκε πιο ισχυρό από το Κέντρο και τη Σοσιαλδημοκρατία μαζί· τα κόμματα τριών από τους συναδέλφους υπουργούς του Μπρύνινγκ δεν κατάφεραν να κερδίσουν ούτε μία έδρα στο Πρωσικό Κοινοβούλιο. Στη «Μαύρη Βαυαρία», το NSDAP ισοδυναμούσε με τη δύναμη του Λαϊκού Κόμματος της Βαυαρίας, του οποίου η αριθμητική υπεροχή διασπάστηκε.

Ο Μπρύνινγκ δεν έκανε αυτό που έπρεπε να κάνει εδώ και πολύ καιρό. Αντίθετα: το κόμμα του χρησιμοποίησε πονηρούς ελιγμούς για να εξαπατήσει τον Πρωσικό λαό για το δικαίωμά του σε μια εθνικοσοσιαλιστική κυβέρνηση. Το ίδιο έγινε στη Βαυαρία και αλλού. Ο υπουργός Φρικ (σελ. 23) δικαίως δήλωσε ότι ήταν έγκλημα κατά της Γερμανίας το ότι το NSDAP κρατούνταν ακόμα εκτός εξουσίας.

Ο Αρχηγός κάλεσε αμέσως σε έναν νέο αγώνα μέχρι να καταστραφούν οι αντίπαλοι. «***Αναγνωρίζουμε μόνο τη δική μας ετυμηγορία και καμία άλλη, όσον αφορά τις αξιώσεις μας στην κυβέρνηση***», δήλωσε, πριν από την πρώτη συνέλευση της νέας πρωσικής παράταξης, πριν αναχωρήσει για την προεκλογική του εκστρατεία στο Όλντενμπουργκ.

Στις 9 Μαΐου, ο Μπρύνινγκ, ο οποίος, στο μεταξύ, μετά από παζαρέματα, είχε βρει καταφύγιο κάτω από τα φτερά μιας ισχνής πλειοψηφίας, αντιμετώπισε το Ράιχσταγκ. Μετά την ομιλία του Γκέρινγκ για την απαγόρευση των SA, η υπεράσπιση του Γκρένερ δεν ήταν παρά η επισφράγιση της μοίρας του. «Πιο ανήμπορος λόγος δεν ακούστηκε ποτέ». Παρά την επίθεση με τα γκλοπ εναντίον του NSDAP που διέταξε προσωπικά στις 12 Μαΐου στο Ράιχσταγκ ο Εβραίος Αντιπρόεδρος της Αστυνομίας του Βερολίνου, Βάις, κρυμμένος πίσω από την καρέκλα του Καγκελάριου και διοίκησε προσωπικά, η μοίρα του Γκρένερ είχε σφραγιστεί. Το πρώτο χάσμα στο υπουργικό συμβούλιο του Μπρύνινγκ είχε γίνει. Ο ίδιος ήταν «εκατό μέτρα από τον τερματισμό του»!

Χέρμαν Βίλχελμ Γκέρινγκ
(12 Ιαν 1893 - 15 Οκτ 1946)

Μπέρνχαρντ Βάις
(30 Ιουλ 1880 - 29 Ιουλ 1951)

Ακολούθησε το ένα χτύπημα μετά το άλλο: στις 23 Μαΐου, στο κρατίδιο του Άνχαλτ εξελέγη ο πρώτος εθνικοσοσιαλιστής πρωθυπουργός στη Γερμανία, ο σύντροφος του κόμματος Φράιμπεργκ. Δύο μέρες αργότερα ο σύντροφος του κόμματος Κερρλ ανέλαβε την Προεδρία στο Πρωσικό κοινοβούλιο, από την οποία η παράταξή μας έδιωξε τους ταραχοποιούς κομμουνιστές την ίδια μέρα. Στις 29 Μαΐου, ο Εθνικοσοσιαλισμός στο κρατίδιο του

Άλφρεντ Φράιμπεργκ
(12 Ιουλ 1892 - 18 Απρ 1945)

Χαννς Κερρλ
(11 Δεκ 1887 - 12 Δεκ 1941)

Όλντενμπουργκ κέρδισε την απόλυτη πλειοψηφία και χτύπησε το Κόμμα του Κέντρου, που θεωρούνταν ακαταμάχητο, με το σφοδρό πλήγμα της απώλειας ψήφων κατά 10%. Την ίδια μέρα, έγινε γνωστό ότι το Ανώτατο Δικαστήριο του Ράιχ είχε απορρίψει σαν αβάσιμη την κατηγορία της εσχάτης προδοσίας που είχε ασκηθεί κατά του NSDAP, με την οποία η κυβέρνηση του Μπρύνινγκ είχε δικαιολογήσει νομικά την απαγόρευση των SA στον Πρόεδρο του Ράιχ.

Αυτό το χτύπημα ήταν ιδιαίτερα ενοχλητικό. Τα γεγονότα απέδειξαν ψευδείς τις απόψεις του Μπρύνινγκ. Το σκάφος του Κέντρου είχε προσαράξει. Ο Μπρύνινγκ, ο οποίος επί χρόνια ήξερε πώς να καταχράται συνεχώς την κοινοβουλευτική επικράτηση του κόμματός του εις βάρος του Έθνους, έπρεπε να δικαιολογήσει τις ενέργειές του ενώπιον του Προέδρου του Ράιχ την επόμενη μέρα. «***Τι σκοπεύουν να πουν ο Δρ. Μπρύνινγκ και το υπουργικό του συμβούλιο στον Πρόεδρο του Ράιχ αύριο το μεσημέρι;***» ρωτούσε το Γραφείο Τύπου του Ράιχ του NSDAP, το βράδυ της 29ης Μαΐου. Η απάντηση ήρθε γρήγορα. «***Ο θρύλος του Μπρούνινγκ***» είχε τελειώσει.

Η αυλαία είχε πέσει πάνω από τον τελευταίο Καγκελάριο του Κέντρου.

Μια Αξέχαστη Νύχτα

Από τη μεγάλη αλυσίδα των μεγάλων γεγονότων, που διαδέχθηκαν γρήγορα το ένα το άλλο, κατά την τρίτη πτήση μας πάνω από τη Γερμανία, ξεχωρίζει μια νύχτα. Τότε, αναγκαστήκαμε να πραγματοποιήσουμε εκείνη τη νυχτερινή πτήση – γεμάτη δυσκολίες – που ξεκίνησε από το Κότμπους και υποτίθεται ότι θα τελείωνε στο Βαρνεμούντε, και κατά τη διάρκεια της οποίας καταλήξαμε να σταλούμε σε ένα σημείο αναγκαστικής προσγείωσης στο Μεκλεμβούργο.

Όχι μόνο είναι χαραγμένες στις μνήμες μας οι περιπέτειες αυτής της νύχτας 19ης – 20ης Ιουλίου, αλλά και το εσωτερικό μεγαλείο που έδειξε εδώ ο Αρχηγός σε μια επικίνδυνη κατάσταση και με το οποίο ξεπέρασε όλες τις αντιξοότητες.

Μετά από μια θυελλώδη πτήση από την Ανατολική Πρωσία πάνω από το Διάδρομο, κατά τη διάρκεια της οποίας έπρεπε να πολεμήσουμε τους δυνατούς ανέμους, φτάσαμε στο Κότμπους αργά το απόγευμα για τη συγκέντρωση. Στο μεταξύ, ο Γκέμπελς, ο Γκέρινγκ και ο Ρεμ είχαν μόλις πετάξει από το Βερολίνο στο Κότμπους, για να ενημερώσουν τον Αρχηγό για την εξέλιξη των γεγονότων στην πρωτεύουσα του Ράιχ. Θυμάμαι ακριβώς τη συνάντηση τους με τον Αρχηγό στο αεροδρόμιο μακριά από τη μηχανή. Τα γεγονότα της επόμενης μέρας στην Πρωσία έριξαν σκιές.

Ερνστ Γιούλιους Ρεμ
(28 Νοε 1887 - 1 Ιουλ 1934)

Ξεκινήσαμε με καθυστέρηση, καθώς έπεσε το σούρουπο. Τα αεροπλάνα της εθνικοσοσιαλιστικής αεροπορικής επιχείρησης μας συνόδευσαν για λίγο. Κάτω από εμάς, έλαμπαν τα σκοτεινά νερά του Σπρίβαλντ.

Την ίδια ώρα, δεκάδες χιλιάδες συγκεντρώνονταν στο ύπαιθρο στο Στράλζουντ. Θέλαμε να προσγειωθούμε στο Βαρνεμούντε πριν βραδιάσει. Από εκεί προχωρήσαμε με το αυτοκίνητο στο Στράλζουντ για τη συγκέντρωση που είχε προγραμματιστεί για τις 8 μ.μ.

Το αεροπλάνο μας πήρε το δρόμο προς τη θάλασσα μέσα από ομίχλη και πυκνά σύννεφα. Ένας σφοδρός βόρειος άνεμος επιβράδυνε την ταχύτητά μας και η νύχτα μας αιφνιδίασε πρόωρα.

Εκείνη τη στιγμή, ο μηχανικός ανακοίνωσε στην καμπίνα ότι ο Μπάουρ (σελ. 50) δεν μπορούσε πλέον να προσγειωθεί στο Βαρνεμούντε επειδή ακόμη και ο πιο απαραίτητος εξοπλισμός για νυχ-

τερινές προσγειώσεις δεν ήταν διαθέσιμος. Όλοι κοιτάζαμε σιωπηλοί τον Αρχηγό στα δεξιά και μπροστά. Ζήτησε από τον βοηθό του τον χάρτη, σχεδιάζοντας ένα ορθογώνιο με τον συνηθισμένο τρόπο με τα δύο χέρια στον αέρα, χρησιμοποιώντας γωνιακές κινήσεις.

Ο Αρχηγός ήξερε ότι είχαμε καύσιμα μόνο για λίγες ώρες. Οποιοσδήποτε θα σκεφτόταν αμέσως μόνο να προσγειωθεί με ασφάλεια σε αυτή τη σκοτεινή, θυελλώδη νύχτα. Αυτή η ιδέα ούτε που θα ερχόταν στο μυαλό του Αδόλφου Χίτλερ. Οι σκέψεις του επικεντρώνονταν ήδη στους πιστούς οπαδούς του στο Στράλζουντ, τους οποίους δεν ήθελε να τους αφήσει να περιμένουν μάταια. Η μόνη του ερώτηση λοιπόν ήταν: «***Πώς μπορούμε ακόμα να φτάσουμε στο Στράλζουντ για τη συγκέντρωση;***»

Μεταξύ ουρανού και γης, στη μέση της νύχτας σε υψόμετρο 2.000 μέτρων, ο Αρχηγός έκανε ένα πολεμικό συμβούλιο χρησιμοποιώντας τον χάρτη. Αποφάσισε μια θέση έκτακτης προσγείωσης και ανακοίνωσε την προσγείωσή μας με τον ασύρματο. Επιπλέον, έδωσε εντολή μέσω του ασύρματου στις γειτονικές κομματικές ομάδες να σταματήσουν τα αυτοκίνητά μας, που ήταν καθ' οδόν προς το αεροδρόμιο του Βαρνεμούντε, και να τα κατευθύνουν σε αυτό το σημείο προσγείωσης έκτακτης ανάγκης.

Μετά από όλες τις προετοιμασίες για αυτή τη νέα διαδρομή, ενημερωθήκαμε μέσω του ασυρμάτου ότι η νυχτερινή προσγείωση σε εκείνο το σημείο δεν ήταν δυνατή.

Και τώρα τι κάνουμε; Πετάγαμε μέσα στη σκοτεινή νύχτα με ταχύτητα 200 χιλιομέτρων και δεν είχαμε προορισμό. Εκείνη τη στιγμή, κανείς δεν είχε την παραμικρή ιδέα πού θα τελείωνε αυτή η πτήση.

Χωρίς άλλη καθυστέρηση, ο Αρχηγός διέταξε: «***Επιστροφή στο Βερολίνο! Θα δούμε τι θα κάνουμε όταν φτάσουμε στο Τέμπελχοφ***.»

Ο ούριος άνεμος μας οδηγούσε. Σύντομα τα φωτεινά σήματα της νυχτερινής διαδρομής της Καινιξβέργης μας έδειχναν το δρόμο. Προσγειωθήκαμε στις 9.30 μ.μ. Η τελευταία δυσκολία ξεπεράστηκε μετά από λίγα λεπτά τηλεφωνικής έρευνας. Καταφέραμε να προσγειωθούμε! Οι προετοιμασίες έγιναν με πρωτόγονα μέσα.

Ξεκινήσαμε ξανά μετά τις 10 μ.μ. και ανεβήκαμε πάνω από τα φώτα στο Βερολίνο. Κανένας φάρος δεν μας έδειξε το δρόμο μέσα από τη βροχή και την καταιγίδα, κανένα αστέρι στον ουρανό δεν μας κατεύθυνε. Ο Αρχηγός, και όλοι εμείς, κοιτούσαμε έξω στη νύχτα. Ο πιλότος άναψε τα φωτεινά σήματα κάτω από τα φτερά για να κάνει το αεροπλάνο ορατό. Πετάξαμε μέσα στη μαύρη νύχτα σαν φαντάσματα. Επιτέλους, επιτέλους, είδαμε το αχνό φως του σημείου αναγκαστικής προσγείωσης.

Ο πιλότος μας έκανε μια προσεκτική κάθοδο. Οι πυρσοί μαγνησίου έλαμπαν στο άκρο των φτερών και το αεροπλάνο άγγιξε το έδαφος ανάμεσα σε δύο σειρές φαναριών που έδιναν ένα λιγοστό περίγραμμα στην πίστα προσγείωσης.

Ήμασταν τυχεροί που τα καταφέραμε. Μια νέα δυσκολία εμφανίστηκε. Τα αυτοκίνητά μας δεν είχαν φτάσει. Γρήγορα εξασφαλίσαμε άλλα, και συνεχίσαμε τον δρόμο μας. Πόσο χαρήκαμε όταν μετά από ένα τέταρτο οι δυνατοί προβολείς των δικών μας αυτοκινήτων έλαμψαν πάνω μας. Το μήνυμά μας με τον ασύρματο είχε φτάσει κάπου μεταξύ Στετίνου και Βαρνεμούντε. Αλλάξαμε γρήγορα αυτοκίνητα στο σκοτεινό δρόμο και συνεχίσαμε με γοργούς ρυθμούς.

Τώρα όλα έδειχναν να κυλούν ομαλά και προχωρήσαμε. Αλλά τώρα ήταν αργά. Εκεί – λίγο πριν το Στράλσουντ, είχαμε μια ακόμη, τελική καθυστέρηση. Σε ένα μικρό χωριό μερικοί οπαδοί μας σταμάτησαν και μας προειδοποίησαν να μην συνεχίσουμε το ταξίδι μας. Σε ένα δάσος εκεί κοντά, από το οποίο έπρεπε να περάσουμε, το είχαν καταλάβει ένοπλοι κομμουνιστές που μας είχαν στήσει ενέδρα.

Ο Αρχηγός δεν έδωσε σημασία ούτε γι' αυτόν τον κίνδυνο. Χωρίς να το σκεφτεί, συνέχισε το ταξίδι. Όταν φτάσαμε στο δάσος είδαμε αστυνομικούς να περιφέρονται στην περιοχή με γεμάτα τουφέκια. Οι κομμουνιστές είχαν ήδη ξεριζωθεί από αυτούς.

Μετά από δυόμισι ώρες οδήγησης, τελικά φτάσαμε στο Στράλσουντ στις 2.30 π.μ. Είχαμε ήδη χάσει κάθε ελπίδα ότι ο κόσμος θα περίμενε τόση ώρα μέσα στη βροχή και στο κρύο. Αλλά η επιμονή του Αρχηγού ανταμείφθηκε πλουσιοπάροχα.

Τα μάτια μας συνάντησαν μια επιβλητική σκηνή. Καθώς ξημέρωνε η αυγή στον ουρανό, στεκόμασταν στη μέση μιας πανίσχυρης συγκέντρωσης. Μουσκεμένα μέχρι το κόκκαλο, κουρασμένα και πεινασμένα, συναντήσαμε τα πλήθη κάτω από τον ανοιχτό ουρανό μέσα στην καταρρακτώδη βροχή, όπως ακριβώς είχαν μαζευτεί το προηγούμενο βράδυ, περιμένοντας τον Αρχηγό.

Εκείνη η νύχτα ήταν μεγάλη και ο δρόμος για το Στράλσουντ μακρύς. Τώρα όμως όλες οι αντιξοότητες είχαν ξεχαστεί. Ο Αρχηγός μίλησε και ζέστανε τις καρδιές τους, και, κατά τη διάρκεια της ομιλίας του, η μέρα ξημέρωσε σιγά-σιγά.

Υπήρξε ποτέ ένα τέτοιο θέαμα, μια συγκέντρωση 40.000 ατόμων στις 4 τα ξημερώματα; Υπήρξε ποτέ μια καλύτερη απόδειξη της αφοσίωσης, της αγάπης και της απεριόριστης εμπιστοσύνης; Και έτσι η τρομακτική, σκοτεινή νύχτα της αναμονής και της ελπίδας μετατράπηκε σε φωτεινή μέρα. Και από 40.000 φωνές ο εθνικός ύμνος της Γερμανίας ακούστηκε δυνατά και χαρούμενα νωρίς το πρωί.

Ευελιξία στη διεξαγωγή του αγώνα

Η σκληρή πίστη στις αρχές και η πολιτική ευελιξία ήταν πάντα τα καθοριστικά χαρακτηριστικά του πολιτικού πνεύματος. Στο βαθμό που ένας πολιτικός μπορεί να συνδυάσει αυτές τις δύο ιδιότητες ώστε να μην αλληλοαποκλείονται αλλά να αλληλοσυμπληρώνονται, είναι επιτυχημένος.

Στον Αδόλφο Χίτλερ αυτές οι ιδιότητες – και οι δύο τόσο έντονες – συνδυάζονται με τον πιο αξιοθαύμαστο τρόπο. Εκτός από την αυστηρότητα των αρχών του και τη δύναμη της θέλησής του που εμπνέει, η δύναμη της ψυχρής σκέψης του , η πολιτιστική σοφία του και η πολιτική επινοητικότητά του, είναι μερικά από τα πιο συναρπαστικά χαρακτηριστικά της προσωπικότητάς του. Παρά τη σιδερένια μαχητική του φύση, ο Αδόλφος Χίτλερ, αν οι αρχές του θέτουν έναν στόχο, ακολουθεί πάντα το μονοπάτι που προσφέρει τη μικρότερη αντίσταση.

Μετά την πτώση του Γκρένερ και του Μπρύνινγκ, η εποχή της κυβέρνησης Πάπεν-Σλάιχερ τον είδε να εξαπολύει μια ευέλικτη επίθεση.

Θυμόμαστε την τακτική της Ανώτατης Διοίκησης του Στρατού στον πόλεμο, η οποία ανάμεσα στα έτη 1917 και 1918 αντικατέστησε τον σκληρό πόλεμο των χαρακωμάτων – που μακροπρόθεσμα θα απαιτούσε εκατόμβες θυμάτων για κάθε ύψωμα και κάθε για κάθε εκατοστό τάφρου πρώτης γραμμής – παραδίδοντας έδαφος στον εχθρό, πριν ξεκινήσει μια αντεπίθεση. Η στάση του Αρχηγού, τις επόμενες βδομάδες και μήνες, πρέπει να κατανοηθεί και να αξιολογηθεί από παρόμοια σκοπιά.

Ο στόχος του αγώνα του – η πολιτική υπεροχή του NSDAP – δεν μπορούσε να κλονιστεί. Αλλά μέχρι να υπάρξουν νέες εκλογές στο Ράιχ, με ορατή και νόμιμη υποστήριξη του Έθνους στο NSDAP και όσο τα SA παρέμεναν απαγορευμένα, αυτός ο αποφασιστικός στόχος δεν ήταν εφικτός. Έπρεπε πρώτα να πραγματοποιηθούν οι αναπόφευκτοι βραχυπρόθεσμοι στόχοι. Μετά την πτώση του Μπρύνινγκ, παρουσιάστηκε η ευκαιρία.

Ο Μπρύνινγκ δεν είχε καταφέρει «να φέρει το NSDAP πιο κοντά στο κράτος». Ο κ. φον Πάπεν είχε επιλεγεί από τον Πρόεδρο του Ράιχ για αυτό το έργο, το οποίο είχε πλέον γίνει επείγον.

Ο Αρχηγός, ο οποίος είχε ήδη πάει στις 29 Μαΐου από το Όλντενμπουργκ κατευθείαν στο Μεκλεμβούργο ξεκινώντας άμεσα την προεκλογική εκστρατεία του, στις 31 Μαΐου, όταν διορίστηκε ο Πάπεν, κλήθηκε από τον Σλάιχερ, που ήταν σε επαφή με τον επιτελάρχη Ρεμ,

στο Βερολίνο στο γραφείο του προέδρου του Ράιχ.

Ο Αδόλφος Χίτλερ υποσχέθηκε ανοχή σε αυτό το υπουργικό συμβούλιο, αλλά μόνο στο βαθμό που οι ενέργειές του θα επέτρεπαν την ανοχή από το NSDAP. Το καθήκον αυτού του «πιο έμπιστου υπουργικού συμβουλίου» ήταν, πάνω απ' όλα, η άμεση κήρυξη νέων εκλογών στο Ράιχσταγκ, η πλήρης ελευθερία οργάνωσης και προπαγάνδας για το εθνικοσοσιαλιστικό απελευθερωτικό κίνημα και η άρση της απαγόρευσης των SA.

Πολλοί από εμάς τότε δεν καταλάβαμε τον Αρχηγό που έβλεπε μακρόπνοα. Αργότερα κατάλαβαν γιατί η αναδιοργάνωση και η ανάπτυξη των SA και των SS ήταν απολύτως απαραίτητες όσον αφορά την πολιτική εξουσίας.

Μετά τη διάλυση του Ράιχσταγκ στις 4 Ιουνίου, για τον λόγο ότι δεν ανταποκρίνεται πλέον στη βούληση του λαού, το NSDAP είχε κάθε λόγο να περιμένει τη συντομότερη δυνατή ημέρα εκλογών, την 3η Ιουλίου ή λίγο αργότερα. Η σκόπιμη καθυστέρηση των εκλογών για τις 31 Ιουλίου, που τοποθέτησε κατευθείαν στα χέρια των μαρξιστών τη δυνατότητα της διάδοσης του ψεύτικου συνθήματος των «ναζί-βαρώνων», μας κόστισε, όπως είχαν τα πράγματα, τουλάχιστον ένα εκατομμύριο ψήφους.

Ομοίως, ο υπουργός εσωτερικών του Ράιχ, φον Γκάιλ, περίμενε μέχρι τις 15 Ιουνίου για να άρει την απαγόρευση των SA, η οποία επίσης υπονομεύτηκε στην Πρωσία, τη Βάδη και τη Βαυαρία. Το NSDAP έπρεπε να απορρίψει το πρώτο έκτακτο διάταγμα του υπουργικού συμβουλίου του φον Πάπεν σαν νέο και ακόμη πιο αφόρητο βάρος για τον γερμανικό λαό, πολύ περισσότερο αφού δεν μπορούσε να δει κανένα σημείο εκκίνησης για μια θεμελιώδη αλλαγή στην προηγούμενη πολιτική σε αυτό το πρώτο πρακτικό μέτρο από την κυβέρνηση.

Βίλχελμ φον Γκάιλ
(4 Φεβ 1879 - 7 Νοε 1945)

Αν και ο προεκλογικός αγώνας διεξήχθη με πλήρη αυστηρότητα μόνο εναντίον της Αριστεράς και του Κέντρου, το NSDAP ένιωσε υποχρεωμένο να πάρει θέση ενάντια σε αυτήν την τάση του υπουργικού συμβουλίου, το οποίο, όπως αναφέρθηκε, το έκρινε μόνο από τις πράξεις του. Με τον ίδιο τρόπο, το κόμμα έδωσε τα μέγιστα εύσημα στον Πάπεν για την απομάκρυνση των μαρξιστών υπουργών στην Πρωσία, στις 19 Ιουλίου.

Η 31η Ιουλίου έφερε στο NSDAP 13.800.000 ψήφους και 230 έδρες. Ένας τεράστιος θρίαμβος, αλλά όχι ακόμη η αποφασιστική πλειοψηφία! Με αυτή την πολιτική υπεροχή, ο Αρχηγός είχε προχωρήσει ένα ακόμη βήμα προς τον στόχο του. Ακούραστος έδωσε το σύνθημα για περαιτέρω μάχη το βράδυ της 31ης Ιουλίου.

Η 13η Αυγούστου

Υπάρχουν μόνο λίγες μέρες στην ιστορία του NSDAP που είχαν τόσο μοιραία σημασία για τη νέα Γερμανία όπως η 13η Αυγούστου 1932. Την ημέρα αυτή, ο Αρχηγός έσωσε το κίνημα με τη σταθερότητα του χαρακτήρα του και, με το λαμπρό παράδειγμα της πίστης του προς το Έθνος, που του έδωσε την ηθική δύναμη να ξεπεράσει τη σφοδρή καταιγίδα των επόμενων μηνών, μέχρι τελικά η ζυγαριά της μοίρας να γείρει τη νίκη προς το κόμμα.

Αμέσως μετά τη μεγάλη επιτυχία της 31ης Ιουλίου, που έκανε τόσο ξεκάθαρα ορατή την κυρίαρχη θέση του NSDAP, το κόμμα είχε ανακοινώσει ξεκάθαρα το δικαίωμά του να κυβερνά το κράτος. Σε καμία κοινοβουλευτική χώρα στον κόσμο δεν θα είχε απορριφθεί αυτό το δικαίωμά του. Αλλά μη ρεαλιστική όπως πάντα, η αστική τάξη δεν μπορούσε να καταλάβει αυτήν την απαίτηση ούτε τώρα.

Η κυβέρνηση, που κλήθηκε να εκτελέσει ένα σαφώς καθορισμένο έργο, δηλαδή αυτό του καθορισμού της βούλησης του λαού σύμφωνα με το σύνταγμα, παρέμεινε στην αρχή σιωπηλή.

Ο Αρχηγός είχε φύγει για τις Βαυαρικές Άλπεις για να περιμένει την απόφασή τους. Τα επιφανή μέλη του κόμματος τον συνόδευσαν εκεί.

Στις 11 Αυγούστου, ο Αρχηγός έλαβε ένα τηλεφώνημα από το Βερολίνο με αίτημα να πάει στην πρωτεύουσα του Ράιχ στις 12 Αυγούστου για συζητήσεις και αποφάσεις σχετικά με νέο σχηματισμό κυβέρνησης. Εμείς — όπως και σχεδόν όλο το κοινό — που δεν είχαμε ακόμη καταλάβει την κατάσταση, υποθέσαμε φυσικά ότι είχε φτάσει επιτέλους η ώρα του Αδόλφου Χίτλερ. Ο Αρχηγός απάντησε ότι θα ήταν στο Βερολίνο μόνο το πρωί της 13ης Αυγούστου. Από την αρχή μάλλον είχε την αίσθηση ότι δεν θα έχανε τίποτα σημαντικό.

Πριν από την αναχώρησή του — κατά τη διάρκεια μιας σύντομης παραμονής στη λίμνη Χίμζε — είχε ήδη εκφράσει την άποψή του, γνωστή σε εμάς, σε μια συνάντηση των ηγετών του στενού κύκλου, ότι δεν θα δεχτεί να αναλάβει ολόκληρη την κυβερνητική ευθύνη, αλλά ότι θα απέρριπτε συμβιβασμούς και ημίμετρα.

Τι είχε συμβεί στο Βερολίνο εν τω μεταξύ; Μετά από πολύωρες συζητήσεις, είχαν συμφωνήσει να προσφέρουν στον Αδόλφο Χίτλερ τη θέση του Αντικαγκελαρίου στο υπουργικό συμβούλιο του φον Πάπεν, έτσι ώστε να φανεί ότι εισακούστηκε η βούληση του λαού. Ο Αρχηγός κλήθηκε στο Βερολίνο για να τον πείσουν να συνδυάσει το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα ελευθερίας, καλώς ή κακώς, με μια κυβέρνηση

στην οποία η ηγεσία και η τελική απόφαση δεν ήταν στα χέρια του. Αν αρνιόταν, η λαϊκή διάθεση και η ανυπομονησία των μαζών, φθαρμένη από τις συνεχείς προεκλογικές εκστρατείες, θα κινητοποιούνταν κατά του NSDAP.

Στις 13 Αυγούστου, στις 8 π.μ., ο Αρχηγός, ερχόμενος από το Μόναχο με αυτοκίνητο, συναντήθηκε σε ένα προάστιο κοντά στο Πότσνταμ με τον αρχηγό του επιτελείου Ρεμ, του οποίου η έδρα ήταν στο ξενοδοχείο Σαβόι στο Βερολίνο. Στις 10 πήγε στο Υπουργείο Άμυνας του Ράιχ για μια διάσκεψη με τον Σλάιχερ και αργότερα συνάντησε τον φον Πάπεν στο γραφείο του Καγκελάριου του Ράιχ.

Εδώ του αποκαλύφθηκε το σχέδιο της κυβέρνησης. Ο Αδόλφος Χίτλερ απέρριψε χωρίς δισταγμό τις παράλογες προτάσεις τους. Ταυτόχρονα, απέρριψε σαν άσκοπη τη συνάντηση με τον Πρόεδρο του Ράιχ, αν η απόφαση είχε ήδη ληφθεί προς αυτή την κατεύθυνση. Αποφάσισε να κάνει αυτή τη συνάντηση μόνο όταν ο υφυπουργός τηλεφώνησε από το γραφείο του Καγκελάριου του Ράιχ στον Δρ. Φρικ το απόγευμα, λέγοντας ότι ο Πρόεδρος του Ράιχ δεν είχε λάβει ακόμη καμία απόφαση.

Μόλις είχε επιστρέψει ο Αρχηγός από αυτή την επίσκεψη στον Πρόεδρο του Ράιχ, στον οποίο διεκδίκησε την αξίωσή του για την ηγεσία, στο διαμέρισμα του Δρ. Γκέμπελς που ήταν στην πλατεία «Καγκελάριου του Ράιχ», ξεκίνησαν οι λέξεις-κλειδιά του μηχανισμού των ειδήσεων του γραφείου Τύπου της κυβέρνησης του Ράιχ, το οποίο ήταν «εμπιστευτικό». «***Ο Χίτλερ απαιτεί πλήρη εξουσία!***», «***Ένα εξωφρενικό αίτημα!***», «***Επίπληξη από τον Πρόεδρο του Ράιχ!***». Σε αυτούς τους τόνους βγήκε σε όλο τον κόσμο.

Και ο κόσμος τους πίστεψε. Οι διορθώσεις μας ήταν μάταιες. ο Τύπος μας δεν μπορούσε να ακουστεί. Ο ελιγμός του εχθρού είχε πετύχει.

Αλλά μόνο προσωρινά! Η Αλήθεια είχε βρει έναν άλλο, καλύτερο συνήγορο: τον λαό!

Για χάρη του λαού, ο Αρχηγός είχε απορρίψει μια πρόταση που ήταν σίγουρα δελεαστική για την αστική και μαρξιστική νοοτροπία, δεν είχε πουλήσει τον εαυτό του στο σύστημα για μερικές υπουργικές καρέκλες. Απλά σκεφτείτε: με μία μόνο λέξη το κόμμα θα είχε απαλλαγεί από τον εφιάλτη των συγκλονιστικών αγώνων και θα είχε απαλλαγεί από τα αδιάκοπα προβλήματα και τις ανησυχίες. Τα SA θα είχαν απελευθερωθεί από τον δολοφονικό, αιματηρό τρόμο των μαρξιστών. Κάθε λογής κόσμος είχε προσπαθήσει να τον επηρεάσει. Ο Αρχηγός απέρριψε κατηγορηματικά αυτό το ναι. Έμεινε πιστός στον εαυτό του, στο κίνημα και στο λαό, ό,τι κι αν γινόταν!

Το όχι του, ήταν μια πράξη που έπρεπε να αποφέρει καρπούς. Αργότερα, το έθνος τον αντάμειψε πλουσιοπάροχα γι' αυτή την πράξη.

Η 13η Αυγούστου, την οποία ο λαός θεώρησε σαν «μαύρη μέρα» για το NSDAP, όχι μόνο αποδείχθηκε θριαμβευτική νίκη για τον χαρα-

κτήρα και την προσωπικότητα του Αδόλφου Χίτλερ, αλλά και ενστικτωδώς και άμεσα αναγνωρίστηκε από τον ίδιο σαν μια από τις πιο ευτυχισμένες μέρες για το κίνημα. Το πόσο με σιγουριά εξέφρασε αυτό το συναίσθημα – ενώ οι αμφίβολοι νόμιζαν ότι όλα είχαν χαθεί – το γνωρίζουν καλά όσοι βρίσκονταν στο πλευρό του στο σπίτι του Δρ Γκέμπελς αργά το απόγευμα της 13ης Αυγούστου.

Τότε δεν ένιωθε ηττημένος, όπως πίστευαν όλοι, αλλά χαρούμενος και απελευθερωμένος σαν άνθρωπος που ευτυχώς είχε γλιτώσει από έναν μεγάλο κίνδυνο. Γνώριζε πολύ καλά ότι εδώ είχε αποτρέψει μια επικίνδυνη προσπάθεια να εξαλείψουν το NSDAP, θα λέγαμε, «με ψυχρά μέσα» προτού αρχίσει την αποστολή του. «***Μόνο εμείς μπορούμε να ολοκληρώσουμε αυτό που έχουμε ξεκινήσει***». Με εύστοχα επιχειρήματα έπεισε τους κουρασμένους ψηφοφόρους από τις συνεχείς εκλογές και που ήθελαν να διαδηλώσουν, για την ανάγκη της συνέχισης του νόμιμου αγώνα. «***Προτιμώ να πολιορκήσω ένα φρούριο παρά να με κρατούν αιχμάλωτο εκεί!***» Το γεγονός ότι η αστική τάξη δεν αναγνώρισε τη διεκδίκηση της εξουσίας από το NSDAP δεν ήταν μοιραίο για το NSDAP αλλά για την αστική τάξη. «***Αργότερα, θα πούμε ότι όλα έπρεπε να γίνουν έτσι***».

Παρ' όλες τις προφητείες περί καταστροφής από εκείνους που είχαν κουραστεί στο αγώνα και τους λογικούς πατριώτες, ο Αρχηγός ήταν πάντα πεπεισμένος ότι δεν ήταν ακόμη ώριμη η ώρα για το NSDAP και ότι η ώρα του δεν είχε φτάσει ακόμη. Το κίνημα είχε αναπτυχθεί μέσα από τον αγώνα και μόνο μέσω του αγώνα, με την πλήρη εξάντληση των αντιπάλων του, θα μπορούσε να θριαμβεύσει. Αυτό ήταν και παρέμεινε το σύνθημα του Αρχηγού. Προέκυψε από τη σαφή, πειστική και αδίστακτη λογική της σκέψης του, την οποία πάντα έβλεπα σαν το πιο δυνατό σημείο του Αδόλφου Χίτλερ, μαζί με το μεγαλείο του χαρακτήρα του και τη φλογερή δύναμη της θέλησής του.

Όταν μπήκαμε στα αυτοκίνητα εκείνο το ζεστό απόγευμα της 13ης Αυγούστου στη πλατεία «Reichskanzler» του Βερολίνου για να επιστρέψουμε στο νότο, ο κόσμος συνωστίστηκε γύρω από τον Αρχηγό στο δρόμο και του φώναζε: «Μείνε δυνατός, μείνε δυνατός!»

Η απόφαση του αρχηγού μας αντιστοιχούσε στη φωνή του λαού.

Το σπίτι στο βουνό

Το Όμπερσαλτσμπεργκ έχει γίνει εδώ και πολύ καιρό μια ιστορική τοποθεσία του εθνικοσοσιαλισμού. Σε αυτό το βουνό των αναμνήσεων αφθονεί η ιστορία του κινήματος, από την εποχή των χειρότερων διώξεών του, του αγώνα του, της νίκης του. Αμέτρητοι άνθρωποι έχουν ανέβει στον απότομο δρόμο από το Μπερχτεσγκάντεν στο Όμπερσαλτσμπεργκ με δέος. Το ρεύμα των επισκεπτών διογκώνεται ολοένα και περισσότερο αφού γνωρίζουν ότι ο Αρχηγός παρέμεινε πιστός στο βουνό ακόμα και σαν καγκελάριος.

Ο Αδόλφος Χίτλερ, ο Ντίτριχ Έκαρτ, ο Χέρμαν Έσσερ και ο Κρίστιαν Βέμπερ, επέλεξαν το Όμπερσαλτσμπεργκ το 1923 για τα σχέδιά τους. Ήταν η εποχή του νόμου για την προστασία της Δημοκρατίας. Από τότε, πολλοί εθνικοσοσιαλιστές αναζήτησαν και βρήκαν καταφύγιο από τους διώκτες τους με πιστούς φίλους στην απομακρυσμένη περιοχή του Όμπερσαλτσμπεργκ.

Χέρμαν Έσσερ
(29 Ιουλ 1900 - 7 Φεβ 1981)

Συνήθιζαν να συναντιούνται στο Πλάτερχοφ. Εδώ ο Ντίτριχ Έκαρτ, ο κήρυκας και ποιητής του Τρίτου Ράιχ, συνέθεσε τη λογοτεχνία του, και ως εκ τούτου έβγαινε ινκόγκνιτο στις κοιλάδες για να ταράξει τις καρδιές των αγροτών. Ακολουθώντας τη συμβουλή του Αδόλφου Χίτλερ, ο Ντίτριχ Έκχαρτ θα ζούσε σε κάποιο μοναχικό αγρόκτημα ή καλύβα βοσκών, κρυμμένος με ασφάλεια από τους διώκτες του.

Ο Αδόλφος Χίτλερ ερχόταν συχνά στο Πλάτερχοφ στο σκοτάδι και την ομίχλη για να συζητήσει με τους φίλους του. Όμως ο Ντίτριχ Έκαρτ συνελήφθη και ρίχτηκε στη φυλακή. Τελικώς άρρωστος, σωματικά συντετριμμένος από διώξεις και φυλάκιση, ψυχικά καταπονημένος από την προδοσία της 9ης Νοεμβρίου, επέστρεψε στο Μπερχτεσγκάντεν. Την ημέρα των Χριστουγέννων του 1923, όταν ο Αρχηγός και σχεδόν όλοι οι φίλοι του ήταν φυλακισμένοι στο φρούριο Λάντσμπεργκ, ο Ντίτριχ Έκαρτ πέθανε μόνος εκεί. Εδώ βρήκε την τελευταία του ανάπαυση.

Από τότε, από τον αδιάκοπο μόχθο του, από την υπερβολική δουλειά του, ο Αδόλφος Χίτλερ επέστρεφε ξανά και ξανά στην απομόνωση του Μπερχτεσγκάντεν, που πάντα προσέλκυε άντρες με

εξαιρετικό χαρακτήρα και θέληση. Ο εγκλεισμός του Λάντσμπεργκ είχε τελειώσει, το κόμμα διαλύθηκε, η απαγόρευση των ομιλιών του έκανε αδύνατη οποιαδήποτε δημόσια προβολή της ιδέας του.

Τότε ο Αρχηγός αποσύρθηκε στα Βαυαρικά βουνά. Ενώ ετοιμαζόταν για την επανίδρυση του κόμματος έγραψε το δεύτερο μέρος του βιβλίου του σε ένα μικρό πανδοχείο στο Μπερχτεσγκάντεν: «***Ο Αγώνας μου***», το οποίο αφιέρωσε στον Ντίτριχ Έκαρτ, «***που σαν ο καλύτερος αφιέρωσε τη ζωή του στην αφύπνιση του λαού του, του λαού μας, με την ποίηση, με τη σκέψη και τελικά με την πράξη***».

Ακριβώς κάτω από το Πλάτερχοφ, ακουμπισμένο στο ψηλό ορεινό δάσος, βρίσκεται το «Χάους Βάχενφελντ», ένα ταπεινό, οικείο, μικρό εξοχικό χτισμένο στο στιλ των βουνών της Άνω Βαυαρίας με μια ξύλινη βεράντα κάτω από την προεξέχουσα, δίρριχτη στέγη. Πέτρες βαραίνουν τη στέγη για να προστατεύσουν τα κεραμίδια από τις καταιγίδες. Η κορυφή είναι διακοσμημένη με μυτερό πυργίσκο στέγης με καμπάνα. Ένας έμπορος από την περιοχή του Αμβούργου είχε φτιάξει αυτό το εξοχικό λίγο πριν τον πόλεμο.

Ήταν μια τυχερή σύμπτωση που το «Χάους Βάχενφελντ» ήταν διαθέσιμο προς ενοικίαση την ίδια στιγμή που ο Αδόλφος Χίτλερ επέστρεψε στο Όμπερσαλτσμπεργκ μετά τη φυλάκισή του. Ο Αδόλφος Χίτλερ το άρπαξε και κάτω από τα στοργικά χέρια της αδερφής του, της κυρίας Ράουμπαλ, το «Χάους Βάχενφελντ» και το Όμπερσαλτσμπεργκ έγιναν από τότε ένα κομμάτι του σπιτιού του.

Άντζελα Ράουμπαλ
(28 Ιουλ 1883 - 30 Οκτ 1949)

Πόσο συχνά ο Αρχηγός, ακόμη και το 1932, τη χρονιά της πιο σκληρής τελικής πάλης για την εξουσία, έβρισκε το δρόμο του εδώ στο δικό του ανοιχτό κόσμο των βουνών, ακόμα κι αν ήταν μόνο για λίγες ώρες. Ο δρόμος οδηγεί από το Μόναχο προς τη λίμνη Χίμζε διασχίζει το Μπαντ Άλμπλινγκ και το Ρόζενχαϊμ. Οι οδηγοί γνωρίζουν το πανδοχείο, που βρίσκεται σε ωραία τοποθεσία στη λίμνη. Εκεί, κάνουν μια μικρή στάση για ανάπαυση και κάθονται κάτω από τα γέρικα δέντρα δίπλα στην πλατιά λίμνη.

Τα βουνά βρίσκονται κοντά. Μέσα από το Τράουνσταϊν και το Ράιχενχαλ μέσα από το πρώην οχυρωμένο πέρασμα του Χάλτουρμ, ο δρόμος οδηγεί στο πιο όμορφο μέρος των γερμανικών Άλπεων, στην ακραία νοτιοανατολική γωνία του Ράιχ, όπου τα Βαυαρικά βουνά συναντούν τις Άλπεις του Σάλτσμπουργκ και τα σύνορα περνούν από τις βραχώδεις κορυφογραμμές.

Μετά από μια διαδρομή τριών ή τεσσάρων ωρών, μας περιμένει η ήσυχη οικιακή ατμόσφαιρα και μια σπιτική άνεση στο «Χάους Βάχενφελντ» με τη φιλόξενη αδερφή του Αρχηγού. Πόσο άνετο ήταν το ευρύχωρο γωνιακό δωμάτιο με τα πολύχρωμα έπιπλα αγροικίας. Στο

πάτωμα βρίσκονταν χαλιά τεχνουργήματα υφασμένα σε ντόπιους χειροποίητους αργαλειούς. Τα πουλάκια, τα αγαπημένα της οικοδέσποινας, κελαηδούσαν χαρούμενα στα κλουβιά τους και το παλιό ρολόι χτυπούσε στη γωνία.

Τα γεύματά μας ήταν εξαιρετικά απλά και θρεπτικά. Το φρέσκο γάλα, το χωριάτικο μαύρο ψωμί και τα αρτοσκευάσματα, που η οικοδέσποινα ήξερε να τα φτιάχνει νόστιμα, ευχαριστούσαν τον Αρχηγό περισσότερο από όλα. Μετά τα γεύματα, καθόμασταν γύρω από το στρογγυλό τραπέζι ή στο μακρύ παγκάκι δίπλα στην πράσινη σόμπα. Αυτή ήταν η κατάλληλη ατμόσφαιρα για να στριφογυρίσουμε το νήμα της συζήτησης μέχρι αργά το βράδυ, να συλλογιστούμε στον στενό κύκλο των έμπιστων φίλων και να φροντίσουμε για την ανάσταση της Γερμανίας.

Στην ηρεμία του Όμπερσαλτσμπεργκ, ο Αρχηγός έχει συχνά σχεδιάσει τα πιο σημαντικά του σχέδια, έχει πάρει τις μεγαλύτερες αποφάσεις του και έχει τελειοποιήσει τα σχέδια για τις πιο σημαντικές διαδηλώσεις.

Σε μοναχικούς περιπάτους, ο Αρχηγός μάζευε τις σκέψεις του για νέα, δημιουργική δουλειά. Το αγαπημένο μονοπάτι του Αδόλφου Χίτλερ οδηγεί μέσα από δάση και λιβάδια στο Χόχλεντσερ, στο Σάριτσκελ και στο Φόρντερμπραντ. Ένα μικρό μνημείο στην άκρη του δάσους πάνω από το Πλάτερχοφ βρίσκεται στο μονοπάτι με επιγραφές των Πήτερ Ρόζεγκερ και Ρίτσαρντ Φος· είναι στη μνήμη της Τζούντιθ Πλάτερ, της κυρίας του Πλάτερχοφ, της ηρωίδας του διάσημου μυθιστορήματος του Ρίτσαρντ Φος «Δύο Άνθρωποι». Μετά από επιθυμία του Αρχηγού, ένα μνημείο στη μνήμη του Ντίτριχ Έκαρτ πρόκειται να στηθεί σύντομα στον γειτονικό λόφο, που βρίσκεται ανάμεσα στο «Χάους Βάχενφελντ» και το Πλάτερχοφ και ο Αρχηγός έχει εμπιστευτεί το σχεδιασμό αυτού του μνημείου σε έναν ντόπιο γλύπτη.

Τι ελεύθερη, ευρεία θέα από αυτό το ύψος! Πολύ πιο κάτω, βρίσκεται το καταπράσινο νησάκι του φαραγγιού Μπερχτεσγκάντεν – απαράμιλλης ομορφιάς. Γύρω μας υψώνονται απότομα οδοντοτές ακανόνιστες οροσειρές που αρέσουν πολύ στον Αρχηγό. Ο γαλάζιος παγετώνας του Χόχκαλτερ λάμπει από πάνω μας, ο βασιλιάς Βάτζμαν με τα επτά πέτρινα παιδιά του σηκώνει το μυτερό κεφάλι του στον ουρανό, το θρυλικό Ούντερσμπεργκ σηκώνει στην πλατιά κορυφογραμμή του απρόθυμα τα σύνορα με την Αυστρία που χωρίζουν δύο έθνη του ίδιου αίματος και της ίδιας γλώσσας και η κορυφή του Ράιτερ-αλπε απλώνεται ψηλά πίσω από τη λίμνη Χίντερζη πάνω από το χωριό Ράμζαου. Αλλά προς τα νότια αυτού του υπέροχου πανοραμικού μονοπατιού, αυτή η λαμπρή θέα, τα λιβάδια και τα επικλινή δάση του Όμπερσαλτσμπεργκ απλώνονται στα τραχιά τείχη του βράχου του Χόερ Γκελ.

Το θαύμα λίμνης Κένιχζεε, εκείνης της πράσινης νεράιδας, παρόμοιας με ένα σκανδιναβικό φιόρδ, που περιβάλλεται από γκρεμούς, αναβοσβή-

νει στο βάθος από κάτω, πίσω από το ειδυλλιακό πανδοχείο του βουνού Χόχλεντσερ. Πιο κάτω, μετά από μια βόλτα πολλών ωρών, ο Αρχηγός και οι φίλοι του μερικές φορές έκανε μια απροσδόκητη επίσκεψη στο μεγάλο πανδοχείο του βαρκάρη. Θα καθόταν ανάμεσα σε ντόπιους και αγνώστους, για να μαζέψει νέες δυνάμεις για το ταξίδι της επιστροφής προς το σπίτι.

Όταν ο Αρχηγός έγινε Καγκελάριος του Ράιχ, στο «Χάους Βάχενφελντ» έγιναν διάφορες αλλαγές με βάση σχέδια του ίδιου του Αδόλφου Χίτλερ. Δημιουργήθηκε δρόμος για τα αυτοκίνητα, οι βεράντες διευρύνθηκαν, χτίστηκε ένα γκαράζ και ένας μικρός ξενώνας για τους επισκέπτες, και ένα σπίτι για τη φρουρά. Αυτή η επέκταση αποδείχθηκε απαραίτητη λόγω των πολυάριθμων επισκεπτών του κράτους που δέχεται ο Καγκελάριος εδώ για σημαντικές συζητήσεις κατά τις διακοπές του. Αλλά η ατμόσφαιρα του σπιτιού έχει παραμείνει η ίδια και το «Χάους Βάχενφελντ» αποτελεί πλέον ένα ακόμα πιο λεπτό χαρακτηριστικό του τοπίου.

Αλλά μπροστά από το σπίτι, τρέχει ακόμα η παλιά βρύση όπως πριν στο απόκρημνο λιβάδι του βουνού και τα τρία ποιμενικά σκυλιά, ο Μουκ, ο Βολφ και η Μπλόντα, οι καλοί φίλοι του Αρχηγού έχουν τα μάτια τους ανοιχτά.

Η δοκιμασία του Κινήματος

Μετά τις 13 Αυγούστου είχε γίνει σαφές στο ευρύ κοινό ότι το NSDAP δεν μπορούσε να έρθει σε συμφωνία με το υπουργικό συμβούλιο του φον Πάπεν, του οποίου το κακό πνεύμα ήταν στην πραγματικότητα ο Σλάιχερ.

Η αποτρόπαια ετυμηγορία στο Μπόιτεν στις 22 Αυγούστου, που καταδίκαζε σε θάνατο πέντε άνδρες των SA εξαιτίας ενός Πολωνού στασιαστή, φώτισε αστραπιαία την κατάσταση. Επιπλέον, η κυβέρνηση που εν τω μεταξύ είχε δημιουργήσει μια εγχώρια εξουσία μέσω της προσωπικής ένωσης και του υπουργού εσωτερικών Μπραχτ στην Πρωσία, καθώς και μέσω των Χαλύβδινων Κρανών και του Γερμανικού Εθνικού Λαϊκού Κόμματος, προετοιμάστηκε να πολεμήσει ενάντια στον «απομονωμένο αντίπαλο».

Φραντς Μπραχτ
(23 Νοε 1877 - 26 Σεπ 1933)

Άρχισε η εποχή των τακτικών της φθοράς και του «πολιτικού κυνηγιού». Μια δοκιμασία νεύρων που έβαλε τα πιο τερατώδη βάρη στο κίνημά μας.

Μας απειλούσαν με τη «μια διάλυση του Ράιχσταγκ μετά την άλλη». Η «Συντηρητική Κρατική Ιδέα» οικειοποιήθηκε τις ιδέες του NSDAP. Οι πιο παλιές πολιτικές μούμιες του παρελθόντος εμφανίστηκαν ξαφνικά στη σκηνή και, χωρίς ντροπή, διεκδίκησαν τα εύσημα για τις επιτυχίες του μέχρι σήμερα αγώνα μας.

Ο Αρχηγός οδηγήθηκε ενώπιον του Ανωτάτου Δικαστηρίου και αναγκάστηκε να ορκιστεί ότι θα υπακούσει σε όλους τους συνταγματικούς νόμους. Τώρα, καθώς θα έπρεπε να τηρήσουν την υπόσχεσή τους μετά τον όρκο πίστης του, εισήχθησαν νέα συνταγματικά σχέδια προς αποκλεισμό του «παλιομοδίτικου κοινοβουλευτισμού».

Ήθελαν να «προλάβουν το Τρίτο Ράιχ» του NSDAP και να στερήσουν από το κόμμα την επιβράβευση του 13χρονου έργου του, με πολιτικό δόλο.

Ο Αρχηγός δεν επέτρεψε τίποτα να τον εκτρέψει από τον σκοπό του. Ενώ στο Βερολίνο γίνονταν οι ίντριγκες, το κίνημα αντλούσε νέα δύναμη και από τους τάφους των ηρώων του. Εκεί έξω σε όλη τη χώρα, βρήκε αυτή τη βαθιά, ηθική σύνδεση μεταξύ του κινήματος και του λαού, πάνω στην οποία οικοδόμησε.

«Διάλυση; Για χάρη μας εκατό φορές! Θα είμαστε οι νικητές. Δεν θα καταρρεύσω. Η θέλησή μου είναι ακλόνητη, και οι αντοχές μου είναι μεγαλύτερες από αυτές των αντιπάλων μου. Θα έρθει μια μέρα που όχι μόνο το γερμανικό Ράιχσταγκ, αλλά ολόκληρη η Γερμανία θα λάμπει από τους καφέ. Αρνείστε να το πιστέψετε, αλλά θα γίνει πραγματικότητα!» Αυτά ήταν τα λόγια του Αρχηγού.

Εν τω μεταξύ, η παράταξή μας των 230 μελών στο Ράιχσταγκ κατηγορήθηκε για επιθετικότητα. Στις 30 Αυγούστου, ο αντιρρησίας συνείδησης Λέμπε έπρεπε να δώσει τη θέση του στον στρατιώτη της πρώτης γραμμής Χέρμαν Γκέρινγκ. Παρουσία του Προέδρου του Ράιχ, ο Γκέρινγκ, διορισμένος πλέον νέος Πρόεδρος του Ράιχσταγκ, υπέβαλε «πρακτικές προτάσεις» για να αποτρέψει οποιαδήποτε πρόωρη διάλυση του Ράιχσταγκ.

Πάουλ Λέμπε
(14 Δεκ 1875 - 3 Αυγ 1967)

Μια αριστοτεχνική κίνηση, την οποία κατεύθυνε αστραπιαία ο Αρχηγός από το διπλανό παλάτι του Προέδρου του Ράιχσταγκ κατά τη διάρκεια αυτού του αξέχαστου διαλείμματος των 20 λεπτών της συνέλευσης της 12ης Σεπτεμβρίου, επέτρεψε στον Γκέρινγκ να αποτρέψει την αιφνιδιαστική επίθεση του καγκελάριου Πάπεν. Με 212 ψήφους έναντι 42, η κυβέρνηση – πριν προλάβει να την αποτρέψει – πήρε ψήφο δυσπιστίας, η οποία – ακόμα και αν δεν αναγνωρίστηκαν οι τυπικές συνέπειες – αποδείκνυε σε όλο τον κόσμο ότι αυτό το υπουργικό συμβούλιο ήταν μια κυβέρνηση χωρίς την υποστήριξη του λαού.

Ο Πάπεν δεν παραιτήθηκε. Ο Πρόεδρος του Ράιχ διέλυσε το Ράιχσταγκ. Στις 17 Σεπτεμβρίου, το υπουργικό συμβούλιο αποφάσισε να προκηρύξει νέες εκλογές για τις 6 Νοεμβρίου.

Καθώς ξεκινούσαμε την τέταρτη πτήση μας πάνω από τη Γερμανία στις 11 Οκτωβρίου, ο Αρχηγός γνώριζε ότι έμπαινε στην πιο σκληρή προεκλογική εκστρατεία που χρειάστηκε να αντέξει το NSDAP. Η εκστρατεία του 1932 είχε εισέλθει στην στρατηγικά αποφασιστική της φάση.

Στις 31 Ιουλίου, το NSDAP βρισκόταν στο ζενίθ της ανόδου του. Από εκείνη την ημερομηνία, εδώ και δυόμισι μήνες, ο αγώνας μαίνεται χωρίς να έχει ληφθεί καμία απόφαση ούτε καν να φαίνεται. Η πλειοψηφία των ψηφοφόρων δεν μπορούσε να αντιληφθεί την κατάσταση. Όλα ήταν εναντίον μας. Οι «δορυφόροι» ήταν ασταμάτητοι. Έπρεπε να φοβόμαστε την ψυχική και τη σωματική φθορά μεταξύ των ασθενέστερων στοιχείων. Πολλές απώλειες ήταν αναπόφευκτες. Αλλά εάν επικρατούσε η αποθάρρυνση, θα μπορούσε ενδεχομένως να μετατραπεί σε καταστροφή.

Ο Αδόλφος Χίτλερ συνειδητοποίησε πλήρως ότι σε αυτή τη φάση του αγώνα, στην οποία η τύχη του πολέμου συνήθως κυμαίνεται, η

μεγαλύτερη επιμονή και δύναμη δικαιολογούν την απόφαση. Βασίστηκε σε αυτή την αρχή. Δεδομένου ότι η αποφασιστικότητα βρισκόταν στα χέρια του, προέβλεψε την τελική νίκη με μαθηματική ακρίβεια – **με την προϋπόθεση ότι το κίνημα άντεχε**.

Η πίστη που έδειξε το κίνημα στον Αρχηγό του αυτούς τους μήνες είναι πέρα από κάθε έπαινο. Τώρα ο Αρχηγός καρπωνόταν την ανταμοιβή της 13ης Αυγούστου. Πίστη στην πίστη! Κατά τις 50 μεγάλες συγκεντρώσεις αυτής της προεκλογικής εκστρατείας, είδαμε αυτή την πίστη στις εκκωφαντικές επευφημίες των μαζών, διαβάσαμε αυτή την πίστη στα μάτια του ενθουσιασμένου πλήθους. Αναμφίβολα, ο κόσμος στάθηκε ακλόνητος στο πλευρό του Αδόλφου Χίτλερ! Με καθαρή συνείδηση, και από εσωτερική πεποίθηση, μπόρεσα να προβλέψω αυτό το συμπέρασμα στο κοινό τέσσερις ημέρες πριν από τις 6 Νοεμβρίου.

Σαν αποτέλεσμα αυτής της Νιβελύγγιας πίστης, οι ελπίδες των αντιπάλων μας για την προεκλογική εκστρατεία κατέρρευσαν στις 6 Νοεμβρίου. Και αυτό που για άλλη μια φορά φάνηκε σε πολλούς σαν ήττα εκ πρώτης όψεως μετατράπηκε στη μεγαλύτερη εσωτερική νίκη: κάτω από τις πιο δύσκολες δυνατές συνθήκες, κάτω από πίεση που καμία πολιτική οργάνωση στον κόσμο δεν θα μπορούσε να αντέξει, το κίνημα άντεξε και παρέμεινε ακλόνητο. Με 196 έδρες βγήκε από την πιο κρίσιμη ώρα του αγώνα του με περισσότερη εσωτερική δύναμη από ποτέ.

Το NSDAP είχε περάσει τη δοκιμασία του. Για τον Αρχηγό, αποδείχθηκε αδιαμφισβήτητα ότι μπορούσε να λειτουργήσει με το κίνημά του σαν πολιτικό όργανο εξουσίας, ό,τι κι αν προέκυπτε.

Αυτά που ακολούθησαν ήταν απλώς αναπόφευκτα και αντιμετωπίστηκαν με σιγουριά κάτω από την αριστοτεχνική, πολιτική τακτική του Αδόλφου Χίτλερ.

Η Νεολαία κάτω από τον Αγκυλωτό σταυρό

Η νεολαία και ο εθνικοσοσιαλισμός μεταξύ τους ουσιαστικά σχετίζονται, είναι τελικά δύο τρόποι έκφρασης ενός και του αυτού όρου. Η νεολαία είναι ο αγώνας για μια νέα, προοδευτική μορφή ζωής. Ο εθνικοσοσιαλισμός είναι η οργανωμένη θέληση της νεολαίας. Η γερμανική νεολαία και το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα είναι εσωτερικά ένα σαν την άνοιξη και τη φύση που αναδύει νέα ζωή.

Το υλικό και ηθικό βάρος του άναρχου κράτους του Νοεμβρίου και της απελπισίας του Έθνους, βάραιναν περισσότερο τη γερμανική μεταπολεμική νεολαία. Στον εθνικοσοσιαλισμό, λοιπόν, αυτή η γερμανική νεολαία, δίπλα στο λίκνο της οποίας είχε σταθεί ο πόλεμος και τώρα δεν έλαμψε ούτε μια αχτίδα φωτός για να φωτίσει το σκοτεινό της μέλλον, ένιωσε το δικό της αντίστοιχο και τη νέα μορφή ζωής με εθνικό περιεχόμενο μέσα στην οποία μπορούσε να ξεδιπλώσει και να διαμορφώσει τις προοδευτικές της δυνάμεις για νέα ανάπτυξη. Είναι έκπληξη το γεγονός ότι η κλήση αφύπνισης του Αδόλφου Χίτλερ βρήκε το πιο γόνιμο έδαφος στις καρδιές της γερμανικής νεολαίας, ότι η γερμανική νεολαία – προτού καν η νυσταγμένη αστική τάξη καταλάβει τι διακυβευόταν – ξεχύθηκε στο Μέτωπο των Καφέ για να πολεμήσει για την τιμή και την ανάσταση της Γερμανίας;

«Όποιος έχει τη νεολαία έχει και το μέλλον» – λέει μια πολύ αληθινή πολιτική παροιμία. Αναρωτιέται κανείς γιατί οι φιλελεύθεροι-δημοκράτες-μαρξιστές αντίπαλοί μας, που συνέχισαν να χρησιμοποιούν αυτή τη παροιμία, δεν μπόρεσαν ακόμη να κερδίσουν τους νέους και ποτέ ένα μέλλον. Η εξήγηση είναι απλή. Γιατί αυτοί οι μη προοδευτικοί άντρες του χθες δεν μπόρεσαν καν να καταλάβουν τη βαθύτερη έννοια αυτής της παροιμίας, στην επιφανειακή τους παρατήρηση των πραγμάτων. Όποιος έχει τη νεολαία έχει και το μέλλον. Ναι πράγματι! Αλλά μόνο όσοι έχουν μέλλον έχουν και τη νεολαία! Το μέλλον του έθνους βρισκόταν στην εθνικοσοσιαλιστική ιδέα, στο νεαρό εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα, που είχε αναπτυχθεί από τον ίδιο τον λαό και διέλυε όλες τις παλαιές κομματικές μορφές. Η λαχτάρα τους για μια νέα ιδέα και το αγνό, ενστικτώδες συναίσθημά τους, έκανε τους νέους μας να αναγνωρίσουν γρήγορα την αποφασιστική αξία του κινήματος για το μέλλον και το μέγεθος της προσωπικότητας του Αρχηγού.

Η Νεολαία στάθηκε στο πλευρό του Χίτλερ, γιατί ήξερε ότι αυτός προσωποποιούσε τη Νεολαία του Έθνους. Φέρει το όνομά του με περηφάνια.

Από την αρχή, ο ίδιος ο Αρχηγός εκτίμησε ιδιαίτερα την τεράστια σημασία της νεολαίας για το κίνημα. Όχι η παλιά γενιά, αλλά μόνο μια νέα γενιά, αδιάφθορη από το καταστροφικό δηλητήριο της παγκόσμιας ιδέας των κυβερνώντων τάξεων, θα μπορούσε να κρατήσει τη νέα Γερμανία στους ώμους της. Ο ένθερμος ιδεαλισμός της γερμανικής νεολαίας, απεριόριστος και αδιάσπαστος, ήταν ακόμα το ζωντανό ρεύμα δύναμης του λαού, που έμελλε να εμπνεύσει το κίνημα και θα μπορούσε τελικά να ξεσηκώσει ολόκληρο το έθνος από τον λήθαργο σε μια μεγάλη εξέγερση.

Η ενθουσιώδης νεολαία ήταν το στοιχείο το οποίο συνδυάστηκε με την εθνικοσοσιαλιστική ιδέα και έτσι η νέα Γερμανία μπόρεσε να αναδυθεί από αυτά.

Ο Αρχηγός πάντα έδινε ιδιαίτερη προσοχή στη συστηματική απόκτηση και τη συγκέντρωση νεαρών οπαδών. Κάλεσε κυρίως τους πολύ νεαρούς οπαδούς να οικοδομήσουν τη γερμανική κοινότητα, η οποία ξεκινά από την παιδική ηλικία και τελειώνει με τα γεράματα. Η Ημέρα της Νεολαίας του Ράιχ που γιορτάστηκε στις 2 Οκτωβρίου 1932 στο Πότσνταμ, όταν περισσότεροι από 70.000 Γερμανοί νέοι και νέες της νεολαίας του Χίτλερ παρέλασαν, θα είναι για πάντα μια από τις πιο περήφανες αναμνήσεις της Εθνικοσοσιαλιστικής Νεολαίας από την εποχή του μεγάλου αγώνα. Η ημέρα νίκης της γερμανικής νεολαίας στο στάδιο της Νυρεμβέργης με αφορμή την Ημέρα του Κόμματος του Ράιχ, στις 2 Σεπτεμβρίου 1933 ήταν το αποκορύφωμα του ακαταπόνητου αγώνα της Νεολαίας, που θα συνεχιστεί με τη βοήθεια του κράτους, του κράτους της Γερμανικής Νεολαίας. Η ένωση των μικρότερων παιδιών (Jungvolk), η νεολαία του Χίτλερ (Hitlerjugend), ο σύλλογος γερμανίδων κοριτσιών (Bund Deutscher Mädel), οι σχολικές ενώσεις (Schülerbund) και οι φοιτητικές ενώσεις (Studentenbund), που σήμερα συνοψίζονται στην ηγεσία της νεολαίας του Ράιχ κάτω από τη διοίκηση του άξιου διοργανωτή της νεολαίας Μπάλντουρ φον Σίραχ, είναι οι χώροι εκπαίδευσης και πολιτικής κατάρτισης της γερμανικής νεολαίας στο ιδεαλιστικό πνεύμα του εθνικοσοσιαλισμού.

Μπάλντουρ φον Σίραχ
(9 Μαι 1907 - 8 Αυγ 1974)

«Η νεολαία πρέπει να καθοδηγείται από τη νεολαία», είναι η ψυχολογικά σωστή, ορθή αρχή του Αδόλφου Χίτλερ, την τήρηση της οποίας η αστική μας «εκπαίδευση των νέων» πλήρωσε βαριά και δίκαια. Τι νόημα έχουν οι θρήνοι της αστικής τάξης για την «πολιτικοποίηση των νέων», όταν ξέρουμε ότι παραμέλησή τους ήταν ένας από τους κύριους λόγους για τη σιωπηλά αποδεκτή πτώση του προηγούμενου κράτους; Είναι προτιμότερο να εκπαιδεύσουμε τη νεολαία για τη νέα ιδέα του κράτους, για το έθνος από νωρίς, παρά να την παραδώσουμε τα επόμενα χρόνια στο έλεος ξένων επιρροών και αποπλανητών, όταν δεν έχουν τη δύναμη

της γνώμης όσον αφορά τις παγκόσμιες υποθέσεις και την πολιτική. Ο εθνικοσοσιαλισμός θεωρεί ότι η κοσμοθεωρητική και πολιτική διαπαιδαγώγηση της νεολαίας μας στον γερμανικό ιδεαλισμό είναι ζωτικής σημασίας για το γερμανικό έθνος – πεποίθηση από την οποία ο Αρχηγός δεν θα κλονιστεί ποτέ.

Δεν είναι όμως μόνο αυτό το αυτονόητο ενδιαφέρον για το κράτος και για την πολιτική, αλλά μάλλον ακόμη περισσότερο η εθνική-ανθρώπινη στοργή του, που εξηγεί τη μεγάλη αγάπη και εκτίμηση του Αρχηγού για τη γερμανική νεολαία. Η γερμανική νεολαία – αυτό μπορώ να το πω, μετά από όλα όσα μπόρεσα να ζήσω προσωπικά – είναι η λιακάδα στη σκληρή και πολυάσχολη ζωή του Αδόλφου Χίτλερ. Εκατοντάδες φορές έχω παρατηρήσει την αγνή και απόλυτη χαρά που νιώθει ο Αρχηγός στη θέα των παιδιών της Γερμανίας. Είτε του φέρνουν λουλούδια και τον χαιρετούν κατά τη διάρκεια μιας συνάντησης, είτε συνωστίζονται στο αυτοκίνητό μας στα ταξίδια μας, ζητωκραυγάζοντας και χαιρετώντας, είναι το ίδιο, «Τα αγαπώ, αυτά τα χαμογελαστά αγόρια και τα ξανθά κορίτσια» – μας λέει συχνά ο Αρχηγός, όταν έχουμε περάσει ένα νεανικό χαρούμενο πλήθος.

Σπάνια ο Αρχηγός προσπερνά τη νεολαία του Χίτλερ ή τα κορίτσια του Χίτλερ στους επαρχιακούς δρόμους, χωρίς να εμπλουτίσει τα ταμεία τους. Η χαρά του για τη νεολαία είναι πάντα η ίδια. Όταν παρελαύνει η νεολαία του Χίτλερ και μπροστά παίζει η μπάντα, ή όταν συναντάμε στο δρόμο μια συγκέντρωση της νεολαίας, τότε το πρόσωπο του Αρχηγού φωτίζεται και τα καταγάλανα μάτια του γίνονται ιδιαίτερα φωτεινά. Η αφοσίωση της νεολαίας στον Αρχηγό είναι αμοιβαία. Ο Αδόλφος Χίτλερ αγαπά τη γερμανική νεολαία, όπως ακριβώς τον λατρεύει κι αυτή.

Ο Αρχηγός του έθνους μας έχει στηρίξει κάθε ελπίδα και εμπιστοσύνη στη γερμανική νεολαία, σε αυτήν βλέπει τους ζωντανούς εγγυητές του μέλλοντός μας και της ύπαρξης του έθνους μας. Και γι' αυτό είναι αυτονόητο να την βλέπει από εθνική και φυλετική σκοπιά. «Δεν θα θεωρούσα το μέλλον της Γερμανίας τόσο ασφαλές, αν η φυλή μας δεν είχε τόσο ωραία παιδιά», παρατήρησε πρόσφατα. Από τις δικές του παρατηρήσεις, ο Αρχηγός έχει καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η φυλετική βελτίωση του γερμανικού λαού αυξάνεται.

Ο εθνικοσοσιαλισμός γνωρίζει καλά ότι η νεολαία και μόνο, σαν η πιο αγνή έκφραση της καταιγιστικής επαναστατικής βούλησης του κινήματος, κουβαλά και το μέλλον της μέσα της. Και γι' αυτό το αιώνιο ρεύμα της νεολαίας, που έχει ανεβάσει το κίνημά μας και που συνεχώς διαμορφώνει και ανανεώνει τη θέλησή του, δεν θα λιμνάσει στις τάξεις του. Και αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο, εάν μεμονωμένοι ηγέτες χάσουν την ενέργειά τους, άλλες νέες δυνάμεις με ισχυρή θέληση πρέπει να βγουν μπροστά για να κρατήσουν τη σημαία. Μη κρίνετε εσφαλμένα: το άτομο μπορεί να αποκτήσει αθάνατη πίστη για το κίνημα σαν πρωτοπόρος σε μια από τις εποχές που είναι γεμάτες με τις

περιπέτειές του, και όμως η ανταμοιβή που του αξίζει δεν θα πρέπει ούτε να εμποδίζει την πρόοδο του κινήματος σε βάρος του κινήματος και του γιγαντιαίου εθνικού του στόχου, ούτε να ανακόπτει την ορμή του. Αυτό δεν συνέβη ποτέ στην πρακτική του εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος, ούτε θα γίνει ποτέ έτσι, ούτε κατ' αρχήν ούτε σε καμία μελλοντική περίσταση.

Οι νέες, με ισχυρή θέληση δυνάμεις που αναδύονται από κάτω και στις οποίες κοιμόντουσαν οι ανεκμετάλλευτες ικανότητες, πρέπει πάντα να βρίσκουν ανοιχτή την πόρτα πάνω στην οποία είναι γραμμένη η λέξη: επίδοση. Αν η στασιμότητα, η οπισθοδρόμηση και τα γηρατειά, σήμαιναν θάνατο για τους άλλους, τότε ο εθνικοσοσιαλισμός θα διακηρύττει πάντα με χαρά τα δικαιώματα της νεολαίας.

Στο νέο κράτος, έχει προκύψει ένα ιδιαίτερα υπεύθυνο καθήκον για τη Γερμανίδα που επιλέχθηκε να διευθύνει τη γερμανική νεολαία. Οι Γερμανίδες ανέκαθεν αναγνώριζαν αυτό το καθήκον, καθώς έχουν ήδη δώσει τόσο λαμπρές αποδείξεις ακλόνητης πίστης, ανιδιοτελούς αφοσίωσης και απαράμιλλης πίστης στο γερμανικό κίνημα για την ελευθερία στον αγώνα μέχρι τώρα.

Οι γυναίκες είναι οι καλύτεροι προπαγανδιστές για το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα, κυρίως εκεί που βρίσκεται η πραγματική σφαίρα της δραστηριότητάς τους, η οποία είναι απίστευτα σημαντική για το κίνημα, μεταξύ των νέων και στους οικογενειακούς κύκλους. Αυτό είναι κάτι που πρέπει να το πούμε. Ο Αρχηγός έχει εκφράσει αρκετές φορές την ιδιαίτερα μεγάλη του ιδέα για τις γυναίκες. Γνωρίζει τι ακριβώς οφείλει το κίνημα στις γυναίκες σαν το σταθερό στοιχείο που δεν έχει αγγιχτεί από κανένα αμφιταλαντευόμενο διανοητικισμό.

«***Οι γυναίκες έχουν σώσει το κίνημα πολλές φορές***», μου είπε κάποτε ο Αρχηγός, καθώς, συγκινημένος από τη μεγάλη αφοσίωση και πίστη που του εξέφρασαν, μιλούσε για τις γυναίκες. «***Χωρίς τη βοήθεια των γυναικών δύσκολα θα ήταν δυνατό για μένα να αναδιοργανώσω το κόμμα το 1924 μετά τη φυλάκισή μου***». Σε μια εποχή, που οι πολιτικές και οι προσωπικές απογοητεύσεις συσσωρεύονταν, και ακόμη και η διανόηση των ανδρών άρχισε να αμφιταλαντεύεται, οι γυναίκες με την ακλόνητη πίστη τους και το ενστικτώδες συναίσθημά τους, έδωσαν στον Αρχηγό αξέχαστη απόδειξη πίστης στην εθνικοσοσιαλιστική ιδέα.

Και παρόλο που σήμερα, ο μεγαλύτερος ενθουσιασμός για τον Αδόλφο Χίτλερ και για το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα βρίσκεται στις καρδιές των Γερμανίδων, παρόλο που το κίνημά μας κατηγορείται – πολύ άδικα – ότι στέρησε τις γυναίκες από τα πολιτικά τους δικαιώματα, αυτό αποδεικνύει περίτρανα ότι η Γερμανίδα, σύμφωνα με την ενδόμυχη φύση της, δεν επιθυμεί να ασχοληθεί ενεργά με την πολιτική και ποτέ δεν ένιωσε άνετα σε αυτή την πολιτική δραστηριότητα. Ο Αδόλφος Χίτλερ έχει κερδίσει τις καρδιές των Γερμανίδων για τον εαυτό του και για το κίνημα, επειδή ο εθνικοσοσιαλισμός έχει αποκαταστήσει τον ηρωισμό και την πειθαρχία

στο γερμανικό έθνος, επειδή έχει αποκαταστήσει το δικαίωμα στη ζωή της γερμανικής νεολαίας, την ελευθερία και την αξιοπρέπεια του έθνους. Και έτσι, τελικά και το μέλλον της Γερμανίας βρίσκεται στα χέρια της Γερμανίδας, στην ανατροφή των παιδιών της.

Έτσι, στη θέση της άγνωστης Γερμανίδας, που πιστεύει στον Χίτλερ και εργάζεται τόσο γενναία και προωθεί τη γερμανική της αποστολή, θα πρέπει να στηθεί ένα απλό μνημείο.

Παρεμβολή

Οι εξωτερικές επιπτώσεις της 6ης Νοεμβρίου φάνηκαν πολύ σύντομα. Με την πολιτική και οικονομική κατάσταση να γίνεται όλο και πιο ανυπόφορη, το δημόσιο κάλεσμα για τον Χίτλερ γινόταν όλο και πιο δυνατό. Αλλά η προσφορά διαπραγματεύσεων που έσπευσε να κάνει η κυβέρνηση σε όποιον ήταν «πρόθυμος να συνεργαστεί» έμοιαζε με το αίτημα των βουλευτών που έρχονται με τη λευκή σημαία για να καλέσουν τον θριαμβευτή νικητή να υποταχθεί στην ηγεσία του ηττημένου στρατηγού.

Στις 13 Νοεμβρίου, ο Πάπεν κάλεσε τον Αρχηγό σε νέα συζήτηση. Ο Αδόλφος Χίτλερ απάντησε αρνητικά. Ήθελε να σώσει τη Γερμανία και όχι το υπουργικό συμβούλιο. Η 13η Αυγούστου δεν έπρεπε να επαναληφθεί!

Ακόμη και η παραίτηση του Πάπεν στις 17 Νοεμβρίου, η οποία μεταβίβασε τώρα απευθείας την πολιτική απόφαση στον Πρόεδρο του Ράιχ, δεν παραπλάνησε τον Αρχηγό ως προς την πραγματική κατάσταση. Όταν έφτασε την ίδια μέρα η τηλεγραφική πρόσκληση από τον Μάισνερ, γραμματέα του γραφείου του προέδρου, για επίσκεψη στον Πρόεδρο του Ράιχ στις 19 Νοεμβρίου, είχε τις επιφυλάξεις του μετά τις εμπειρίες των τελευταίων μηνών. Ζήτησε όλα τα σημεία συζήτησης να τεθούν υπό μορφή γραπτού.

Όττο Μάισνερ
(13 Μαρ 1880 - 27 Μαι 1953)

Τα γεγονότα που ακολούθησαν από τις 19 έως τις 23 Νοεμβρίου είναι γνωστά στο κοινό ως επί το πλείστον από την δημοσίευση του καθενός από τα πρωτότυπα έγγραφα. Στις 19 Νοεμβρίου στις 11.30 π.μ., ο Αρχηγός επισκέφθηκε τον Πρόεδρο του Ράιχ. Όταν έφυγε από την παλιά Καγκελαρία του Ράιχ υπό τις επευφημίες του πλήθους, όλοι περίμεναν ένα υπουργικό συμβούλιο του Χίτλερ.

Ο Αρχηγός ήξερε ότι τα πράγματα θα εξελίσσονταν διαφορετικά. Στα κεντρικά μας γραφεία στο Κάιζερχοφ, κανείς δεν είχε καμία αμφιβολία γι' αυτό. «Αν ο Χίτλερ δεν γίνει καγκελάριος τώρα, θα γίνει σε τέσσερις μήνες. Μπορεί να περιμένει!» έγραψε ο Πρόεδρος της τράπεζας ροτ Ράιχ, Δρ. Σαχτ.

Τη Δευτέρα 21 Νοεμβρίου, στις 10:30 π.μ., πραγματοποιήθηκε η δεύτερη συνάντηση με τον Πρόεδρο του Ράιχ, ενώ την Κυριακή που

μεσολάβησε, ο Πρόεδρος του Ράιχσταγκ Γκέρινγκ, ο οποίος είχε σπεύσει από τη Ρώμη με πτήση ρεκόρ, προέβη σε ενημερωτική διευκρίνιση της κατάστασης στα κόμματα.

Η αλληλογραφία, που ακολούθησε τώρα μεταξύ του Αρχηγού και του γραφείου του Προέδρου του Ράιχ, αποκάλυψε την υπεροχή του Αδόλφου Χίτλερ έναντι της κυβέρνησης σε όλο της το μέγεθος. Αυτή η αλληλογραφία είναι ένα ιστορικό ντοκουμέντο.

Δεδομένου ότι οι διαπραγματεύσεις απειλούσαν να εκφυλιστούν σε συνταγματικές διαμάχες μεταξύ των δύο πλευρών, ο Αδόλφος Χίτλερ έκοψε απότομα τον γόρδιο δεσμό στις 23 Νοεμβρίου με το υπόμνημά του προς τον Πρόεδρο του Ράιχ στο οποίο παρουσίασε με πολύ σαφείς και ξεκάθαρες προτάσεις την πρόθεσή του για τον σχηματισμό κυβέρνησης υπό την υπεύθυνη ηγεσία του.

Ήταν οι ίδιες εθνικές πολιτικές αρχές και τα ίδια συνταγματικά αξιώματα βάσει των οποίων ο Αρχηγός σχημάτισε την κυβέρνηση της εθνικής εξέγερσης δύο μήνες αργότερα. Εκείνη την εποχή ο Πρόεδρος του Ράιχ πίστευε ότι έπρεπε να απορρίψει αυτές τις προτάσεις.

Αλλά αυτή τη φορά, το παιχνίδι τακτικής των αντιπάλων μας, όταν ο αντιπρόσωπός τους στρατηγός φον Σλάιχερ έβγαινε όλο και περισσότερο από το σκοτάδι, ματαιώθηκε δημόσια. Το γραφείο Τύπου της κυβέρνησης του Ράιχ προσπάθησε ακόμη την τελευταία στιγμή να αποτρέψει τη δημοσίευση της ανταλλαγής επιστολών με συστάσεις στο Κάιζερχοφ, δηλαδή να την καθυστερήσει μέχρι να «ενημερώσει» τον Τύπο. Αλλά μάταια. Καταφέραμε να κερδίσουμε την κρίσιμη μισή ώρα από την κυβέρνηση με μια συνέντευξη Τύπου που εκτυλίχτηκε αστραπιαία.

Παραδώσαμε τα πρωτότυπα έγγραφα στον Τύπο, την ίδια στιγμή που παραδόθηκε η τελευταία καταληκτική επιστολή του Χίτλερ στην Βίλχελμ-στρασσε[4]. Ο κόσμος θα μπορούσε να αποφασίσει μόνος του. Ο Αδόλφος Χίτλερ δικαιώθηκε μπροστά σε όλο το έθνος!

Η Καγκελαρία του Ράιχ στην Βίλχελμ-στρασσε στο Βερολίνο το 1932

«***Θα υπάρξει ένα νέο υπουργικό συμβούλιο με μερικές εξωτερικές αλλαγές, αλλά με το ίδιο πνεύμα. Και σε λίγους μήνες, το τέλος του θα είναι χειρότερο από το ξεκίνημά του σήμερα. Τότε θα έρθει η ώρα που θα πρέπει να μας προσεγγίσουν για τρίτη***

4. Στην οδό Βίλχελμ-στρασσε βρισκόταν η Καγκελαρία του Ράιχ. (Σ.τ.μ.)

φορά. »

Με μια πραγματικά προφητική ματιά, ο Αρχηγός το προέβλεψε στις 26 Νοεμβρίου, στο ταξίδι της επιστροφής από το Βερολίνο στη Βαϊμάρη.

Στο Κάιζερχοφ

Το όνομα αυτού του ξενοδοχείου στην Βίλχελμ-πλατς στο Βερολίνο είναι στενά συνδεδεμένο με την ιστορία του NSDAP και τον αποφασιστικό αγώνα του για την εξουσία. Κάθε παιδί το γνώριζε: εδώ έστηνε ο Αρχηγός το «στρατηγείο» του, όποτε ζητήθηκε η παρουσία του στην πρωτεύουσα του Ράιχ τα τελευταία χρόνια για συναντήσεις με τις ανώτατες αρχές του Ράιχ.

Έξω από τα κεντρικά γραφεία του NSDAP στο ξενοδοχείο Κάιζερχοφ, στο Βερολίνο το 1932

«Ο Αδόλφος Χίτλερ στο Κάιζερχοφ!» Όταν οι εφημερίδες κυκλοφορούσαν με αυτόν τον τίτλο, τότε όλο το κοινό σταματούσε, ο κόσμος κρατούσε την ανάσα του και οι αξιωματούχοι και στις δύο πλευρές της Βίλχελμ-στρασσε ένιωθαν ανήσυχοι. Και κάθε φορά ξανάρχιζε ο σκληρός αγώνας του Αρχηγού με τους αντιπάλους του.

Πόσα έχουν γραφτεί για το Κάιζερχοφ! Και επιπλέον, τι αποφάσεις, ζωτικής σημασίας έχουν παρθεί εδώ, τι κρίσιμες σκηνές έχουν διαδραματιστεί μέσα στα τείχη του!

Με την απαραίτητη αυτοσυγκράτηση, με τη μέγιστη πειθαρχία, ο εθνικοσοσιαλιστικός Τύπος παρακολουθούσε την εξέλιξη των γεγονότων όσο αυτά ήταν ακόμη σε ροή.

Αυτό το «ξενοδοχείο πρώτης κατηγορίας» εξακολουθούσε να δίνει στον αντίπαλο Τύπο – αφού ο Αρχηγός δεν έκανε ποτέ αυτό που ήλπιζε ο συστημικός Τύπος – υλικό για την πιο διαβόητη ρητορική μίσους. Μόλις ο Αρχηγός έμπαινε στο Κάιζερχοφ άρχιζαν οι μηχανορραφίες και οι φανταστικές ερμηνείες, γιγάντια ψέματα διαδίδονταν στο εξωτερικό με σκοπό να επηρεάσουν την εξέλιξη των γεγονότων εις βάρος μας.

«***Ο Αρχηγός των εργατών σε ένα πολυτελές ξενοδοχείο***» ήταν η επωδός που επαναλαμβανόταν στις εφημερίδες εκείνων των κομμάτων, των οποίων οι ευκατάστατοι παχουλοί ηγέτες τιμούσαν με την παρουσία τους τα διεθνή ξενοδοχεία της Ελβετίας και της Γαλλικής

Ριβιέρας.

Γιατί ο Αρχηγός επέλεξε αυτό το ξενοδοχείο για τον χώρο εργασίας του, του οποίου τις «ανέσεις» και τις σύγχρονες ευκολίες του θα μπορούσαμε να χρησιμοποιήσουμε ελάχιστα; Στην κατάσταση που βρισκόμασταν και πολύ περισσότερο ο Αρχηγός δεν μας ένοιαζε πολύ η ατμόσφαιρα ενός τέτοιου σπιτιού. Λόγοι σκοπιμότητας ήταν οι λόγοι που οδήγησαν στην επιλογή αυτής ακριβώς της έδρας.

Πρώτα απ' όλα, σε αυτό το σημείο του αγώνα, ήταν καθήκον του Αρχηγού απέναντι στο κίνημά του να λάβει υπόψη του τη νοοτροπία των διαπραγματευτών εταίρων του, για να ακολουθήσει την ψυχολογική τους στάση. Από αυτή την άποψη, το Κάιζερχοφ ήταν «αντιπροσωπευτικό».

Ύστερα, και αυτός ήταν ένας σημαντικός λόγος, η θέση στην οποία βρισκόταν το Κάιζερχοφ συμβόλιζε ξεκάθαρα την ιδεολογική πάλη μεταξύ των δύο αντιπόδων, τον τελικό αγώνα της νέας Γερμανίας ενάντια στο φθαρμένο σύστημα. Από το γραφείο του, ο Αδόλφος Χίτλερ έβλεπε την Καγκελαρία του Ράιχ στην άλλη πλευρά της Βίλχελμ-πλατς, όπου ήταν τοποθετημένες οι εχθρικές νάρκες και όπου με πονηριά και δόλο σχεδίαζαν πώς να κλείσουν την πόρτα της εξουσίας, ακόμη και τώρα, μπροστά στο προοδευτικό κίνημα.

Η τρομακτική κραυγή: «Ο Αννίβας προ των πυλών», που κάποτε προκαλούσε φόβο και τρόμο στην καρδιά της Ρώμης, επαναλήφθηκε εδώ με μεταφορική έννοια μόλις ο Αδόλφος Χίτλερ μπήκε στο Κάιζερχοφ. Ακόμη και η εξωτερική εικόνα, καθώς οι διαπραγματεύσεις εξελίσσονταν, προσέφερε έναν προφανή παραλληλισμό. Ο Αδόλφος Χίτλερ στεκόταν μπροστά στις πύλες – όχι του Βερολίνου, το οποίο είχε από καιρό κατακτήσει εσωτερικά, – πολιορκούσε, την πύλη του οίκου από τον οποίο ο Μπίσμαρκ είχε κυβερνήσει το γερμανικό Ράιχ, για να το καταλάβει.

Λόγω της παντελούς ανεπάρκειας της αστυνομικής δύναμης και όλων των μέσων εξουσίας του κράτους, ένας επιπλέον λόγος συνιστούσε το Κάιζερχοφ, το οποίο βρίσκεται στην περιοχή στην οποία απαγορεύονταν οι διαδηλώσεις. Ο Αρχηγός, που δούλευε μέρα και νύχτα στο ξενοδοχείο του, που πάλευε να πάρει κρίσιμες αποφάσεις με την πιο βαριά ευθύνη, διεξήγαγε ζωτικής σημασίας προπαρασκευαστικές διασκέψεις για αυτές τις αποφάσεις, και επομένως ούτε μπορούσε ούτε έπρεπε να εκτεθεί σε διαδηλώσεις οποιουδήποτε είδους. Ήταν σημαντικό γι' αυτόν να μην ενοχλείται από τις μαρξιστικές πομπές, ούτε από τα ουρλιαχτά των διερχόμενων κομμουνιστών ορδών.

Πώς έμοιαζε αυτό το «στρατηγείο», πώς ήταν η ζωή μας εκεί σε μια από τις μεγάλες μέρες του αγώνα μας; Θα μπορούσαν καλύτερα να συγκριθούν με ένα στρατόπεδο. Όλα έφεραν τη σφραγίδα της προσωρινότητας. Όσο γρήγορα εμφανιζόμασταν, τόσο απρόσμενα εξαφανιζόμασταν. Μερικές φορές παίρναμε δωμάτια μόνο για την ημέρα και περνούσαμε μόνο λίγες ώρες στο Κάιζερχοφ. Μερικές φορές έπρεπε

να ετοιμάσουμε βαλίτσες μέσα σε λίγα λεπτά. Μας φαντάζομαι τώρα που φεύγαμε από το ξενοδοχείο βιαστικά δέκα λεπτά πριν από την αναχώρηση της ταχείας για το Μόναχο και να επιβιβαζόμαστε στα αυτοκίνητα για ένα ξέφρενο ταξίδι στον σιδηροδρομικό σταθμό.

Κατά τη διάρκεια της διαμονής του σε αυτό το ξενοδοχείο, πολύ σπάνια κατέβαινε από το γραφείο του στον επάνω όροφο, στην πιο απομακρυσμένη γωνία του μεγάλου διαδρόμου, στο στρογγυλό τραπέζι που είχε προοριστεί για αυτόν, τους οπαδούς και τους επισκέπτες του, στη γωνία του σαλονιού. Έμενε σχεδόν πάντα στα δωμάτιά του στον πρώτο όροφο, όπου έτρωγε συνήθως τα γεύματά του.

Στην αίθουσα υποδοχής του Αρχηγού, η μια συζήτηση διαδεχόταν την άλλη. Μέχρι αργά το βράδυ. Στον προθάλαμο χτυπούσε πάντα το τηλέφωνο. Μιλούσε στο τηλέφωνο ασταμάτητα από όλα τα διαθέσιμα μέρη, καλούσαν από παντού. Το τηλεφωνικό κέντρο του Κάιζερχοφ δεν ήταν ποτέ τόσο απασχολημένο. Το προσωπικό του ξενοδοχείου έκανε καταπληκτικά πράγματα και κατέβαλε τη μεγαλύτερη δυνατή προσπάθεια για να συνδέσει τον αδιάκοπο αριθμό κλήσεων.

Εν τω μεταξύ, το λόμπι του ξενοδοχείου έσφυζε από ζωή. Υπήρχε ένα διαρκές πήγαινε-έλα. Τα βαριά χαλιά στις σκάλες εξασθένιζαν τον ήχο των βημάτων. Η μεγάλη περιστρεφόμενη πόρτα περιστρεφόταν χωρίς διακοπή. Οι ηγέτες του κινήματος έρχονταν και έφευγαν, τα κυβερνητικά στελέχη, οι διπλωματικοί και οι επαγγελματικοί επισκέπτες έπρεπε πάντα να ανακοινώνονται. Στον κάτω όροφο και στα δωμάτιά τους, ο βοηθός του Αρχηγού, ο επικεφαλής του Τύπου και άλλα μέλη του προσωπικού, δέχονταν επισκέπτες. Είχε στηθεί ένα πρωτόγονο γραφείο, οι φορητές γραφομηχανές ήταν αυτοσχέδιες και χτυπούσαν ασταμάτητα.

Δημοσιογράφοι του εσωτερικού και του ξένου Τύπου πολιορκούσαν σε μεγάλους αριθμούς το ξενοδοχείο. Ο συστημικός Τύπος είχε κινητοποιήσει τους πιο έξυπνους ρεπόρτερ του. Σε κάθε κρίσιμη φάση του αγώνα γίνονταν συνεντεύξεις Τύπου στο Κάιζερχοφ, που ήταν πάντα κατάμεστες.

Με τέτοιους ρυθμούς δουλειάς, συχνά ξεχνούσαμε τα γεύματα και μερικές φορές μέναμε νηστικοί όλη τη μέρα. Ήμασταν στο Βερολίνο και δεν είδαμε τίποτα από την πόλη. Μερικές φορές τύχαινε να μην βγούμε από αυτόν τον πέτρινο κολοσσό για μια ολόκληρη βδομάδα. Πολύ μετά τα μεσάνυχτα ξαπλώναμε για να ξεκουραστούμε. Λίγες ώρες ύπνου και ξεκινούσε μια νέα μέρα στο Κάιζερχοφ.

Με αυτοπεποίθηση, υπεροχή και ψυχρή ηρεμία, ο Αρχηγός κυριαρχούσε την κάθε στιγμή, κρατούσε τα νήματα στο χέρι του. Ενώ ο συστημικός Τύπος φαντασιωνόταν σε κρίσιμες στιγμές «σοβαρές συγκρούσεις», «ταραχώδεις σκηνές» και «νευρικότητα» στο Κάιζερχοφ, μπερδεύοντας έτσι όχι τις δικές τους υποθέσεις, αλλά τις υποθέσεις του Αδόλφου Χίτλερ, ο τελευταίος καθόταν ήρεμα και δούλευε στο γραφείο του στον επάνω όροφο. Αυτός, που μόνος του ήταν σε θέση να ερευνή-

σει την κατάσταση, διέκρινε τους αληθινούς και τους ψεύτικους φίλους του, για να αποφασίσει τι θεωρούσε ωφέλιμο για το έθνος.

Πολλές επισκέψεις, πολλές διαπραγματεύσεις, διακόπηκαν χωρίς να ληφθεί απόφαση. Μέχρι που τελικά, στις 30 Ιανουαρίου 1933, ο Αρχηγός έκανε μια σύντομη διαδρομή πάνω από την Βίλχελμ-πλατς προς το γραφείο του καγκελάριου του Ράιχ, μέσα σε ατελείωτες επευφημίες. Η πολιορκία τελείωσε, το φρούριο είχε πέσει. Οι πύλες άνοιξαν.

Πώς υπαγορεύει ο Αρχηγός

Έζησα τον Αδόλφο Χίτλερ σαν μαχητή, σαν πολιτικό και σαν άνθρωπο, και όμως ποτέ δεν είδα την δύναμη της προσωπικότητάς του να εκφράζεται πιο χαρακτηριστικά και πρωτότυπα από τις ώρες που σχεδιάζει και συντάσσει τις μεγάλες και αποφασιστικές πολιτικές διακηρύξεις του.

Οι κυβερνητικές δηλώσεις και παρόμοια κρατικο-πολιτικά μανιφέστα των προκατόχων της Καγκελαρίας μετά τον Νοέμβριο έφεραν μέχρι στιγμής ένα λίγο-πολύ διακριτό ίχνος συνδυασμένης εργασίας, στην οποία διακρίνονταν τα χέρια πολλών συνεργατών.

Σήμερα, λοιπόν, υπάρχουν ακόμη πολλοί Γερμανοί που θεωρούν σχεδόν δεδομένο ότι οι κυβερνητικές και άλλες σημαντικές διακηρύξεις του Αδόλφου Χίτλερ, οι οποίες είναι αριστοτεχνικές ως προς το περιεχόμενο και τη μορφή τους, δεν είναι εξ ολοκλήρου προϊόν του μυαλού του, αλλά κατά κάποιο τρόπο περιέχουν και τις ιδέες κάποιων επίσημων ή μη επισήμων συνεργατών.

Εάν διαφωνώ με αυτήν την άποψη από τις δικές μου γνώσεις και από την προσωπική μου εμπειρία από τις μεθόδους εργασίας του Αρχηγού, τότε ελπίζω να συμβάλω στην ολοκλήρωση της εικόνας της προσωπικότητας του Αδόλφου Χίτλερ, για την οποία θα χρησιμεύσουν αυτές οι σελίδες.

Οι διακηρύξεις και οι ανακοινώσεις του Αδόλφου Χίτλερ, τόσο σαν Αρχηγός όσο και σαν Καγκελάριος, είναι το δικό του έργο από την αρχή μέχρι το τέλος!

Ο Αδόλφος Χίτλερ έχει έναν πολύ ιδιαίτερο τρόπο γραφής και υπαγόρευσης. Αντιστοιχεί απόλυτα στη δημιουργική του φύση και είναι πάντα μια εντυπωσιακή εμπειρία για οποιονδήποτε, που έχει την τύχη να βρίσκεται στον πιο στενό κύκλο του, να παρατηρεί τον σχεδιασμό, τη σύνθεση και τη διαμόρφωση των πολιτικών του αποφάσεων.

Οι τολμηρές του ιδέες και η οξύτητα των σκέψεών του, με τις οποίες ο Αρχηγός κυριαρχεί στα σοβαρά προβλήματα, για τα οποία είναι υπεύθυνος να λύσει δεν παραλείπουν ποτέ να εκπλήσσουν. Αυτές οι ιδέες συχνά είναι παρορμητικές και εκφράζονται γρήγορα κατά τη διάρκεια των συνομιλιών. Συχνά παλεύει με τα προβλήματα, παλεύει με αυτά μέσα του για μεγάλο χρονικό διάστημα, αλλά πάντα με τη σιγουριά και τη θριαμβευτική αίσθηση ότι η πνευματική του ανωτερότητα έχει μια λύση που δεν χρειάζεται παρά να βρει.

Μόλις βρεθεί αυτή η λύση κατ' αρχήν και μελετηθεί βαθιά η τακτική

της αντιμετώπιση, τότε ο Αρχηγός υπαγορεύει τις ιδέες του σε συνεχή ροή.

Όπως είναι φυσικό, η τεράστια πνευματική συγκέντρωση που απαιτείται από μια τόσο άμεση υπαγόρευση μιας συνολικής κυβερνητικής δήλωσης, η οποία ερευνά και λαμβάνει υπόψη όλους τους πολιτικούς παράγοντες, είναι δυνατή μόνο σε πλήρη απομόνωση και ιδιωτικότητα.

Σε τέτοιες στιγμές, που ο Αρχηγός υπαγορεύει, ανενόχλητος στο ιδιωτικό του γραφείο, η δημιουργική δύναμη της προσωπικότητάς του έρχεται άμεσα στο προσκήνιο.

Ο απλός εξωτερικός παρατηρητής βλέπει μια εικόνα συσσωρευμένης πνευματικής δύναμης. Εντελώς απορροφημένος στις σκέψεις του, ο Αρχηγός, όταν υπαγορεύει συνήθως διασχίζει την αίθουσα με σταθερά βήματα, μετατρέποντας τις πρωτοποριακές ιδέες σε λέξεις και προτάσεις και τις διαμορφώνει σε μια οριστική, ακαταμάχητη και επιδέξια μορφή. Και όπως το υπαγορεύει, μετά από μια σύντομη επανεξέταση, η εργασία του Αρχηγού εκδίδεται για δημοσίευση.

Αυτό το μικρό απόσπασμα από το πνευματικό εργαστήρι του Αρχηγού είναι χαρακτηριστικό του απολύτως ανεξάρτητου και αυτοσυνείδητου χαρακτήρα του έργου του.

Εάν ολόκληρο το γερμανικό έθνος και μάλιστα ακόμη και ο κόσμος, θαυμάζει σήμερα τις πολιτιστικές δηλώσεις του Αδόλφου Χίτλερ σαν πολιτικά αριστουργήματα, τότε θα πρέπει να τονιστεί, με κάθε σεμνότητα, ότι ο Αρχηγός δεν έχει αναπτύξει τις αντίστοιχες ιδιότητες και τα επιτεύγματά του σε αυτό το θέμα από τότε που έγινε Καγκελάριος του Ράιχ.

Σαν Αρχηγός του NSDAP, δεν ήταν διαφορετικός όλα αυτά τα χρόνια του αγώνα.

Οι ανακοινώσεις του και οι διακηρύξεις του για δεκατέσσερα χρόνια ενέπνεαν το ίδιο πνεύμα και είχαν την ίδια πνευματική, διεισδυτική δύναμη όπως και σήμερα.

Το γεγονός ότι δεν έφτασαν πολύ νωρίτερα στα αυτιά του γερμανικού λαού και του κόσμου, δεν οφείλεται σε καμία περίπτωση στην ασυνέπεια του δημιουργού τους, αλλά στην ανεπάρκεια εκείνων που, έχοντας την εξουσία απέκρυψαν από τον γερμανικό λαό αυτές τις εκφράσεις της θέλησης ενός ευρηματικού πολιτικού, και που σήμερα θαυμάζουν αυτό που περιφρονούσαν μόλις χθες.

Αυτό που μας γεμίζει υπερηφάνεια και ικανοποίηση εμάς τους Εθνικοσοσιαλιστές σήμερα μπορεί να είναι ένα μάθημα για τους άλλους για το μέλλον.

«Πού είναι ο Χίτλερ;»

Σε όλες τις εποχές της ιστορίας του κοινοβουλευτισμού, τα πολιτικά ψέματα έπαιξαν εξέχοντα ρόλο. Όμως τέτοιες συσσωρεύσεις ψεμάτων και συκοφαντιών που έχουν εκτοξεύσει οι αντίπαλοί μας εναντίον της αφυπνιζόμενης νεαρής Γερμανίας κατά τη διάρκεια των δεκατριών χρόνων του αγώνα μας δεν έχουν ακόμη βιωθεί.

Σε ποιους από εμάς τους Εθνικοσοσιαλιστές δεν ανεβαίνει το αίμα στα μηνίγγια, όταν θυμόμαστε εκείνο τον καταιγισμό ψεμάτων στον Τύπο, εκείνο το Σάββατο των μαγισσών των κολασμένων τραγουδιών μίσους, που έπεφταν βροχή στο εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα και τον Αρχηγό του μέρα με τη μέρα.

Αυτά που έχει κάνει ο μαρξιστικός Τύπος, με την ξεδιαντροπιά του, τα αδίστακτα ψέματα και την κακία υποκινώντας το κοινό ενάντια στον εθνικοσοσιαλισμό, είναι ασυναγώνιστα σε ολόκληρο τον Τύπο όλου του κόσμου.

Είναι αλήθεια ότι αυτές οι συστηματικές εκστρατείες ψεμάτων από τους αντιπάλους μας ήταν πάντα η καλύτερη απόδειξη της εσωτερικής αδυναμίας της δικής τους θέσης. Όσο πιο απελπιστική ήταν η κατάστασή τους, τόσο πιο αδίστακτο ήταν το μίσος του Τύπου. Και αυτό που σκόπευαν για εμάς με το τυφλό τους μίσος, τώρα επέστρεψε σε αυτούς.

Η υποκίνηση του εβραϊκού-μαρξιστικού Τύπου ενάντια στο NSDAP, ήταν τόσο ουσιαστικό συστατικό του αγώνα των αντιπάλων μας όλα αυτά τα χρόνια, που θα ήμασταν ένοχοι για παραποίηση της ιστορίας αν δεν δίναμε τη δέουσα έμφαση σε αυτήν την εκστρατεία ψεμάτων στην περιγραφή των γεγονότων.

Ο τενόρος, με τον οποίο ο εβραιομαρξιστικός Τύπος συνόδευσε το αξιοσημείωτο ταξίδι του Αρχηγού από το Μόναχο στη Βαϊμάρη στις 29 με 30 Νοεμβρίου, είναι ίσως το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα.

Περί τίνος επρόκειτο; Το υπουργικό συμβούλιο του Φον Πάπεν είχε φτάσει στο τέλος του. Ο κ. φον Σλάιχερ έπλεξε τον ιστό του. Με τους ήχους των σειρήνων, προσπάθησε να δελεάσει τον Αρχηγό στο Βερολίνο, να παίξει το χαρτί του NSDAP για τον εαυτό του.

Ξέραμε ότι ο Σλάιχερ ήλπιζε να πετύχει εκεί που ο Πάπεν είχε αποτύχει: να δεσμεύσει το NSDAP σαν άλογο στην δική του άμαξα. Ο Αρχηγός έπρεπε να πάει στο Βερολίνο, για να μπει στο δίχτυ της αράχνης.

Ο Αδόλφος Χίτλερ δεν είδε κανένα λόγο να το κάνει αυτό· άφησε

ανοιχτές τις επιλογές του. Όμως ο Σλάιχερ ήταν σίγουρος ότι ο Αρχηγός θα πήγαινε. Ο αντίπαλος Τύπος το ανέφερε σε όλους τους τόνους. Έκανε να φαίνεται ότι η προθυμία του να διαπραγματευτεί με τον Σλάιχερ ήταν δεδομένη. Ανήγγειλε με χαρά ότι ο Χίτλερ θα υποτασσόταν στον Σλάιχερ.

Υποδαύλιζαν και ξεσήκωναν, κάνοντας εικασίες για μια διάσπαση του κόμματος, στην οποία στόχευε κρυφά ο Σλάιχερ. Ο Τύπος του Σλάιχερ μας κυνηγούσε. Το βράδυ της 29ης Νοεμβρίου, οι αποβάθρες του σταθμού στο Μόναχο παρακολουθούνταν για να τηλεφωνήσουν για την αναχώρηση του τρένου του Αδόλφου Χίτλερ για το Βερολίνο.

Αλλά μέχρι το απόγευμα της 29ης Νοεμβρίου ο Αρχηγός είχε πάρει την οριστική απόφαση να μην πάει στο Βερολίνο, αλλά να αφήσει τον Σλάιχερ στα κρύα του λουτρού και να πάει στην προεκλογική εκστρατεία της Θουριγγίας. Ζητήθηκε από τους κορυφαίους ηγέτες του κινήματος να έρθουν στη Βαϊμάρη την επόμενη μέρα για τη διάσκεψη των ηγετών.

Από πλευράς προγραμματισμού, όλα εκτυλίχθηκαν σύμφωνα με αυτό το προκαθορισμένο σχέδιο. Δύο νυχτερινά τρένα αναχώρησαν από το Μόναχο προς το Βερολίνο το ένα μετά το άλλο. Αλλά μόνο το ένα από αυτά σταματούσε στην Ιένα, τη διασταύρωση για τη Βαϊμάρη. Στην αρχή, ο Αρχηγός μπήκε κατά λάθος στο λάθος τρένο, το οποίο έφυγε στις 9.15 μ.μ., και δεν σταματούσε στην Ιένα. Μόνο την τελευταία στιγμή αλλάξαμε στο άλλο τρένο. Ο Σάουμπ, που ανησυχούσε για τον νυχτερινό μας ύπνο, δεν είχε αρκετές θέσεις για το δεύτερο τρένο για το Βερολίνο, το οποίο αναχώρησε στις 9.20 μ.μ., οπότε μερικοί κύριοι έπρεπε να κοιμηθούν σε βαγόνι.

Και ενώ η αναχώρηση του Αρχηγού με το νυχτερινό τρένο για το Βερολίνο μεταδιδόταν σε όλο τον κόσμο από τον Τύπο, ξαπλώσαμε για να ξεκουραστούμε και μετά κατεβήκαμε στην Ιένα στις 5.20 το πρωί, ακόμα νύχτα, για να συνεχίσουμε το ταξίδι μας για τη Βαϊμάρη. Στο σιδηροδρομικό σταθμό της Ιένα μας περίμενε, όπως είχε διαταχθεί, ο εθνικοσοσιαλιστής αστυνομικός διευθυντής της Βαϊμάρης για να μας πάρει με το αυτοκίνητό του.

Οι πρωινές εφημερίδες του Βερολίνου φώναζαν την άφιξη του Χίτλερ στην πρωτεύουσα του Ράιχ σε τεράστιους τίτλους. Ο κόσμος έμαθε τα νέα. Η επικείμενη «πτώση» του έπρεπε να είναι η είδηση της ημέρας.

Όμως στις 8 το πρωί οι οπερατέρ και οι εκπρόσωποι του «παγκόσμιου Τύπου» από την Τζερούσαλεμερ-στράσσε και την Κόχ-στρασσε στέκονταν μάταια στο σιδηροδρομικό σταθμό του Άνχαλτερ. Πρόσωπα μπερδεμένα. Ο Χίτλερ δεν ήταν εκεί. Απελπισία στα γραφεία σύνταξης. Τι έπρεπε να γίνει; Αλλά αν ξέρεις να βοηθάς τον εαυτό σου, θα κάνεις την ανάγκη αρετή. «Πού είναι ο Χίτλερ;» Οι μεσημεριανές εφημερίδες εμφανίστηκαν με αυτόν τον τετράστηλο γρίφο για το κοινό. Το Βερολίνο ήταν ανάστατο. Πού είναι ο Χίτλερ;

Εν τω μεταξύ, ήρθαν τα νέα από τη Βαϊμάρη. Δεν μπορούσε πλέον

να μείνει κρυφό ότι ο Χίτλερ δεν ήταν στο Βερολίνο, αλλά στη Βαϊμάρη. Και τώρα, οι γελοιοποιημένοι απόστολοι των υποκινήσεων, ανίκανοι στο θυμό τους, έπεφταν θύματα των τρομακτικών ψεμάτων τους.

Με απαράμιλλη αναίδεια, οι μαρξιστικές και οι εβραϊκές εφημερίδες ενημέρωναν τους αναγνώστες τους ότι ο Γκέρινγκ, ξεγελώντας τον Στράσερ και τον Φρικ, είχε πάει στη Ιένα τη νύχτα για να συναντήσει τον Αρχηγό, ο οποίος πήγαινε στο Βερολίνο. Με τα σπιρούνια του να κροταλίζουν ανέβηκε στο τρένο του Χίτλερ. Χτύπησε με τη γροθιά του την πόρτα του υπνοδωματίου. Σήκωσε τον φοβισμένο και νυσταγμένο Αρχηγό από το κρεβάτι και, μετά από μια σύντομη εξήγηση, τον έσυρε κυριολεκτικά έξω από το τρένο, μισοντυμένο, για να αποτρέψει το ταξίδι του στο Βερολίνο.

Στην πραγματικότητα, ο Γκέρινγκ, ο Φρικ και ο Στράσερ, υπακούοντας στις εντολές του Αρχηγού την προηγούμενη μέρα, έφυγαν από το Βερολίνο και έφτασαν στη Βαϊμάρη το μεσημέρι για τη διάσκεψη, όπου ο Δρ Γκέμπελς ήταν ήδη εκεί. Ο επιτελάρχης Ρεμ δεν ήταν μεταξύ της συνοδείας του Αρχηγού και ο Γκέρινγκ δεν είχε φύγει από το Βερολίνο για τη Βαϊμάρη μέχρι τις 30 Νοεμβρίου, στις 8:50 το πρωί.

Είπαν τόσο ξεδιάντροπα ψέματα. Με λόγια και εικόνες. Όχι μια φορά, αλλά κάθε μέρα. Χωρίς το καθημερινό τους χιτλερικό ψέμα, αυτές οι εφημερίδες δεν θα μπορούσαν πλέον να υπάρχουν. Ήξεραν ότι όταν παίρναμε την εξουσία θα είχε έρθει η ώρα τους.

Αυτός ήταν ο κόσμος των αποβρασμάτων της δημοσιογραφίας (Journaille), η οποία στη νέα Γερμανία θα είναι για πάντα αδύνατη. Η πνευματική μεταρρύθμιση της γερμανικής δημοσιογραφίας, πάνω στην οποία εργαζόμαστε, έχει εξαλείψει αυτόν τον λεκέ του παρελθόντος και θα κάνει ξανά τον γερμανικό Τύπο, σαν υπεύθυνο και πολύτιμο επάγγελμα, αποτελεσματικό και αξιόλογο όπλο της γερμανικής πολιτικής, της γερμανικής εθνικότητας και της γερμανικής κουλτούρας.

Ο τελευταίος Άνθρωπος

Η πολιτική κρίση του υπουργικού συμβουλίου Πάπεν-Σλάιχερ διήρκεσε δεκατέσσερις ημέρες. Πάπεν ή Σλάιχερ, Σλάιχερ ή Πάπεν, έτσι πήγαιναν τα πράγματα σε μια τρελή σύγχυση για δύο εβδομάδες. Η ψυχραιμία του Αδόλφου Χίτλερ αύξησε τη σύγχυση των αντιπάλων μας σε ανυπολόγιστες διαστάσεις.

Μάταια ο Σλάιχερ τηλεφωνούσε στη Βαϊμάρη, μάταια ικέτευε τη βοήθεια του Γκέρινγκ και μάταια έστειλε τον Ταγματάρχη Όττε σαν εξουσιοδοτημένο αξιωματικό του επιτελείου του στον Αρχηγό. Του ζητούσε να συναντήσει αυτόν και τον Πρόεδρο του Ράιχ την 1η Δεκεμβρίου στις 11.30 π.μ.

Έιγκεν Όττε
(20 Μαι 1890 - 11 Αυγ 1966)

Ο Αδόλφος Χίτλερ ρώτησε μέσω του Μάισνερ, εάν το θέμα των συζητήσεων θα ήταν η δική του πρόταση για την επίλυση της κυβερνητικής κρίσης. Καθώς η απάντηση θα ήταν αρνητική, ο Αρχηγός έγραψε μια ευγενική επιστολή άρνησης. Τώρα, ήθελε ή την εξουσία ή τον αγώνα.

Ο Σλάιχερ βγήκε νικητής από το θεατρικό παιχνίδι της συγκρότησης ενός υπουργικού συμβουλίου. Στις 2 Δεκεμβρίου έλαβε εντολή σχηματισμού υπουργικού συμβουλίου και στις 3 διορίστηκε Καγκελάριος. «Ο άνθρωπος που δεν έχει νεύρα», «Ο άνθρωπος με τη σιδερένια μάσκα», επιτέλους βγήκε από το σκοτάδι στο πλήρες προσκήνιο της δημοσιότητας.

Αυτό ήταν καλό. Τώρα είχε έρθει η ώρα να διασταυρώσουμε τα ξίφη μαζί του, πρόσωπο με πρόσωπο στην ανοιχτή αρένα. Η ώρα ήταν ώριμη για την πτώση του τελευταίου ανθρώπου του παλιού συστήματος. Τα πόδια εκείνων που τον έβγαζαν έξω ήταν ήδη μπροστά στην πόρτα. Η σκιά του Χίτλερ βρισκόταν πάνω από τον Σλάιχερ.

Ο Αρχηγός από καιρό είχε καταλάβει τον Σλάιχερ ότι ήταν ένας διστακτικός και αναποφάσιστος. Ακόμη και από την πρώτη βδομάδα της κυβερνητικής του δραστηριότητας άνοιξε τα μάτια του κόσμου σε αυτό.

Γκρέγκορ Στράσερ
(31 Μαι 1892 - 30 Ιουν 1934)

Για άλλη μια φορά ο Σλάιχερ δοκίμασε την

τύχη του. Παρά τις ρητές εντολές του Αρχηγού, ο **Στράσερ** ξεκίνησε διαπραγματεύσεις με την κυβέρνηση, οι οποίες κρατήθηκαν αυστηρά μυστικές από τον Αδόλφο Χίτλερ. Αλλά ακόμη και αυτή η προσπάθεια του Σλάιχερ να προκαλέσει διάσπαση στο κόμμα, απέτυχε. Η πίστη του κινήματος ήταν ακλόνητη. Οι ίντριγκες έφτασαν στο τέλος τους. Τώρα, ο Σλάιχερ έπρεπε να κυβερνήσει!

Η κυβερνητική διακήρυξη του Σλάιχερ, που μεταδόθηκε στο ραδιόφωνο στις 15 Δεκεμβρίου, ήταν η πρώτη μεγάλη απογοήτευση. «Αυτό είναι όλο;» ρώτησε το κοινό, έκπληκτο. Το χωρίς φαντασία πρόγραμμά του για τη δημιουργία θέσεων εργασίας αποκάλυψε βαθιές αντιφάσεις στο δικό του υπουργικό συμβούλιο.

Σε απόγνωση, αυτός, ο καγκελάριος της «κρατικής αυταρχικής ηγεσίας», ζήτησε βοήθεια από τα κόμματα, τους μαρξιστές και τα συνδικάτα. Τίποτα δεν πέτυχε. Η οργή και η αγανάκτηση εξαπλώνονταν στον λαό.

Η κυβέρνηση Σλάιχερ εξελισσόταν σε ένα υπουργικό συμβούλιο πλήρους ανικανότητας. Η αναποφασιστικότητα του Σλάιχερ έγινε παροιμιώδης. «***Δεν ήταν δικτάτορας, αλλά ένας βραδυκίνητος!***» Ακολουθώντας τα βήματα του Μπρύνινγκ, διακήρυξε «πολιτική ειρήνη».

Ο Αρχηγός ήξερε πώς να επωφεληθεί από αυτή την πολιτική εκεχειρία. Έκανε μια γενική καταγραφή του κόμματος σε όλη τη χώρα προκειμένου να οπλίσει ψυχικά και οργανωτικά το NSDAP για την τελική απόφαση. «***Η νίκη σε αυτόν τον αγώνα ανήκει σε εκείνον που θα φέρει και την τελευταία ομάδα και το τελευταίο τάγμα στο πεδίο της μάχης!***».

Η απίστευτα εντυπωσιακή ανταπόκριση σε αυτή τη γενική έκκληση προς όλους τους επίσημους ηγέτες του κινήματος θα μπορούσε να ενισχύσει τη βεβαιότητα του Αρχηγού εδώ υπήρχε μια μαχητική δύναμη με την οποία μπορούσε να κερδηθεί οποιαδήποτε μάχη.

Αυτό που είδα σε αυτή την περιοδεία σε όλες τις περιφέρειες του Ράιχ, ήταν μια ακλόνητη φάλαγγα σκληραγωγημένων πολεμιστών, των οποίων οι καρδιές ήταν τόσο στενά προσκολλημένες στο Εθνικοσοσιαλιστικό Κίνημα που τίποτα δεν μπορούσε να τους αποσπάσει από το έργο που είχαν επιλέξει οι ίδιοι.

Εδώ είχε μεγαλώσει μια νέα γερμανική γενιά γεμάτη αποφασιστικότητα και ενέργεια, εδώ η ηρωική κοσμοθεωρία του γερμανικού λαού είχε ξαναβρεί την πατρίδα της.

Η νέα χρονιά έπρεπε να μας βρει προετοιμασμένους.

Παράκαμψη στη Κολωνία

Η εχεμύθεια είναι ένα χάρισμα που πρέπει να έχει ο πολιτικός. Ο Αρχηγός το κατέχει σε πολύ μεγάλο βαθμό σαν πηγή στην προσεκτική προετοιμασία μυστικών πολιτικών ενεργειών, ανεξάρτητα από το πόσο ανοιχτός μπορεί να είναι απέναντι σε ανθρώπους τους οποίους κάποτε εμπιστεύτηκε πλήρως.

Ποτέ δεν είχα πιο ξεκάθαρη επίγνωση αυτού του γεγονότος από ό,τι με την ευκαιρία εκείνου του περίφημου ταξιδιού στην Κολωνία στις 4 Ιανουαρίου 1933.

Στις 2 Ιανουαρίου έληξε η πολιτική εκεχειρία του Σλάιχερ. «Αναχώρηση για προεκλογική εκστρατεία στο Λίππε», αυτό ήταν το σύνθημα στο Μόναχο στις 3 Ιανουαρίου. Γνωρίζαμε ότι στις 4 Ιανουαρίου ο Αρχηγός ήθελε να ανοίξει αυτήν την προεκλογική εκστρατεία στο Ντέτμολντ. Όμως δεν επιβιβαστήκαμε στο τρένο για το Ανόβερο αλλά στο τρένο της Ρηνανίας. Κανείς μας δεν ήξερε τον σκοπό της παράκαμψης. Ο Αρχηγός δεν έλεγε λέξη για αυτό.

Το επόμενο πρωί νωρίς κατεβήκαμε όλοι στη Βόννη. Εκεί, βρισκόταν ο Σρεκ στο σιδηροδρομικό σταθμό με το αυτοκίνητο του Αρχηγού για να μας οδηγήσει στο Γκόντεσμπεργκ με το πρώτο φως της ημέρας. Κάναμε μια μικρή στάση για πρωινό. Ήρθε ένα κλειστό αυτοκίνητο, Ο Αρχηγός μπήκε και έφυγε. Ο προορισμός του μας ήταν άγνωστος.

Όμως ο Αρχηγός, μας είχε δώσει προηγουμένως οδηγίες να συνεχίσουμε το ταξίδι με το αυτοκίνητό του προς την κατεύθυνση της Κολωνίας χωρίς αυτόν. Τρία χιλιόμετρα μετά την Κολωνία, στο δρόμο για το Ντίσελντορφ, έπρεπε να σταματήσουμε και να περιμένουμε.

Φτάσαμε στο συμφωνημένο σημείο συνάντησης γύρω στο μεσημέρι. Ο καιρός ήταν κρύος και υγρός. Περιμέναμε. Περπατούσαμε πάνω-κάτω στον βρεγμένο επαρχιακό δρόμο. Συζητάγαμε κάνοντας κάθε είδους εικασίες ως προς το πού μπορεί να πήγε ο Αρχηγός, για να περάσει η ώρα. Κανείς δεν ήξερε, κανείς δεν είχε ιδέα για το νόημα αυτού του χωρισμού.

Μετά από δύο ώρες, το κλειστό αυτοκίνητο από τη Βόννη έφτασε κοντά μας και σταμάτησε. Ο Αρχηγός βγήκε και μπήκε στο αυτοκίνητό του. Το κλειστό αυτοκίνητο γύρισε και έφυγε προς την Κολωνία.

Στο δρόμο για το Ντίσελντορφ, ο Αρχηγός έκανε υπαινιγμούς από τους οποίους καταλάβαμε ότι είχε μια συζήτηση με μια πολιτική προσωπικότητα. Ένιωσα κατά κάποιο τρόπο, ότι ήταν εξαιρετικά ικανοποιημένος με την επιτυχία της μυστηριώδους παράκαμψής του.

Όλοι μας στο αυτοκίνητο νιώθαμε ότι προχωράμε προς μια μεγάλη απόφαση. Είτε έτσι είτε αλλιώς, η νέα χρονιά έπρεπε να φέρει τη μεγάλη επιτυχία.

Αργήσαμε. Διασχίσαμε τη βιομηχανική περιοχή με μεγάλη ταχύτητα. Σύντομα είχε σκοτεινιάσει αυτή τη συννεφιασμένη χειμωνιάτικη μέρα. Η βροχή έπεφτε στην μαλακή οροφή. Οι προβολείς μας περιπλανιούνταν απόκοσμα στη βρεγμένη άσφαλτο. Καθόμασταν τρέμοντας μέσα στο αυτοκίνητο. Κανείς δεν ήθελε να ρωτήσει. Ο Αρχηγός ήταν πάλι σιωπηλός. Ακόμα δεν είχαμε μάθει πού ήταν, με ποιον.

Περάσαμε από το Έσσεν αργά το απόγευμα. Οδηγούσα το αυτοκίνητο στο συντομότερο δρόμο μέσα από τα στενά δρομάκια της πατρίδας μου. Ο ουρανός ήταν κατακόκκινος πίσω από το Ζίγκεροτ πάνω από τα ανθρακωρυχεία και τα χυτήρια «Κρουπ». Πόσο συχνά είχα διασχίσει την πατρίδα μου με τον Αρχηγό μου. Χιλιάδες αναμνήσεις μου έρχονταν στο μυαλό κάθε φορά που διέσχιζα το δρόμο με το αυτοκίνητο. Το παλιό μου σχολείο εμφανίστηκε. Σε αυτό το σπίτι μένει κάποιος συγγενής, σε αυτό κάποιος καλός φίλος. Είδα γνωστούς να περνούν, με αναγνώρισε ένας σχολικός φίλος και με φώναξε. Αλλά είχαμε ήδη περάσει, δεν σταματήσαμε. Ο χρόνος μας ήταν πάντα ακριβώς υπολογισμένος, και αυτή τη φορά είχαμε καθυστερήσει, καθώς ο Αρχηγός είχε σταματήσει. Ο Αρχηγός σκόπευε να ανοίξει την προεκλογική εκστρατεία εκείνο το βράδυ.

Περάσαμε Μπόχουμ, Ντόρτμουντ, Ούνα και Ζοστ. Οι φούρνοι εκτόξευαν την κόκκινη χόβολή τους στον ουρανό. Ο Αρχηγός κοίταξε το ρολόι του, η συγκέντρωση στο Ντέτμολντ μας περίμενε. Εμφανίστηκε το Πάντερμπορν και μετά από μια μεγάλη διαδρομή φτάσαμε με ασφάλεια στον προορισμό μας.

Κουρτ φον Σρέντερ
(24 Νοε 1889 - 4 Νοε 1966)

Όπως εμείς, έτσι και όσοι συμμετείχαν στη συγκέντρωση δεν είχαν ιδέα ότι ο Αρχηγός στην Κολωνία είχε επιταχύνει την εξέλιξη των γεγονότων εκείνη την ημέρα και ότι η επικείμενη απόφαση πλησίαζε. Ήμασταν ακόμη πιο έκπληκτοι, καθώς, την ίδια μέρα, μια εφημερίδα του Βερολίνου αργά το βράδυ ανέφερε με εντυπωσιακό ύφος το γεγονός της συνομιλίας του Αδόλφου Χίτλερ με τον κ. φον Πάπεν στο σπίτι του κ. Σρέντερ, του τραπεζίτη στην Κολωνία, με όλες τις λεπτομέρειες. Η υπηρεσία πληροφοριών του Σλάιχερ και οι συνεργοί του, που μας ακολουθούσαν παντού, είχαν κάνει καλή δουλειά. Αλλά δεν μπόρεσαν να αποτρέψουν την εκστρατεία διαμεσολάβησης του Πάπεν.

Προοίμιο στο Λίππε

Οι αξιομνημόνευτες εκλογές στο Λίππε στις 14 Ιανουαρίου 1933, έμελλε να δώσουν την ώθηση για να ξεκινήσουν πολιτικά γεγονότα, που ήταν σε αντίστροφη αναλογία με το μέγεθος αυτής της όμορφης μικρής χώρας. Ο Αρχηγός προέβλεψε ξεκάθαρα τη σημασία μιας πραγματικά σαρωτικής νίκης σε αυτό το μικρό μέρος, χωρίς φυσικά να γνωρίζει ότι το αποτέλεσμα αυτών των εκλογών θα επέφερε την πλήρη κατάρρευση του κούφιου συστήματος και, για να το θέσω με αθλητικούς όρους, ότι αυτές οι εκλογές αντιπροσώπευαν το «τελικό σπριντ» πριν από την ανάληψη της εξουσίας.

Τα ανόητα χαμόγελα και τα κακόβουλα σχόλια με τα οποία ο μαρξιστικός Τύπος συνόδευσε τις εξαιρετικές μας προσπάθειες στο Λίππε, πέτυχαν ακριβώς το αντίθετο από τον επιδιωκόμενο «ευτελισμό» αυτών των εκλογών. Όλο το κοινό παρακολουθούσε τώρα αυτή την «ασήμαντη» προεκλογική εκστρατεία με ακόμη πιο έντονη προθυμία.

Αλλά αυτό ήταν ακριβώς αυτό που θέλαμε. Με αυτό το μικρό παράδειγμα, καθώς δεν υπήρχε μεγαλύτερη ευκαιρία αυτή τη στιγμή, θέλαμε να αντικρούσουμε κατηγορηματικά τη θεωρία του «υποχωρούμενου εθνικοσοσιαλιστικού κύματος», που συζητιόταν έντονα από τις 6 Νοεμβρίου. Ο εβραϊκός Τύπος έγραψε για το περιστέρι που έστειλε ο Νώε για να δει αν το νερό είχε υποχωρήσει. Εδώ έπρεπε να αποδειχτεί κατηγορηματικά ότι το περιστέρι δεν είχε βρει γη, ότι η παλίρροια ανέβαινε ξανά βίαια, ακαταμάχητα, γκρεμίζοντας όλα τα τεχνητά φράγματα. Το Μπράουνσβαϊγκ και άλλα κρατίδια επρόκειτο να ακολουθήσουν. Το νέο, ισχυρό επιθετικό μας σχέδιο, σαν προοίμιο για τις νέες εκλογές του Ράιχσταγκ που αναμένονταν τον Μάρτιο, ήταν έτοιμο.

Από την πρώτη έως την τελευταία μέρα ο Αρχηγός σκόπιμα ρίχτηκε προσωπικά στην πρώτη γραμμή της μάχης, και προώθησε τους καλύτερους ρήτορες του κινήματος σε συγκεντρωμένη επίθεση. Με αυτόν τον τρόπο, ξεκίνησε μια εντελώς νέα τακτική. Επισκεπτόταν τα χωριά, έστηνε τις μεγάλες του σκηνές σε ανοιχτά χωράφια και σε αραιοκατοικημένες, καθαρά αγροτικές συνοικίες. Όμως όλος ο κόσμος συνέρρεε στις συγκεντρώσεις του.

Με αυτή την τακτική, ο Αρχηγός μετέτρεψε κάθε μία από τις 18 συγκεντρώσεις του στη γη του Χέρμαν σε τοπική εκδήλωση πρώτης τάξης. Στις μεγαλουπόλεις οι συγκεντρώσεις μας ήταν γεμάτες με πάσης

φύσεως υποστηρικτές και «ενδιαφερομένους». Εδώ όμως έρχονταν όλοι ανεξαρτήτως κόμματος. Σχεδόν κανένας από αυτούς είχε δει ή ακούσει ποτέ τον Αρχηγό. Αυτή η ευκαιρία που δεν επαναλαμβάνεται εύκολα δεν έπρεπε να χαθεί. Ο λαός της υπαίθρου ένιωθε τιμή, που ο Αρχηγός του γερμανικού κινήματος της ελευθερίας έκανε τόσο κόπο να τους επισκεφτεί στο χωριό τους, στη μοναξιά τους. Και όλοι, όλοι ήρθαν! Αυτό ακριβώς ήθελε ο Αρχηγός.

Το αποτέλεσμα ήταν τρομερό. Ο Αδόλφος Χίτλερ ένιωσε αμέσως τη μεγάλη επιτυχία, είδε πώς οι σκληροί εχθροί έγιναν ενθουσιώδεις οπαδοί μας και πώς οι παραπλανημένες μάζες στράφηκαν προς εμάς με χαρούμενη καρδιά.

Εκείνες τις μέρες του Ιανουαρίου έκανε παγωμένο κρύο στις σκηνές που γινόντουσαν οι συγκεντρώσεις. Παρά ταύτα κανένας δεν επηρεαζόταν από αυτό, η διάθεση του κόσμου στη συγκέντρωση άλλαξε από ψυχρή επιφύλαξη σε ασυγκράτητο ενθουσιασμό, και ο κόσμος αυξανόταν όσο περισσότερο μιλούσε ο Αρχηγός. Ο ίδιος ήταν πολύ ικανοποιημένος με μια τόσο ορατή επιτυχία, με ένα τόσο τρομερό αποτέλεσμα. Μετά τις πρώτες συγκεντρώσεις, προέβλεψε τη νίκη με βεβαιότητα.

Οι σκηνές των συγκεντρώσεών μας στήθηκαν στο Σβάλενμπεργκ, στους πρόποδες του βράχου πάνω στον οποίο υψώνεται το κάστρο, στο Μπόζινφελντ, στο Χερν, στο Ίρινχαουζεν, σε μέρη που μέχρι τώρα δεν γνωρίζαμε καν το όνομά τους. Αλλά κατά τη διάρκεια αυτής της προεκλογικής εκστρατείας, είχαμε εγκαταστήσει την έδρα μας σε ένα από τα παλαιότερα και ομορφότερα κάστρα της περιοχής. Φεύγαμε από το κάστρο περίπου στις 6 το απόγευμα για να διασχίσουμε τη χώρα για δύο ή τρεις συγκεντρώσεις και να επιστρέψουμε στο ειδυλλιακό μας κάστρο περίπου τα μεσάνυχτα ή και αργότερα.

Είχαμε καταφέρει να κρατήσουμε αυτό το υπέροχο αρχηγείο μας μυστικό από ολόκληρο το κοινό. Καμία δημοσιογραφική μύτη δεν μας εντόπιζε, κανένας ρεπόρτερ δεν έβρισκε τα ίχνη μας. Φτάναμε και εξαφανιζόμασταν ξανά· κανείς δεν ήξερε από πού και για πού.

Όταν το αυτοκίνητό μας έφτανε μέσα από τη στενή είσοδο στην αυλή του κάστρου, με το ρομαντικό περιβάλλον και τον πλεγμένο κισσό, απολαμβάναμε μια ήσυχη, γαλήνια ώρα με τον υπέροχο οικοδεσπότη και τη φιλόξενη σύζυγό του δίπλα στο τζάκι που τρεμόπαιζε. Τέτοιες ώρες διαλογιστικής συνομιλίας και χαλάρωσης ήταν σπάνιες στη βιαστική ζωή μας. Τους εκτιμούσαμε όλο και περισσότερο. Χωρίζαμε αργά από την παρέα. Με τον Μπρύκνερ ανεβαίναμε την πέτρινη σπειροειδή σκάλα για το δωμάτιό μας στον πύργο.

Αυτό το κάστρο, όπου ο Αρχηγός κάποτε βρήκε πραγματική ανάπαυση στη μέση του αγώνα, επαναλάμβανε την καλύτερη παράδοση. Οι πίνακες των προγόνων διηγούνταν την ιστορία αυτής της παλιάς οικογένειας, της οποίας τα ερείπια του αρχικού οχυρού στέκονταν ψηλά στο δάσος. Ένα παλιό σπαθί δήμιου κρεμόταν πάνω

από το τζάκι. Όλα ήταν με την πιο αξιοπρεπή απλότητα. Έχουμε χαρούμενες αναμνήσεις από αυτό το κάστρο στο οποίο είμαστε χαρούμενοι που μπορούμε να επισκεπτόμαστε ακόμα και σήμερα.

«***Η εξουσία στη Γερμανία ανήκει μόνο σε εκείνον που έχει εδραιώσει αυτή την εξουσία βαθύτερα στον λαό***». Ο Αδόλφος Χίτλερ είπε αυτά τα λόγια στο Σβάλενμπεργκ στις 8 Ιανουαρίου. Λίγες μέρες αργότερα, το 47,8% των ψηφοφόρων τήρησε τη σημαία του. Το κίνημα βρισκόταν – προς έκπληξη των αντιπάλων μας – σε μια νέα, απότομη ανοδική πορεία. Στην αρχή της νέας χρονιάς περάσαμε αμέσως στην επίθεση μεγάλης κλίμακας. Ο κόσμος έμεινε άναυδος. Κανείς όμως δεν υποψιάστηκε ότι βρισκόμασταν 14 μέρες πριν από τις 30 Ιανουαρίου.

Η εισχώρηση στο Κράτος

Την τελευταία νύχτα της προεκλογικής εκστρατείας, αμέσως μετά την τελευταία μας μεγάλη συγκέντρωση στο Μπαντ Λίπσπρινγκε, οδηγήσαμε με το αυτοκίνητο μέσα από το τσουχτερό κρύο στη Βαϊμάρη, μέσω Κάσελ. Ο Αρχηγός ήταν χαρούμενος για το έργο που επιτέλεσε και σίγουρος για τη νίκη της επόμενης μέρας. Αλλά αυτή η μέρα, η 15η Ιανουαρίου, τον βρήκε ήδη να απευθύνεται σε 10.000 άνδρες των SA της Θουριγγίας, που είχαν συγκεντρωθεί στην αγορά της Βαϊμάρης. Από το αυτοκίνητό του, μπροστά από το ξενοδοχείο «Έλεφαντ» στη Βαϊμάρη, έριξε για άλλη μια φορά την πολεμική του κραυγή στο Ράιχ, εν όψει της νίκης στη γη του Χέρμαν: «***Το κόμμα παραμένει πιστό στο μαχητικό του πνεύμα, με αμείλικτη αποφασιστικότητα. Πρέπει να πάρουμε μαθήματα από την ιστορία για να αποτρέψουμε την επανάληψη της μοίρας της Γερμανίας μετά τη μάχη που έδωσε ο Χέρμαν. Εδώ, στην καρδιά της Γερμανίας, δεσμευόμαστε σήμερα να δώσουμε τη μάχη μέχρι να επιτευχθεί ο στόχος***».

Ακόμη και στη συγκέντρωση των Περιφερειαρχών του κόμματος στη Βαϊμάρη, ο Αρχηγός έδωσε εντολή να μην χαλαρώσουμε ούτε ένα δευτερόλεπτο, αλλά να συνεχίσουμε την επίθεση. Το Μπράουνσβαϊγκ και στη συνέχεια η Έσση προτάθηκαν σαν πεδία επίθεσης του κόμματος για τις επόμενες εκλογικές μάχες.

Οι συνέπειες της εκλογικής μας νίκης στο Λίππε έγιναν πολύ σύντομα αντιληπτές στις τάξεις των αντιπάλων. Όλες οι γερμανικές αγροτικές τάξεις κήρυξαν πόλεμο στην κυβέρνηση. Όλες οι ειδήσεις από το Βερολίνο επιβεβαίωναν το γεγονός ότι ο Σλάιχερ βρισκόταν σε απελπιστική απομόνωση. Οι διαπραγματεύσεις του με τα κόμματα για περαιτέρω σχηματισμό του υπουργικού συμβουλίου παρέμειναν άκαρπες· ακόμη και οι «Γερμανοί Εθνικιστές» πέρασαν στην αντιπολίτευση. Στις 21 Ια-νουαρίου, με την ευκαιρία της τελετής μνήμης του Χορστ Βέσσελ, ο Αρχηγός, αντί να διαπραγματευτεί, διέταξε τους άνδρες των SA

Βερολίνο, 22 Ιαν 1933 - Τα SA έξω από το κτίριο Καρλ Λίμπκνεχτ του Κομμουνιστικού Κόμματος

στο Βερολίνο να παρελάσουν στην Μπύλοου-πλατς, μπροστά από το κτίριο του Καρλ Λίμπκνεχτ. Αυτή ήταν μια τολμηρή και λαμπρή επίδειξη δύναμης, την οποία η Κομμούνα, ανίκανη και με οργή, αναγκάστηκε να δει.

Εν τω μεταξύ, ο Γκέρινγκ, ο εξουσιοδοτημένος πολιτικός εκπρόσωπος του Αρχηγού, και ο κ. φον Πάπεν δεν είχαν μείνει αδρανείς. Το πολιτικό κλίμα γύρω από το Προεδρικό Μέγαρο άρχισε να ξεκαθαρίζει όλο και περισσότερο. Οι τελευταίοι ελιγμοί εξαπάτησης του Τύπου, που δήλωναν ότι ο Αδόλφος Χίτλερ είχε αποφασίσει τελικά να παραιτηθεί από την ηγεσία, για εμάς ήταν μόνο ένα δείγμα για την ραγδαία αυξανόμενη αδυναμία του υπουργικού συμβουλίου. Ωστόσο, είχαν ένα πολιτικό, κρυφό κίνητρο. Σαν τελευταία απελπισμένη λύση πρόσφεραν στον Αρχηγό τη θέση ενός «λαϊκού τριβούνου» – μια θέση διαμεσολαβητή για την Καγκελαρία – την οποία επρόκειτο να κατέχει σαν «Πρόεδρος του Συμβουλίου της Επικρατείας». Όπως ήταν φυσικό, ο Αρχηγός αρνήθηκε. Σκόπευε να γίνει Καγκελάριος και τίποτα άλλο.

Το βλέμμα του ήταν στραμμένο προς τις επόμενες, οριστικές εκλογές του Ράιχσταγκ, που περίμενε να γίνουν τον Μάρτιο. Αλλά το υπουργικό συμβούλιο του Σλάιχερ έκανε τα τελευταία του βήματα. Τα γεγονότα έτρεχαν. Χωρίς τον Χίτλερ η κατάσταση ήταν μη βιώσιμη. Τελικά κάλεσαν τον Αρχηγό σαν τελευταία ελπίδα, τον σωτήρα του έθνους. Ο κ. φον Πάπεν αποδείχθηκε έντιμος διαπραγματευτής. Στις 27 Ιανουαρίου, ο Αρχηγός και ο Γκέρινγκ διεξήγαγαν άκαρπες διαπραγματεύσεις με τον Χούγκενμπεργκ στο μέγαρο του Προέδρου του Ράιχσταγκ, επειδή οι Γερμανοί εθνικιστές – προφανώς εξακολουθούσαν να εκτιμούν λανθασμένα την κατάσταση – ζητούσαν μεγαλύτερο μερίδιο στην κυβέρνηση από ό,τι θα μπορούσε να τους παραχωρηθεί. Μετά την πτώση του Σλάιχερ στις 28 Ιανουαρίου, ο κ. φον Πάπεν, με εντολή του Χίντενμπουργκ, ανέλαβε επίσημα τις κυβερνητικές διαπραγματεύσεις με τον Αδόλφο Χίτλερ και τις οδήγησε σε αίσιο τέλος την ίδια μέρα. Ο Αρχηγός συνέταξε την πρότασή του για το υπουργικό συμβούλιο στο Κάιζερχοφ στις 29 Ιανουαρίου. Το πρωί της 30ης Ιανουαρίου, κάτω από τις επευφημίες του πλήθους, διέσχισε την Βίλχελμ-πλατς μέχρι το γραφείο του Προέδρου του Ράιχ στην παλιά Καγκελαρία του Ράιχ, από όπου επέστρεψε σαν Καγκελάριος.

Άλφρεντ Χούγκενμπεργκ
(19 Ιουν 1865 - 12 Μαρ 1951)

Η Γερμανία στεκόταν σε σημείο καμπής. Ο Αρχηγός του εθνικοσοσιαλιστικού Κινήματος, που είχε κληθεί με την εμπιστοσύνη του Προέδρου του Ράιχ, είχε αναλάβει το τιμόνι του Ράιχ. Μέσα από μια ιστορική πράξη που θα συνδέει για πάντα τη φήμη του Στρατάρχη του στρατού μας στον Παγκόσμιο Πόλεμο με το όνομα της νεαρής Γερμανίας, ο ηλικιωμένος Πρόεδρος του Ράιχ είχε εκπληρώσει τη θέληση

και τις επιθυμίες των εκατομμυρίων του γερμανικού λαού.

Αυτό που συνέβη εκείνο το βράδυ της 30ης Ιανουαρίου στο Βερολίνο και στο Ράιχ, όπου κι αν ακούγεται η γερμανική γλώσσα, δεν μπορεί να εκφραστεί με λόγια. Είναι βαθιά και ανεξίτηλα χαραγμένο στις καρδιές όλων όσων παρακολούθησαν και μοιράστηκαν αυτή τη χαρούμενη απελευθέρωση από δεκατέσσερα χρόνια ψυχικής καταπίεσης. Η πίστη του Χίτλερ είχε μετακινήσει βουνά. Από την Καγκελαρία του Ράιχ κοιτούσαμε από ψηλά αυτή τη θάλασσα της φωτιάς, αυτή τη μοναδική συμφωνία ενθουσιασμού. Ο Χίντενμπουργκ και ο Χίτλερ συγκινήθηκαν βαθιά. Ενωμένοι για πάντα. Αυτή η ένωση επισφραγίστηκε επίσημα στην εκκλησία Γκάρισον στο Πότσνταμ στις 21 Μαρτίου.

Βερολίνο, 30 Ιαν 1933 – Λαμπαδηδρομία με αφορμή την ανάληψη των καθηκόντων του Καγκελάριου από τον Αρχηγό

Πότσνταμ, 21 Μαρτ 1933
Εκκλησία Γκάρισον

Μετά από δεκατρία χρόνια αγώνα, το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα είχε καταφέρει να εισχωρήσει στο κράτος. Ο αγώνας της κυβέρνησης του Χίτλερ για τον γερμανικό λαό ξεκινούσε.

Η έκκληση προς τον γερμανικό λαό της 1ης Φεβρουαρίου, που ανέπνεε το πνεύμα του εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος, ήταν το πρώτο μανιφέστο της κυβέρνησης για εθνική εξύψωση. Η άμεση διάλυση του Ράιχσταγκ και η προκήρυξη νέων εκλογών σε σύντομο χρονικό διάστημα ήταν η άμεση απάντηση του Χίτλερ στην πρώτη προσπάθεια κοινοβουλευτικής δολιοφθοράς και κομματικής πολιτικής υπονόμευσης. Στις 15 Φεβρουαρίου, μια άλλη πτήση πάνω από τη Γερμανία ξεκίνησε για την Στουτγάρδη και ολοκληρώθηκε στην Καινιξβέργη στις 4 Μαρτίου, την ημέρα της αφύπνισης του Έθνους. Εδώ το NSDAP μπόρεσε να χρησιμοποιήσει για πρώτη φορά την προπαγανδιστική του τέχνη υπό την αριστοτεχνική διεύθυνση του Δρ. Γκέμπελς ελεύθερα και ανεμπόδιστα. Αυτό το κύμα μπήκε σε κάθε σπίτι, σε κάθε αυλή και σε κάθε γερμανική καρδιά. Πώς χτύπησαν οι καμπάνες της νέας εποχής σε ολόκληρη τη Γερμανία!

Η άνευ προηγουμένου νίκη της 5ης Μαρτίου έθεσε τη συνταγματική βάση της εθνικής επανάστασης. Στις 27 Φεβρουαρίου, οι φλόγες του φλεγόμενου Ράιχσταγκ έδωσαν το σύνθημα για δράση κατά των μαρξιστών εγκληματιών.

Στις 8 Μαρτίου, η σημαία της με τον αγκυλωτό σταυρό υψώθηκε στο κτίριο του Καρλ Λίμπκνεχτ. Το Ράιχ ανέλαβε την εκτελεστική εξουσία όλων των κρατιδίων. Στις 9 Μαρτίου εκδιώχθηκε η βαυαρική κυβέρνηση. Ο στρατηγός φον Επ μπήκε στο Μόναχο για δεύτερη φορά, αυτή τη φορά σαν Επίτροπος του Ράιχ. Στις 12 Μαρτίου κατακτούνται τα μαρξιστικά δημαρχεία στην Πρωσία στις δημοτικές εκλογές. Την ίδια μέρα, ανήμερα του εθνικού πένθους, ο καγκελάριος του Ράιχ Αδόλφος Χίτλερ κατέθεσε στο Φέλντχερνχαλε του Μονάχου, στο σημείο όπου, στις 9 Νοεμβρίου 1923, οι σφαίρες της αντίδρασης έφεραν τα πρώτα θύματα του κινήματος, στεφάνι στην κορδέλα του οποίου γράφονται οι ακόλουθες λέξεις: «Και παρ' όλα αυτά, νικήσατε!» Και την ίδια μέρα, με εντολή του Προέδρου του Ράιχ, ο Αρχηγός μπόρεσε να ανακοινώσει ότι η σημαία του Αγκυλωτού Σταυρού, η σημαία του εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος, είναι η επίσημη σημαία του γερμανικού Ράιχ, δίπλα-δίπλα στη μαύρη, άσπρη και κόκκινη σημαία· το έγγραφο φέρει τις υπογραφές του στρατάρχη φον Χίντενμπουργκ, του πρώην δεκανέα Αδόλφου Χίτλερ και του αξιωματικού πρώτης γραμμής φον Πάπεν. Τι ένδοξο σύμβολο της νίκης της εθνικοσοσιαλιστικής επανάστασης!

Φραντς Ρίτερ φον Επ
(16 Οκτ 1868 - 31 Ιαν 1947)

Η ολοκλήρωση της γερμανικής ενοποίησης κηρύχθηκε πανηγυρικά στον τάφο του μεγάλου Πρώσου Βασιλιά στις 21 Μαρτίου, την Ημέρα του Πότσνταμ. Ο στρατάρχης ανέλαβε την αιγίδα της ανόδου της Γερμανίας. Στις 23 Μαρτίου, το Ράιχσταγκ παρέδωσε και τη συνταγματική εξουσία στον Αδόλφο Χίτλερ. Η έξυπνη αντιπαράθεση με το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα της Γερμανίας από το βήμα του Ράιχσταγκ μετατράπηκε σε ηθική εσωτερική εκτέλεση του μαρξισμού. Η έγκριση του εξουσιοδοτικού νόμου από την συντριπτική πλειοψηφία στεφάνωνε το έργο του Χίτλερ. Ο δρόμος για την ολοκληρωτική κατάκτηση του κράτους ήταν ελεύθερος.

Στους λίγους μήνες της καγκελαρίας του, ο Αδόλφος Χίτλερ έδωσε πειστικές αποδείξεις της εξαιρετικής του πολιτικής ικανότητας. Η ηγετική του προσωπικότητα επιβλήθηκε στο υπουργικό συμβούλιο από την πρώτη κιόλας μέρα και βρήκε ομόφωνη αναγνώριση. Ήταν μια έκπληξη για πολλούς που δεν τον γνώριζαν. Για όσους όμως αγωνίστηκαν μαζί του ήταν απλά μια επιβεβαίωση. Ο Αδόλφος Χίτλερ έδωσε νέο νόημα και λαμπρότητα στη θέση του Γερμανού Καγκελάριου του Ράιχ και στον γερμανικό λαό έδωσε μια ανανεωμένη πίστη στην

προσωπικότητά του. Όμως δεν μπορεί κανείς να εκτιμήσει τον Αδόλφο Χίτλερ σαν μαχητή και πολιτικό χωρίς να δώσει στο εσωτερικό μεγαλείο που τον διακρίνει και τον εξευγενίζει ως άνθρωπο τη θέση τιμής που του αξίζει στη συνολική εικόνα της προσωπικότητάς του. Την σεμνότητα και την απλότητα του χαρακτήρα του, που δίνουν σε κάθε πραγματικά μεγάλη προσωπικότητα την πραγματική αξία του χαρακτήρα, ο Αδόλφος Χίτλερ την έχει διατηρήσει ακόμα και σαν Καγκελάριος. Ο Αδόλφος Χίτλερ παρέμεινε όπως ήταν πάντα. Και είναι ίσως περισσότερο για αυτό το βαθύ εσωτερικό ανθρώπινο μεγαλείο για το οποίο τον αγαπάει ο λαός παρά για τη δύναμη που τώρα κρατά στα χέρια του προς όφελος του έθνους και τη δόξα που του αξίζει σαν σωτήρας του έθνους.

Κράτος και Κόμμα

Το Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα κατέκτησε το κράτος από μέσα. Το γεγονός ότι αντιπροσωπεύει και τη νέα Γερμανία ως προς το κράτος, ότι η κρατική ιδέα του NSDAP συμπεριλαμβάνει όχι μόνο την πνευματική ικανότητα αλλά και την οργανωτική μορφή του νέου κράτους, είναι μόνο ένα λογικό συμπέρασμα.

Το εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα ένωσε ξανά το λαό και το κράτος, επανέφερε τον λαό στο κράτος και το κράτος στο λαό. Αποτελεί τον ζωντανό, συνδετικό κρίκο μεταξύ Κράτους και Λαού και έτσι εγγυάται την ενότητά τους. Όπως το NSDAP δεν ζει χωριστά από το λαό, αλλά έχει αναπτυχθεί από αυτόν και έχει γίνει εκπρόσωπός του, έτσι και το NSDAP δεν μπορεί να ζήσει χωριστά από το κράτος, εάν αυτό το κράτος είναι διαρκές και αν θέλει να διαρκέσει.

Για να κατανοήσει κανείς σωστά το πρόβλημα του κόμματος και του κράτους, που είναι και πολιτικό και κοινωνιολογικό, πρέπει να γνωρίζει τη συγκρότηση του εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος, την εσωτερική του δομή και τις αρχές της ανάπτυξής του.

Το εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα είναι — και αυτό το διακρίνει θεμελιωδώς από όλα τα νεκρά κόμματα του φιλελεύθερου-μαρξιστικού κράτους, τα τελευταία υπολείμματα των οποίων έχουν εξαφανιστεί — ένα οργανικό δημιούργημα που έχει αναδυθεί από ένα κύτταρο και έχει ήδη αναπτύξει όλες τις ζωτικές λειτουργίες του κράτους από τη βάση τους.

Όπως η ιδέα του εθνικοσοσιαλισμού είναι μια ολότητα, που αντιστοιχεί κατεξοχήν στη γερμανική ιδέα και αντιπροσωπεύει την πιο αγνή και ευγενέστερη έκφρασή της, έτσι και το NSDAP, σαν ο οργανωμένος φορέας της βούλησης αυτής της ιδέας είναι μια πολιτική ενότητα που, σύμφωνα με ολόκληρη τη δομή του, δεν μπορεί να συνάψει άλλη σχέση με το κράτος εκτός από αυτή της ταυτότητας.

Η εμφάνιση και η ανάπτυξη του NSDAP από την πρώτη μέρα μέχρι σήμερα διέπονται από αυτή τη φυσική αξίωση. Φυτεύτηκε από τον δημιουργό και Αρχηγό του κινήματος στην εκφυλισμένη πολιτική ζωή του γερμανικού λαού σαν ένα απολύτως υγιές κύτταρο, απαλλαγμένο από όλα τα δηλητηριώδη μικρόβια που καταστρέφουν τον λαό. Ο σπόρος του φυτεύτηκε σκόπιμα σαν μια μικρή, ομοιογενής μαχητική κοινότητα ενάντια στο πνεύμα του συστήματος του Νοεμβρίου.

Αυτός ο σπόρος έχει φυτρώσει. Αυτή η πολιτική δομή έχει μεγαλώσει σύμφωνα με αυτόν τον νόμο της φύσης, με τον οποίο ο υγιής

εκτοπίζει τους τεμπέληδες και τους άρρωστους και με μια φυσική διαδικασία επιλογής έχει προσελκύσει και αφομοιώσει όλες εκείνες τις δυνάμεις που ήταν προετοιμασμένες να αγωνιστούν και να δώσουν στον γερμανικό λαό το παράδειγμα μιας εθνικής κοινότητας με αυτό το κίνημα που έχει συνδέσει τη μοίρα του.

Το μικρό δενδρύλλιο μεγάλωσε σε δέντρο που φούντωνε σιγά-σιγά ολόγυρα, έτοιμο να δεχτεί οποιονδήποτε Γερμανό σαν μαχητή, αλλά κατηγορηματικά απωθούσε κάθε ξένο σώμα που δεν υποτασσόταν άνευ όρων στους νόμους της ανάπτυξής του. Με αυτό τον τρόπο μέσα του έγινε ακαταμάχητο και ισχυρότερο. Έτσι γεννήθηκε από τον ίδιο τον λαό ένας οργανισμός, ολοκληρωμένος μέσα του και που περιελάμβανε κάθε λειτουργία της ζωής της κοινότητας, εν μέσω ενός παρακμιακού λαού και ενός διεφθαρμένου κράτους. Μόνο έτσι θα μπορούσε το NSDAP να γίνει αυτό που είναι σήμερα: η νέα πηγή δύναμης του έθνους, που μόνο από αυτή θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί με επιτυχία η αναγέννηση και η επανεκπαίδευση του γερμανικού λαού. Η ιδεολογική βάση στην οποία στηρίζεται το NSDAP είναι ομοιόμορφη, σαφώς καθορισμένη, εσωτερικά ακαταμάχητη και συμπαγής. Όποιος είναι εξοικειωμένος στον εθνικοσοσιαλιστικό τρόπο σκέψης, θα παίρνει πάντα τη σωστή απόφαση με απόλυτη βεβαιότητα και θα ενεργεί προς το συμφέρον του έθνους μας. «***Κάθε δημιουργία***», αναφώνησε ο Αρχηγός στη Νυρεμβέργη στις 2 Σεπτεμβρίου 1933, «***μπορεί να διατηρηθεί μόνο από την ίδια δύναμη που το δημιούργησε***».

Σε αυτή την ιδιαιτερότητα και την αποκλειστικότητα του NSDAP, το οποίο, με την επίγνωση της απόλυτης ορθότητας των αρχών του, δεν μπορεί να ανεχτεί καμία ξένη επιρροή και οργάνωση στις τάξεις του, σε αυτήν την οργανική ανάπτυξη, στην ανεξάρτητη ζωή του και άρα στην ολότητα του NSDAP, βρίσκεται και το μυστικό της δύναμης του. Εκείνης της δύναμης που χάρισε τόσο πλούσια ευλογία στον γερμανικό λαό!

Σήμερα κανείς δεν μπορεί να αρνηθεί ότι όλα όσα έχουν επιτευχθεί για τον γερμανικό λαό μέχρι τώρα έχουν δημιουργηθεί από αυτή τη δύναμη που αναπτύχθηκε από μια ενιαία ρίζα. Με σαφή διορατικότητα και γνώση αυτής της πολιτικής εξέλιξης που λαμβάνει χώρα σύμφωνα με τους νόμους της φύσης, ο Αρχηγός σχεδίασε τη δομή του κινήματός του σύμφωνα με αυτές τις αρχές. Αν είχε λάβει υπόψη του τις προειδοποιήσεις των αντιπάλων του και τις συμβουλές κάποιων «φίλων», τότε ο μαρξισμός δεν θα ήταν στον πάτο σήμερα, δεν θα υπήρχε σήμερα μια νέα Γερμανία.

Πρέπει να ξέρουμε ότι η γνώση αυτών των αιτιωδών εσωτερικών σχέσεων μπορεί να μας επιτρέψει να κατανοήσουμε την ιδιαίτερη αναγκαιότητα αυτών των αρχών και να κατανοήσουμε τα σημερινά και τα μελλοντικά προβλήματα της γερμανικής κρατικής μας δομής. Εάν το παρόν μαρτυρεί τα μέχρι σήμερα επιτεύγματα του NSDAP και την ορθότητα των αρχών του, τότε το μέλλον θα αποδείξει ότι μόνο η

λογική και η συνεπής εφαρμογή αυτών των αρχών μπορεί να ολοκληρώσει το μεγάλο έργο που έχει ξεκινήσει.

Γιατί ένα πράγμα – ο αποφασιστικός παράγοντας – είναι βέβαιο: όποιος σκέφτηκε ότι ο τελικός σχηματισμός και η διαμόρφωση του νέου γερμανικού κράτους θα μπορούσε να είχε επιτευχθεί χωρίς τον ζωντανό οργανισμό και την οργανικά αναπτυγμένη δομή του NSDAP – το μόνο δημιουργικό στοιχείο – θα έπρεπε να απαρνηθεί τη δύναμη αυτού του κινήματος. Χωρίς αυτή τη δύναμη του κινήματος, η νέα Γερμανία δεν θα είχε αναδυθεί και δεν θα μπορούσε να ζήσει χωρίς αυτήν. Διότι χωρίς την κυριαρχία του Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος και των οργανικών του δυνάμεων που αναπτύχθηκαν σε αυτό και μέσω αυτού και επομένως ωθούσαν προς τα εμπρός, το νέο Ράιχ θα κατέρρεε σαν ένα σπίτι από τραπουλόχαρτα και σχεδόν ό,τι είχε δημιουργηθεί μέχρι τότε θα καταστρεφόταν ξανά σε ένα πολύ σύντομο χρονικό διάστημα.

Όπου η μοίρα του κράτους είναι τόσο στενά συνδεδεμένη με ένα κόμμα όπως εδώ, όπου τα κρατικά και τα κομματικά συμφέροντα συμπίπτουν, κόμμα και κράτος δεν μπορούν πλέον να διαχωριστούν το ένα από το άλλο. Το να διασφαλιστεί ότι ένας τέτοιος διαχωρισμός δεν μπορεί και δεν πρόκειται να συμβεί ποτέ, δεν είναι επομένως μισαλλοδοξία ή λαγνεία για εξουσία εκ μέρους ενός κόμματος, αλλά αίσθημα ευθύνης και το ιερότερο καθήκον απέναντι στο έθνος. «***Οι μόνοι πυλώνες του σημερινού Ράιχ είναι ο γερμανικός λαός και το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα***».

Η Ημέρα του κόμματος του Ράιχ το 1933 στη Νυρεμβέργη, με την απίστευτα εντυπωσιακή τελετή της, επέτρεψε αυτή τη συνειδητοποίηση να αναπτυχθεί σε όλα τα στρώματα του γερμανικού λαού. Στη Νυρεμβέργη, το κόμμα αντιπροσώπευε τον γερμανικό λαό και το γερμανικό κράτος, μπροστά στα μάτια όλου του κόσμου, όπως ποτέ άλλοτε το κράτος και ο λαός δεν εκπροσωπήθηκαν με πιο ενιαίο και συνεκτικό, πνευματικά και ιδεολογικά αξιοπρεπή και επιβλητικό τρόπο. Με ενθουσιώδη αποδοχή, ο γερμανικός λαός είδε και βίωσε τις ημέρες της Νυρεμβέργης σαν το πολιτικό γενικό κάλεσμα του έθνους. Στη Νυρεμβέργη, το 1933, το κόμμα έδειξε και απέδειξε ότι δεν είναι μόνο το κράτος, αλλά ότι έχει το δικαίωμα και το καθήκον να είναι το κράτος στο μέλλον.

Ο Αδόλφος Χίτλερ σαν καλλιτέχνης

Μέσα του βαθιά ο Αδόλφος Χίτλερ είναι μια καλλιτεχνική φύση. Αν δεν είχε ασχοληθεί με την πολιτική ηγεσία του γερμανικού έθνους, σίγουρα θα είχε καθιερωθεί σαν καλλιτέχνης. Ίσως όμως αυτό το καλλιτεχνικό στοιχείο στον Αδόλφο Χίτλερ είναι η καλύτερη εξήγηση για την πολιτική του ιδιοφυΐα. Γιατί η καλλιτεχνική ενσυναίσθηση για τις φυσικές δυνάμεις του λαού είναι αυτό που κατέχουν λιγότερο οι πολιτικοί, που αυτοαποκαλούνται πολιτικοί χωρίς να είναι τέτοιοι. Αλλά για τον πραγματικό πολιτικό, είναι η πιο σημαντική και η πιο τυχερή ιδιότητα για την πολιτική του τέχνη.

Θα είναι το προνόμιο των ειδικευμένων καλλιτεχνών να γράφουν για την σχέση του Αδόλφου Χίτλερ με την τέχνη. Το καλλιτεχνικό στοιχείο όμως στον Αδόλφο Χίτλερ εκφράζεται τόσο έντονα σε όλη του τη ζωή που είναι ουσιαστικό χαρακτηριστικό κάθε δραστηριότητάς του. Θα ήθελα εδώ να περιοριστώ σε μερικά κύρια σημεία από πολιτική σκοπιά, στο βαθμό που χωρούν στο πλαίσιο αυτών των σελίδων.

Αν κάθε εποχή έχει την τέχνη και τους καλλιτέχνες που της αξίζουν, τότε δεν προκαλεί έκπληξη το γεγονός ότι η εποχή που βρίσκεται πίσω μας και τελείωσε τώρα ήταν μια εποχή πολιτιστικής ταπείνωσης, καλλιτεχνικής παρακμής σε όλους τους τομείς. Σχεδόν κανείς δεν έχει νιώσει αυτό το γεγονός περισσότερο από τον Αδόλφο Χίτλερ. Ο μεγάλος πολιτικός του αγώνας ήταν ταυτόχρονα και ένας αγώνας ενάντια στην ξένη τέχνη και στο αντιγερμανικό πνεύμα στην πολιτιστική ζωή του έθνους.

Είναι γνωστό ότι ο Αδόλφος Χίτλερ είχε μεγάλο πάθος με τη ζωγραφική και την αρχιτεκτονική από μικρή ηλικία. Με συγκινητικά λόγια, ο ίδιος περιγράφει στα πρώτα κεφάλαια του βιβλίου του «Ο Αγώνας μου» πώς πάλεψε με τον πατέρα του, που ήθελε να γίνει δημόσιος υπάλληλος, για να του επιτραπεί να γίνει καλλιτέχνης. «Ήθελα να γίνω ζωγράφος», γράφει, «ήταν απλώς περίεργο που όσο περνούσαν τα χρόνια με ενδιέφερε όλο και περισσότερο η αρχιτεκτονική.» Σε κάθε φάση της εξέλιξής του, από την πρώιμη παιδική ηλικία, ο Αρχηγός έχει αποκαλύψει ένα έντονο καλλιτεχνικό ταλέντο.

Ο άνδρας, που σαν αγόρι κατά την πρώτη του παραμονή στη Βιέννη γοητεύτηκε από τα μεγάλα κτίρια της Ρίνγκστρασσε, που στις πινακοθήκες ζωγραφικής θαύμαζε περισσότερο τα κτίρια από τους πίνακες που ήταν μέσα και που σαν νέος τον έλκυε το Μόναχο, η πόλη

του Ρίχαρντ Βάγκνερ, που δημιουργήθηκε από βασιλικούς λάτρεις της τέχνης, τώρα που κατέχει την εξουσία, σκέφτεται σε πολύ μεγάλες διαστάσεις και για μακροχρόνιο διάστημα. Για τον Αδόλφο Χίτλερ, τα μνημειώδη αρχιτεκτονικά μνημεία αποτελούν τουλάχιστον μια καλλιτεχνική έκφραση της πολιτικής βούλησης για εξουσία. Πόσο συχνά ο Αρχηγός εξέφρασε αυτή τη σκέψη και την υποστήριξε με την ιστορία των πολιτισμένων λαών. Η γερμανική τέχνη θα γιορτάσει την ανάστασή της στο Τρίτο Ράιχ· από αυτή την πνευματική επανάσταση θα βγουν και οι δυνάμεις που θα εγγυηθούν τα καλλιτεχνικά μνημεία που συμβολίζουν το μεγάλο έργο της γερμανικής απελευθέρωσης. Αυτή είναι η πεποίθηση του Αδόλφου Χίτλερ.

Ο Αδόλφος Χίτλερ θα κάνει τα πάντα για να δώσει στη νέα Γερμανία και στα έργα των καλλιτεχνών του ένα πρόσωπο, που θα μαρτυρεί για πάντα το έργο και την κυριαρχία της εθνικοσοσιαλιστικής ιδέας. «Θέλουμε να δημιουργήσουμε από πέτρα και μπρούντζο μάρτυρες της νέας μας κοσμοθεωρίας και της πολιτικής μας βούλησης για εξουσία, προκειμένου να φυτέψουμε σε κάθε γερμανική καρδιά, την περηφάνια του να είσαι Γερμανός», αυτό ανακοίνωσε ο Αδόλφος Χίτλερ στις 4 Απριλίου 1929 στην αίθουσα τελετών του Χοφμπροϊχάους του Μονάχου, όταν ξεκαθάρισε τους λογαριασμούς του με τον Μαξ Ράινχαρντ-Γκόλντμαν και την παρακμή της τέχνης στη Δημοκρατία της Βαϊμάρης.

Μαξ Ράινχαρντ-Γκόλντμαν
(9 Σεπ 1873 - 30 Οκτ 1943)

Κατά τη διάρκεια του πολιτικού του αγώνα, ο Αρχηγός επανειλημμένα ήρθε αντιμέτωπος με την ξένη τέχνη, την εβραϊκή βιομηχανία τέχνης στη Γερμανία, η οποία δεν έκανε τίποτε άλλο παρά να μετατρέπει την τέχνη σε επιχείρηση. Κι όμως κανένα σπουδαίο έργο τέχνης δεν δημιουργήθηκε ποτέ για χάρη του χρήματος. Οι πραγματικοί καλλιτέχνες συνήθως λιμοκτονούν δίπλα στη δημιουργία τους. Μια αξιοθρήνητη εποχή, εντελώς χωρίς χαρακτήρα, και στην οποία κυριαρχεί μόνο το χρήμα, δεν έχει πλέον καμία τέχνη παρά μόνο σκουπίδια. Μπορεί να υπάρξει προσωρινό κέρδος, αλλά καμία μόνιμη αξία δεν μπορεί να δημιουργηθεί. Οι καλύτερες κινητήριες δυνάμεις της αληθινής τέχνης είναι η φυλή και η εθνικότητα και όχι τα χρήματα.

Νομίζω, και ο Αδόλφος Χίτλερ είναι πεπεισμένος γι' αυτό, ότι βρισκόμαστε στο κατώφλι μιας πιο αρχιτεκτονικής εποχής και ότι τώρα, με την πολιτική ανανέωση, υπάρχει και μια στροφή από την ιμπρεσιονιστική-εικονογραφική έκφραση του ασυγκράτητου ατομικισμού στην αρχιτεκτονική-μνημειακή έκφραση μιας ηρωικής εποχής. Όπως ακριβώς, στην παγκόσμια ιστορία, οι εποχές ενός εξαιρετικού αισθήματος ενότητας και εθνικής υπερηφάνειας των λαών έχουν και τεράστια επιβλητικά μνημεία, έτσι και το Τρίτο Ράιχ πρέπει και θα

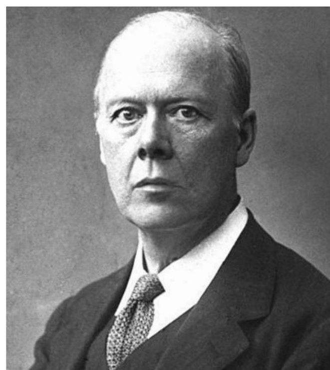
δημιουργήσει τα κτίριά του.

Είναι γνωστό ότι ο καθηγητής Τρόοστ ήταν από καιρό ο έμπιστος του Καγκελάριου σε θέματα αρχιτεκτονικής. Ένα από τα πρώτα πράγματα που κάνει ο Αρχηγός όταν πηγαίνει στο Μόναχο είναι να επισκέπτεται σχεδόν πάντα το στούντιό του. Συζητά μαζί του για τα δομικά προβλήματα, μιλάει μαζί του για τα σχέδιά του και του εμπιστεύεται τα τεράστια κτίρια που πρόκειται να ανεγερθούν τώρα στο Μόναχο: «Το Μέγαρο της Γερμανικής Τέχνης», τα δύο μνημειώδη κτίρια στην Άρκη-στρασσε για την ηγεσία του Ράιχ και για την ανώτατη διοίκηση του NSDAP, το κτίριο για τον κυβερνήτη του Ράιχ και τα άλλα κτίρια που ανεγείρονται βήμα-βήμα. Γιατί, όπως και αλλού, έτσι και για το Μόναχο, ο Αδόλφος Χίτλερ προχωρά στο μέλλον με ένα τεράστιο οικοδομικό πρόγραμμα, επαναλαμβάνοντας συνειδητά ξανά τη μεγάλη αρχιτεκτονική παράδοση αυτής της πόλης.

Πάουλ Τρόοστ
(17 Αυγ 1878 - 21 Ιαν 1934)

Την ίδια τάση προς το κολοσσιαίο δείχνει και η οδική κατασκευή που ξεκίνησε με σχεδιασμό από τον Αδόλφο Χίτλερ. Δεν πρόκειται για δρόμους του είδους που κατασκευάστηκαν τις τελευταίες δεκαετίες, οι οποίοι θα καταστούν απαρχαιωμένοι με την πάροδο του χρόνου, αλλά για κατασκευές που έχουν σχεδιαστεί για να διαρκέσουν για αιώνες. Όπως οι δρόμοι των Ρωμαίων ή του Ναπολέοντα εξακολουθούν να είναι σταθερές έννοιες για εμάς σήμερα, σύμβολα μιας εποχής, έτσι και οι οδικές κατασκευές του Τρίτου Ράιχ που κατασκευάζονται τώρα θα είναι ακόμα ορατές στις τελευταίες γενιές σαν έκφραση της εποχής μας.

Μια έντονη έκφραση της καλλιτεχνικής του φύσης είναι το βαθύ πάθος του για τη μουσική, ιδιαίτερα τα έργα του Ρίχαρντ Βάγκνερ. Σε ηλικία δώδεκα ετών, ο Αδόλφος Χίτλερ είδε τον «Λόενγκριν»» , για πρώτη φορά, στο Λιντς και ο νεανικός του ενθουσιασμός για τον άρχοντα του Μπαϊρόιτ δεν είχε όρια. «***Με έλκυαν όλο και περισσότερο τα έργα του***», γράφει, «***και αισθάνομαι ιδιαίτερα χαρούμενος σήμερα, που η μέτρια ποιότητα της επαρχιακής παράστασης μου επέτρεψε να εκτιμήσω ακόμη περισσότερο τις καλύτερες επόμενες παραστάσεις***». Ήδη σαν νέος πολιτικός ο Αδόλφος Χίτλερ μπήκε στον πολιτιστικό κύκλο του Μπαϊρόιτ και από τότε επέστρεφε πάντα στο Μπαϊρόιτ. Ξεκίνησε μια φιλία με τον Χιούστον Στιούαρτ Τσάμπερλεν, γαμπρό του Ρίχαρντ Βάγκνερ. Ο Τσάμπερλεν αναγνώρισε γρήγορα την ιδιοφυΐα του και στήριξε όλες του τις πολιτικές ελπίδες σε αυτόν.

Χιούστον Στιούαρτ Τσάμπερλεν
(9 Σεπ 1855 - 9 Ιαν 1927)

Ο Αδόλφος Χίτλερ έχει ακούσει την αγαπημένη του όπερα, «Ο Αρ-

χιτραγουδιστής της Νυρεμβέργης», πιθανώς εκατοντάδες φορές. Πόσο συχνά έχουμε δει τον Αρχηγό να πηγαίνει στην όπερα εν μέσω του πολιτικού του αγώνα, ακόμη και τις παραμονές μεγάλων αποφάσεων. Γιατί στη μουσική βρίσκει χαλάρωση και δύναμη ταυτόχρονα. Μετά την ανάληψη της εξουσίας, ο Αδόλφος Χίτλερ επανέφερε συνειδητά το Φεστιβάλ του Μπαϊρόιτ σε υψηλή εκτίμηση, δίνοντάς του την αξιοπρέπεια και τον καθαγιασμό ενός γερμανικού εθνικού φεστιβάλ.

Όταν ο Αρχηγός κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού του φεστιβάλ φέτος στις 30 Ιουλίου, στο μέγαρο Βάνφριντ στον τάφο του Ρίχαρντ Βάγκνερ απέτισε σιωπηλά φόρο τιμής στην ιδιοφυΐα του δάσκαλου, τότε θυμηθήκαμε την ίδια μέρα του έτους 1932, την παραμονή των μεγάλων εκλογών του Ιουλίου, όταν πολεμούσαμε πολιτικά στο Μπαϊρόιτ. Εκείνη την εποχή, ο Αδόλφος Χίτλερ ήρθε στο Μπαϊρόιτ σαν πολιτικός αγωνιστής. Σήμερα σαν κάτοχος της εξουσίας, για να υπηρετήσει τη γερμανική τέχνη! Αυτή η συνάντηση των δύο δρόμων μπορεί να είναι ένας συμβολισμός του γεγονότος ότι η πολιτική και η τέχνη σχηματίζουν μια ευτυχισμένη αρμονία στη φύση του Αδόλφου Χίτλερ.

Εθνικοποίηση των εθνών

Η σχέση του εθνικοσοσιαλισμού με τις πολιτικές αντιλήψεις του υπόλοιπου κόσμου, η θέση που θα καταλάβει η εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία στην κοινωνία των Εθνών, αγγίζει ένα από τα πιο κρίσιμα διεθνή προβλήματα που θα αντιμετωπίσει η παγκόσμια πολιτική στο άμεσο μέλλον.

Ο γερμανικός λαός και οι άνδρες που ηγούνται σε αυτόν, έχουν αναγνωρίσει τη σημασία αυτού του ζητήματος σε όλο του το μέγεθος και έχουν στρέψει την προσοχή τους σε αυτό. Εάν οι ηγέτες άλλων εθνών ακόμη και σήμερα «***βλέπουν έναν κίνδυνο στο γεγονός ότι το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα υποστηρίζει αρχές που άλλα κράτη εξακολουθούν να απορρίπτουν***», τότε αυτό σε καμία περίπτωση δεν αποκλείει αυτός ο «κίνδυνος» να γίνει ευλογία εάν οι αρχές που φαίνονται απαράδεκτες ακόμη και σήμερα για τα διαφωνούντα μυαλά, αποδειχθούν σωστές.

Διότι πού είναι γραμμένο ότι η ανάπτυξη της παγκόσμιας πολιτικής μπορεί να αντιμετωπιστεί μόνο από φιλελεύθερη σκοπιά, ότι μπορεί να διαμορφωθεί αποκλειστικά σύμφωνα με τις φιλελεύθερες αρχές των τελευταίων αιώνων; Όχι μόνο η ζωή των εθνών, αλλά και η ανθρώπινη νοημοσύνη, υπόκειται σε προοδευτική εξέλιξη! Θα πίστευε κανείς ότι ο φιλελευθερισμός ειδικότερα θα παρέμενε μακριά από τη δογματικά ταραχώδη σκέψη και θα έδινε τουλάχιστον ελεύθερο χώρο στις δικές του αρχές, όπου αρχίζει να ανθίζει μια νέα ζωή, η οποία δεν μπορεί να κριθεί σύμφωνα με τις παλιές αρχές, αλλά μπορεί να γίνει κατανοητή μόνο με συμπάθεια και κατανόηση.

Κανείς δεν περιμένει ότι ο κόσμος θα δει τη νέα Γερμανία μέσα από τα εθνικοσοσιαλιστικά μάτια. Όμως τα μεγάλα μελλοντικά προβλήματα, που απαιτούν διεθνή αναγνώριση και λύση, σχεδόν αναγκάζουν τα έθνη να δουν, χωρίς προκατάληψη, τις δομικές αλλαγές που συντελούνται οργανικά σε μεμονωμένα έθνη. Γιατί μόνο από μια τέτοια ουδέτερη, νηφάλια σκοπιά μπορεί να αποκτηθεί η προοδευτική γνώση που έχει αξία για τη συνύπαρξη των εθνών και άρα για τη δική τους ευημερία.

Είναι γεγονός, ότι ο εθνικοσοσιαλισμός στη Γερμανία που έχει υλοποιήσει μια νέα ιδέα για το κράτος, η οποία γεννήθηκε από τον ίδιο τον λαό και ικανοποιεί τη θέληση του ίδιου του λαού, δεν έθεσε το «άτομο» ή την «ανθρωπότητα» σαν θεμέλιο και σαν υψηλότερο πρότυπο αυτής της κρατικής ιδέας, αλλά το έθνος σαν την μόνη πραγματική και οργανικά αναπτυγμένη ολότητα που γνωρίζει η ζωή.

Εδώ έχει ήδη επικρατήσει η συνειδητοποίηση ότι η εξουσία των κρατών δεν βασίζεται σε ξιφολόγχες, αλλά σε εθνική ενέργεια και σε αποθέματα εθνικής δύναμης. Ο ιταλικός φασισμός έχει ήδη καταφέρει να ολοκληρώσει αυτήν την εξέλιξη, παράλληλων αρχών, στη χώρα του λίγα χρόνια νωρίτερα. Παρόμοια κινήματα αναβίωσης έχουν αρχίσει να εμφανίζονται και σε άλλες χώρες, αν και ακόμη σποραδικά. Μπορούμε να τα εξηγήσουμε όπως θέλουμε – η γενική διεθνής τάση προς αυτή την κατεύθυνση της εξέλιξης είναι αδιαμφισβήτητη.

Δικαιολογεί τον ισχυρισμό ότι μια εθνικοσοσιαλιστική αφύπνιση των εθνών απαιτεί νέες μορφές διακυβέρνησης. Αποδεικνύει την αναγνώριση ότι μια νέα αξιολόγηση των ανθρώπων, μια αξιολόγηση «σύμφωνα με τα δεδομένα της φύσης», αρχίζει να περνάει από τις καρδιές των ευρωπαϊκών εθνών, η οποία πρόκειται να ξεπεράσει τον Φιλελευθερισμό και να τον αντικαταστήσει με μια νέα αντίληψη της ζωντανής κοινότητας.

Στην εθνικοποίηση των εθνών, την οποία ήδη βλέπουμε σήμερα να διανύει τον δρόμο της στη Γερμανία και την Ιταλία, έχει ήδη προαναγγελθεί αυτή η μεγάλη δομική διαδικασία ταξικής ανασυγκρότησης μέσα στα έθνη, η οποία όχι μόνο φαίνεται προορισμένη να δώσει ένα ευτυχισμένο μέλλον στα φυσικά ανεπτυγμένα έθνη που σχηματίζουν κοινότητες και τα οποία είναι ικανά να διατηρήσουν τη ζωή, αλλά και για να εγγυηθούν τις ειρηνικές σχέσεις αυτών των εθνών μεταξύ τους, μέσω μιας φυσικής οριοθέτησης των ζωτικών αναγκών και συμφερόντων τους. Όλα τα σημάδια δείχνουν ότι ο λαϊκός εθνικοσοσιαλισμός, που έχει και πάλι συνειδητοποιήσει τη φυσική του κατάσταση, προορίζεται να κυριαρχήσει σε εκείνα τα παγκόσμια πολιτικά καθήκοντα στα οποία ο τυπικός κρατικός διεθνισμός έχει αποδειχθεί ανίκανος να εκτελέσει.

Οι ενυπάρχουσες δυνάμεις της ζωής των εθνών που κυριαρχούν και δρουν εδώ είναι ήδη ξεκάθαρα ορατές τόσο εσωτερικά όσο και εξωτερικά.

Ας πάρουμε σαν παράδειγμα της εσωτερικής αναδιοργάνωσης την εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία. Εδώ ο δημοκρατικός, κοινοβουλευτικός φιλελευθερισμός διεκδικούσε από μόνος του τον αιώνιο τίτλο της πιο πρόσφορης και καλύτερης μορφής εκπροσώπησης των δικαιωμάτων του λαού. Σήμερα, μετά από λίγους μήνες διακυβέρνησης του εθνικοσοσιαλισμού, που ο λαός με το αδιαμφισβήτητο ένστικτο τις θεωρεί ότι είναι δική του κυριαρχία, η Γερμανία κοιτάζει πίσω – ενδόμυχα ανακουφισμένη – με οίκτο εκείνες τις δυστυχισμένες στιγμές της δημοκρατικής «λαϊκής διακυβέρνησης» που έχουν ξεπεραστεί, όταν ήταν σκλάβα της οργανωμένης ανικανότητας του έθνους. Στον Εθνικοσοσιαλισμό, του οποίου τα επιτεύγματα μεταρρύθμισης στους κοινωνικούς, οικονομικούς, διοικητικούς και κρατικούς τομείς μιλούν από μόνα τους, το έθνος αναγνώρισε τελικά με τα ίδια του τα μάτια την οργάνωση της φυσικής επιλογής των ηγετών, η οποία επιτυγχάνει με

ένα σκούπισμα αυτό που μάταια προσπάθησαν με τον πιο αξιοθρήνητο τρόπο δεκάδες προηγούμενες κοινοβουλευτικές, δημοκρατικές κυβερνήσεις. Η εξουσία αυτού του νέου καθεστώτος υποστηρίζεται έτσι από την εμπιστοσύνη και την υπερηφάνεια ολόκληρου του λαού. Ο γερμανικός λαός έχει βρει τη μορφή διακυβέρνησης που ταιριάζει στην ενδόμυχη φύση του.

Από διεθνή σκοπιά, ωστόσο, ένα πράγμα μου φαίνεται σίγουρο: η έννοια του έθνους, κατανοητή μόνο σαν κρατική-πολιτική, αφηρημένη ενότητα, δεν θα επιτρέψει ποτέ την επικράτηση παρόμοιων, φυσικών δυνάμεων, παρόμοιες με εκείνες που εργάστηκαν προς όφελος του γερμανικού και του ιταλικού λαού. Μόνο η εθνικοποίηση ενός έθνους, η συγκέντρωση του λαϊκού-εθνικιστικού πυρήνα της δύναμης του, καθιστά δυνατή την ανάπτυξη του.

Ίσως, στο βαθμό στον οποίο η διαρθρωτική αλλαγή του περιβάλλοντος κόσμου αποκλείει κάθε αμφιβολία ότι αυτός ο ήδη περισσότερο βιολογικός παρά κοινωνιολογικός νόμος καθορίζει την εξέλιξη των λαών, για την πρόοδο και τη φθορά τους, τα έθνη που μέχρι τώρα έχουν οργανωθεί μόνο αφηρημένα σαν κράτη θα βγάλουν τη μάσκα του Φιλελευθερισμού και θα επιστρέψουν στις εθνικές συνθήκες της ύπαρξής τους, για να αναπτύξουν από αυτό τις δυνάμεις για τη διατήρηση της ζωής. Ίσως ανακαλύψουν από τις εμπειρίες τους στον περιβάλλοντα κόσμο ότι, όσο μεγάλο κι αν είναι το βάρος που βαραίνει το έθνος τους, πολλά μπορούν να διευθετηθούν πιο εύκολα κάτω από μια εθνικά θεμελιωμένη, αυταρχική μορφή διακυβέρνησης. Σε κάθε περίπτωση, θα διαπιστώσουν ότι το κοινωνικό, οικονομικό πρόβλημα, το οποίο είναι μπλεγμένο σε γόρδιο δεσμό στα φιλελεύθερα-δημοκρατικά κράτη, μπορεί να κοπεί πολύ πιο εύκολα και προς γενική ικανοποίηση, κάτω από μια αυταρχική μορφή διακυβέρνησης που έχει τις ρίζες της στο το έθνος στο σύνολό του και όχι στις πανίσχυρες διεθνείς ομάδες συμφερόντων. Θα καταλάβουν, πιθανώς στον βαθμό στον οποίο άλλα έθνη έχουν απαλλαχτεί από τον διεθνισμό, ότι υπάρχει ένα πρόβλημα φυλετικής αποσύνθεσης, που ένας λαϊκός εθνικισμός από μόνος του θα αποτρέψει και θα εξαλείψει χωρίς δυσκολία. Και τελικά θα καταλήξουν στο συμπέρασμα ότι το πολιτιστικό πρόσωπο των εθνών σε όλους τους τομείς αναδεικνύεται πιο καθαρά, πιο αξιακά και πιο μνημειακά στο πλαίσιο του δημιουργικού έθνους παρά στο άρριζο στοιχείο μιας διεθνούς σκιερής ύπαρξης.

Εάν συμβεί αυτό, τότε, ακριβώς στο βαθμό που έχουν ωριμάσει αυτές οι γνώσεις, η εθνικοποίηση των εθνών θα επέλθει σαν μια λίγο-πολύ φυσική, αναπόφευκτη συνέπεια.

Είναι προφανές ότι μια τέτοια εξέλιξη θα απλοποιούσε και τη συνεργασία των εθνών, ακριβώς όπως αποδεικνύεται από μια εσωτερική πολιτική άποψη. Γιατί είναι στη φύση μιας ρύθμισης των δυνάμεων των εθνών, ότι μπορεί να επιφέρει μια πιο ευτυχισμένη και πιο διαρκή σχέση μεταξύ των κρατών, εάν ο εθνικισμός είναι ενσωματωμένος καθαρά και

πλήρως σε κάθε έθνος, εάν η ηγεσία του είναι ριζωμένη στον λαό με υπεύθυνο και αυταρχικό τρόπο. Η λαϊκή-εθνική αφύπνιση των εθνών θα βασίζεται περισσότερο στην εσωτερική, ορθολογική τους εδραίωση και στην εξασφάλιση των βιοποριστικών πόρων των λαών, παρά σε μια εξωτερική επέκταση που εξαντλεί κάθε δύναμη και που πρέπει να οδηγήσει σε διεθνή αποδιοργάνωση και σε παγκόσμια οικονομική σύγχυση.

«***Όσο πιο ξεκάθαρα συμπίπτουν τα εθνικά σύνορα με τα κρατικά, τόσο περισσότερο θα εξαλειφθούν οι πιθανότητες για μελλοντικές συγκρούσεις***», δήλωσε ο Αρχηγός στη μεγάλη ομιλία του για την εξωτερική πολιτική στις 17 Μαΐου, στην οποία υποστήριξε την υπόθεση της ειρήνης για δικαιοσύνη σε κάθε έθνος. Είμαστε πεπεισμένοι ότι η γενική αρχή της εξωτερικής πολιτικής του μέλλοντος θα είναι: Η παγκόσμια ειρήνη μπορεί να διασφαλιστεί μόνο με την ύπαρξη βιώσιμων, ελεύθερων και ευτυχισμένων κρατών!

Δεν είμαστε τόσο μακριά από την πραγματικότητα ώστε να πιστεύουμε ότι με την πολιτική λογική που έχει μια τέτοια φυσική και λογική προοπτική για το μέλλον, μπορούμε να αμβλύνουμε τα σκληρά δεδομένα της παγκόσμιας πολιτικής. Αυτό όμως δεν θα μας εμποδίσει να επισημάνουμε τώρα τα προβλήματα και τη δυνατότητα της λύσης τους που, κατά τη γνώμη μας, θα επικρατήσει αργά ή γρήγορα. Ο προφήτης δεν τιμάται στη χώρα του, αλλά τα έθνη που κοιτάζουν στο μέλλον μετράνε ακόμη λιγότερο στη διεθνή ζωή. Σαν πρωτοπόροι μιας νέας πολιτικής κοσμοθεωρίας και παγκόσμιας τάξης, συναντούν την αποστροφή και την εχθρότητα όλων όσων βλέπουν την παλιά «αρμονία των συμφερόντων» να διαταράσσεται από αυτούς. Έτσι ήταν στην αρχή λίγο-πολύ γενικά στην περίπτωση του φασισμού και η εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία θα πρέπει να ξέρει πώς να αντιμετωπίσει αυτές τις αναπόφευκτες αντιστάσεις.

Διότι η Γερμανία του Αδόλφου Χίτλερ γνωρίζει ότι ο παλιός φιλελεύθερος κόσμος δεν θα του δώσει πρόθυμα τον σεβασμό και την αναγνώρισή του, αλλά ότι αυτός πρέπει να κερδηθεί — όπως και μέσα στα σύνορά της — διεθνώς με έναν πνευματικό και ιδεολογικό αγώνα. Για δεκατέσσερα χρόνια ο Εθνικοσοσιαλισμός, σε θέματα εσωτερικής πολιτικής, πέρασε από το σχολείο αυτού του αγώνα, που τον εκπαίδευσε και για τη νίκη — εάν χρειαστεί, θα το κάνει και στην εξωτερική πολιτική τα επόμενα χρόνια και θα ξέρει πώς να δώσει αυτό τον πνευματικό αγώνα.

Μακάρι αυτές οι σελίδες, που είναι αφιερωμένες στον αγώνα του εθνικοσοσιαλιστικού Κινήματος, να είναι η απόδειξη ότι, όπως ο εθνικοσοσιαλισμός ακολούθησε σταθερά το δρόμο του μέσα στο Ράιχ, θα βρει και το δρόμο του προς την εμπιστοσύνη, την αναγνώριση και τον σεβασμό των εθνών του εξωτερικού. Μακάρι όμως αυτές οι σελίδες να χρησιμεύσουν και για την γνώση ότι είναι καλύτερο και πιο σημαντικό για τη ζωή των εθνών να προσαρμοστούν εγκαίρως στις αναπόφευκτες

ανάγκες, παρά στη συνέχεια να ξεπεραστούν από αυτές και να παραμείνουν πίσω. Η πρόοδος, η νεότητα και οι υγιείς κερδίζουν πάντα στο τέλος!

Στο μέλλον, η εθνικοποίηση των εθνών θα είναι η μελλοντική πηγή νεότητας των εθνών, από την οποία θα αντλούν νέες δυνάμεις για την περαιτέρω ανάπτυξή τους και μέσω της οποίας μπορεί να διασφαλιστεί οργανικά, και επομένως καλύτερα, η διεθνής συνύπαρξή τους.

Ίσως είναι μια πράξη αντισταθμιστικής δικαιοσύνης που ο γερμανικός λαός, τόσο σκληρά δοκιμασμένος από τον Παγκόσμιο Πόλεμο, καλείται να οδηγήσει τα έθνη σε αυτό το νέο μονοπάτι προς ένα καλύτερο μέλλον.